Dr. Aurel Popescu-Bălceşti

Originea extraterestră a vieții pe Pământ

♦ o ipoteză ♦

De ce poporul evreu este poporul ales al lui Dumnezeu

Prefață

Conform cercetărilor lui Zacheria Sitchin, există o a 10-a planetă a sistemului nostru solar (ştiută de oamenii de ştiinţă ca Planeta X). Această planetă poartă numele de *Nibiru* şi se află undeva dincolo de planeta Pluto. Ea este diferită de celelalte planete din sistemul nostru solar, are o orbită foarte eliptică şi necesită 3600 de ani pământeni să facă o rotaţie completă în jurul Soarelui. Se crede că periheliul planetei este în apropierea centurii de asteroizi dintre Marte şi Jupiter. O ipoteză este că asteroizii au fost creaţi de către Nibiru prin distrugerea unei alte planete, *Tiamat* (sau *Maldek).* Din rămăşiţele acestei planete s-a creat Pământul.

Nibiru nu este cunoscută astronomilor moderni din cauza orbitei sale foarte eliptice (afeliul planetei este la o distanţă de până la opt ori mai mare decât cel al lui Pluto). Prin urmare, Nibiru este departe în cosmos şi nu poate fi depistată (sau este în apropiere ceea ce ar dezvălui misterul Planetei X).

Aşadar, planeta Nibiru trece prin sistemul nostru solar o dată la 3600 de ani. Această teorie controversată se bazează pe descifrarea unor vechi texte sumeriene de către Zacheria Sitchin. Textele îşi au originea în primul capitol din Biblie, *Geneza.* Sitchin şi-a petrecut zeci de ani ca arheolog şi istoric în Orientul Mijlociu, căutând scrieri vechi ale civilizaţiei sumeriene. El spune că această planetă este locuită de către *Anunnaki (Nefilim*, giganţii din Biblie. *Nefilim* se traduce adesea ca gigant, o traducere care nu este tocmai justă. O definiţie mai bună ar fi „acei care au coborât“, „acei care au venit jos“. Cuvântul anunnaki din textele sumeriene se traduce ca: „acei care au venit din cer pe pământ“). Sitchin i-a identificat pe Nefilimi ca fiind aceiaşi cu Anunnaki.

Deşi nu oficial, toţi istorii şi teologii de seamă sunt de acord că o parte din Vechiul Testament, şi anume Geneza, se inspiră din vechi texte sumeriene. Enuma Elish, cartea creaţiei la sumerieni, şi Geneza au o varietate de asemănări. Povestiri despre Marele Potop se găsesc şi ele în amândouă religiile, ebraică şi sumeră. O concluzie inevitabilă este că Anunnaki au fost la fel de reali ca Moise, Noe şi Abraham.

Sitchin crede că Anunnaki au venit pe Pământ acum 485.000 de ani de pe planeta lor, Nibiru. Ei erau o rasă de extratereştri care aveau o viaţă foarte lungă, ce uneori ajungea până la 500.000 de ani. Laurence Gardner, un alt arheolog, reduce durata de viaţă a Anunnaki-lor la 50.000 de ani şi specifică faptul că nu erau nemuritori.

Anunakki au venit pe Pământ, l-au colonizat, au minat după aur şi

alte minerale, au construit o bază pentru aeronavele lor în zona unde se situează astăzi țările Iran şi Irak, şi au trăit într-un fel de societate idealistă, o colonie mică pentru un timp scurt, apoi au plecat. S-au întors când Pământul era mai populat şi au amestecat ADN-ul primatelor cu ADN-ul lor, creând astfel o rasă de sclavi care urma să lucreze în mine, ferme şi alte întreprinderi în Sumeria. Ei au creat omul, Homo Sapiens, prin manipulare genetică cu ei înşişi şi omul maimuță Homo Erectus.

Lucru deja amintit, normele justiției divine pedepsesc cu asprime progeniturile rezultate din acuplarea Fiilor lui Dumnezeu cu femei din carne şi sânge – uriaşii care s-au ivit pe Pământ, „vestiții viteji din vechime“. Aceşti uriaşi, față de care atitudinea scribului biblic este mai curând admirativă, sunt desemnați în textul biblic prin cuvântul nefilim, „cei căzuți“, care derivă din verbul nofal, „a cădea“ *(anaqim* şi *refaim* fac parte dintre nefilim). „Cei căzuți“ echivalează semantic cu „cei morți“. (38) Sub aceste trei denumiri, uriaşii sunt menționați de mai multe ori în Vechiul Testament, mai ales în calitate de forțe războinice înfrânte în cucerirea evreiască a Palestinei. (39) Este greu de stabilit (deşi Hendel se situează pe această poziție) dacă *aggadah-ul* din Pentateuch despre *benei ha'elohim* – nefilim face corp comun cu istorisirea despre Potop, ipoteză ce ar permite construirea unei extensii speculative în conformitate cu care revărsarea apelor, distrugerea indistinctă a vietăților corupte şi/sau hibride, fără a lua în considerație un eventual vetust pedigree angelic, constituie pedeapsa atotcuprinzătoare pentru căderea Fiilor lui Dumnezeu.

Soliditatea argumentației, în acest caz, depinde în mod esențial de analiza atentă a stratificării şi întrepătrunderii dintre P şi J-E în cuprinsul capitolelor 6-8 din Cartea Facerii. Mishnah, Sanhedrin, 10, 3, I, ne informează doar că „generația Potopului nu are parte în viața veacului ce va veni“ şi, ca atare, „nu va fi judecată“, după criteriul „nici judecată, nici spirit“ (40), *nephilim included or excluded.* Ieşirea lor de pe scena lumească dezvăluie, după Hendel, diferitele momente ale încheierii unui Ciclu Primordial în Cartea Facerii (Potop, cucerirea Palestinei). Uriaşii sunt, într-un fel, ultimele vestigii ale organizării precedente a cosmosului. Ei reprezintă inerția sau, mai curând, extincția cosmizării ante-diluviene a creației, devenită incompatibilă în noul sistem referențial al cosmizării prin civilizație, prin stăpânirea poporului ales asupra „țării în care curge lapte şi miere“. Textul vetero-testamentar nu ne mai informează însă, în mod direct, asupra destinului post-diluvian al Fiilor lui Dumnezeu.

Mitul este deosebit de profund, fiindcă, după cum arată Mircea Eliade, modelul său este un act primordial. În diferite cosmogonii zeul suprem a creat cosmosul prin sacrificarea rituală a unei ființe vii.

Omul nu poate crea decât repetând şi actualizând gestul primordial. Trecerea sufletului fiinţei vii în corpul arhitectonic pune în lumină o înrudire cu străvechile mituri care vorbesc de cosmicizarea haosului primar prin sacrificarea unui gigant. În credinţa babiloniană, lumea a fost creată de Marduk prin uciderea monstrului marin Tiamat. Relatări similare sunt întâlnite în Rig-Veda, în mitologia persană sau în cea scandinavă. Ritul îngropării de viu se afla în legătură cu concepţia pe care o aveau tracii în privinţa nemuririi: Zalmoxis este îngropat din timpul vieţii într-o peşteră în muntele Kogainon şi, odată la trei ani, răsare din munte. Prin urmare, doar moartea rituală este creatoare, întrucât ea întrerupe firul unei unei vieţi care nu şi-a îndestulat destinul şi care, în acest mod, îşi va consuma posibilităţile într-un alt trup.

Dacă la Homer întâlnim prototipul fiinţei artificiale, alcătuită după chipul celei naturale, asemănarea având rolul şi importanţa ei, Cosmogonia lui Berossos, preot caldeean al lui Marduk pe la 270 î.e.n., conţine o adevărată artă combinatorie ce îndepărtează de lumea reală şi va sluji, chiar dacă nu direct, drept model pentru o bună parte a fiinţelor fantastice, a monştrilor (dar nu numai) ce populează literatura S.F.: „A fost un timp, aşa spune el, în care «Totul» era întuneric şi apă atunci au luat fiinţă vieţuitoarele diferite şi de conformaţie ciudată. Căci atunci ar fi luat naştere oamenii cu două aripi, unii chiar cu patru aripi şi cu faţa dublă; de asemenea, unii care aveau un trup şi două capete, unul bărbătesc şi altul femeiesc. Alţii aveau două sexe, masculin şi feminin. O altă parte dintre oameni aveau picioare şi coarne de capră, o altă parte aveau picioare de cal, în spate fiind cum sunt caii. Iar în faţă având chip de om, aşadar de forma hipocentaurilor. Tot atunci ar fi luat naştere şi faunii cu cap de om, precum şi dinii cu patru trupuri, la spate cu cozi de peşte. Ar mai fi fost cai cu capul de câine şi de om.“

(Gândirea asiro-babiloniană în texte, pp. 52-55).

Babilonienii, cultura predominantă din vremurile vechi testamentare, au crezut că zeii s-au luptat între ei pentru a crea lumea. Marduk, zeul care s-a dovedit cel mai puternic, a învins monstrul haosului Tiamat, lighioana apelor, pentru a crea, şi a tăiat trupul ei în două ca să facă din cele două bucăţi marea şi cerul. Aici putem vedea cum autorul cărţii Geneza răspunde credinţelor contemporane, prin a-l prezenta pe singurul Dumnezeu adevărat, Yahweh, ca cel care creează fără să fie nevoie să se lupte, fără să aibă duşmani care să i se opună. El vorbeşte suveran, şi facerea pământului se realizează. El desparte apele, sus şi jos, fără luptă. Chiar şi haosul este sub controlul său divin.

Cartea tratează naşterea şi evoluţia umanităţii din spaţiul irakian

şi zonele adiacente. Autorul ne povesteşte despre două civilizaţii fără copilărie: cea mesopotamiană (începând cu Sumerul) şi cea egipteană. Aflăm aici cum sumerienii sunt nişte hibrizi între o specie de maimuţe din nordul Africii şi extraterestrii de pe o planetă Nibiru din sistemul nostru solar, ce are o orbită eliptică, punctul cel mai apropiat al acestei orbite fiind între orbitele marţiană şi jupiteriană, iar cel mai îndepărtat la 3600 de unităţi astronomice distanţa (1 u.a. = distanţa Soare-Terra). Autorul interpretează nişte pictograme demonstrând prin intermediul lor că în scrierile sumeriene se vorbeşte de rachete, submarine, proiectoare laser şi alte minuni.

Aceste dovezi au fost înregistrate – în cuvinte şi ilustraţii – de către Sumerieni, această civilizaţie s-a dezvoltat lângă Mesopotamia (acum mai precis în Irak) în urmă cu 6000 de ani.

Ei nu au confirmat vizitarea de către ei a planetei Marte. Totuşi au scris pe plăcutele de lut despre Anunnaki („Acei care au venit din Rai pe Pământ“) care au venit pe Pământ de pe planeta lor Nibiru, a douăsprezecea planetă a sistemului nostru solar (numărând astfel Soarele, Luna şi restul planetelor). Multe din textele antice, descoperite de către arheologi, descriu cunoştinţele acestor Anunnaki, de a veni şi pleca, despre cunoştinţele astrologice, pe lângă alte cunoştinţe.

Mai mult, aceste texte sunt urmate de ilustraţii găsite pe tablele de lut sau pe cilindri. În texte sunt descrise călătoriile între planete, Pământul fiind numerotat drept a şaptea planetă – care chiar aşa este dacă numărăm invers, unde Pluto este prima, Neptun a doua, Uranus şi Saturn a treia şi a patra, Jupiter a cincea, Marte a şasea şi Pământul a şaptea. În aceste texte Marte este descrisă ca Staţie Intermediară – o oprire amplasată între Nibiru şi Pământ.

Şi, incredibil dar adevărat, o tablă circulară care poate fi găsită la Muzeul Britanic din Londra, descrie în opt segmente aspecte diverse ale călătoriilor spaţiale dintre Anunnaki, locuitorii planetei Nibiru şi a „Şaptea Planetă“ (Pământul). O secţiune particulară este descrisă separat, arată (şi statele) traseul călătoriei lui Enlil („Stăpânul comenzii“) detaliind traseul către cele şapte planete; este descrisă, de asemenea, şi o rută între planeta Dilgan (Jupiter) şi Apin (Marte).

Mă voi plasa în urmă cu 400.000 de ani în istoria noastră. Aici voi încorpora câteva informaţii care vin din partea lui Thoth cât şi din partea lui Zacheria Sitchin, în cărţile sale: *The 12th Planet* şi *Genesis Revisited.* Sitchin crede că există o planetă în sistemul nostru solar, denumită de către sumerieni Nibiru, care are o orbită eliptică similară cu cea a unei comete. Această planetă efectuează un ciclu complet în jurul Soarelui în 3.600 de ani. Locuitorii acestei planete, numiţi *nefilimi*, au venit pe Pământ în urmă cu 400.000 de ani. Thoth nu

spune de ce au venit dar Sitchin susține că ei aveau nevoie de aur pentru atmosfera lor. În *Genesis Revizited,* el scrie:

„Pe planeta lor, Nibiru, anunnakinii-nefilimii s-au confruntat cu o situație cu care este posibil să ne confruntăm şi noi, pământenii, în viitorul apropiat: dezastrul ecologic a făcut viața aproape imposibilă pe această planetă. Era necesar să se protejeze atmosfera planetei lor şi singura soluție care părea să remedieze situația a constat în suspendarea de particule de aur deasupra atmosferei, ca un scut protector."

Aşa că ei au venit pe Pământ să extragă aur. După 200.000 de ani de muncă silită, minerii s-au răsculat şi au decis să creeze o rasă servilă – care suntem noi – pentru a fora aurul pentru ei. Este notabil că în Africa de Sud, în cele mai vechi mine de aur cunoscute, arheologii au găsit oase ale lui Homo Sapiens şi artifacte care ne duc înapoi în timp în urmă cu 50.000 de ani. Ei cred că mineritul pentru aur în Africa este cu mult mai vechi de 50.000 de ani. Sitchin spune că nefilimii ne-au creat în urmă cu 300.000 de ani, dar Thoth este mult mai exact. Thoth spune că noi am fost creați în urmă cu exact 200.209 ani în urmă (din 1994).

Sitchin teoretizează că nefilimii ne-au creat prin experimente genetice, dar potrivit lui Thoth, nefilimii nu puteau realiza acest lucru fără ajutor. Ei au avut nevoie de ajutor din afara Sistemului Solar. Acest ajutor extern a venit dintr-o sursă familiară. Siriusienii s-au unit cu nefilimii pentru a ne crea. Ei au aterizat prima oară în ocean şi au apărut ca jumătate de oameni – jumătate peşti. Ei au intrat la început în apă pentru a lua contact cu delfinii, care sunt pe un nivel de conştiință similar cu al lor. La un moment dat, potrivit lui Thoth, siriusienii au decis să plece, dar au dorit să lase un anumit nivel de conştiință în urmă. Şapte dintre aceste ființe şi-au părăsit corpurile şi au format sfere de conştiință. Ei s-au unit cu sămânța vieții şi au creat un ou. Când cele şapte ființe s-au unit în mod geometric în acest fel pentru a forma sămânța vieții, a apărut o flacără. Este o flacără rece, dar arată ca o flacără. Această flacără se află în „Halls of Amenti" (Sălile lui Amenti).

Sălile lui Amenti reprezintă o construcție veche, creată cu mai mult de 5 1/2 milioane de ani. Nimeni nu ştie cât de vechi sunt Sălile lui Amenti din cauza acelui eveniment care a avut loc în urmă cu 5 1/2 milioane ani, care a întrerupt înregistrările akashice ale planetei. Amintiți-vă că, deşi istoria planetei merge mai departe de 5 1/2 milioane de ani, noi nu putem accesa decât ultimii 5 1/2 milioane de ani. Sălile lui Amenti reprezintă actualmente o curbare dimensională în formă de uter. Există o singură direcție şi sens în această curbură şi odată ajuns acolo este ca şi cum te-ai afla în spațiul infinit. Un

asemenea loc curbat dimensional se află întotdeauna pe o frecvență dimensională mai înaltă decât Pământul cu o unitate. Acum se află la 1000 mile în interiorul Pământului. Lui Drunvalo i-a fost permis să intre în prima cameră. Acolo el a văzut o mare piramidă în interiorul unui dispozitiv rectangular. În interiorul piramidei de afla flacăra.

Pe Sirius B (mai precis pe cea de a treia planetă a acestei stele) au fost făcute pregătiri simultane pentru această creare şi seminație. 16 bărbați şi 16 femei au călătorit de pe Sirius B spre Pământ şi s-au îndreptat direct spre flacăra din Sălile lui Amneti. Ei s-au unit cu flacăra. Perioada lor de concepție a fost de 2000 de ani. Aceste două rase au fost implicate în crearea noastră – una de pe Nibiru şi cealaltă de pe Sirius.

Potrivit interpretărilor lui Sitchin asupra textelor sumeriene care fac referire la a douăsprezecea planetă, după ce nefilimii ne-au creat pentru a lucra în minele de aur din Africa, unii dintre noi au fost aduşi în Mesopotamia pentru a fi de folos în Grădina Edenului. „Dumnezeii“ ne-au iubit pentru că am fost făcuți după chipul lor. Dar în Grădina Edenului, nefilimii aveau propriile lor livezi şi ni s-a spus să nu mâncăm fructul unui anumit copac numit *copacul cunoaşterii.* Noi nu am ascultat. Mâncând acest fruct şi câştigând „cunoaşterea“ lui, am căpătat abilitatea de a ne reproduce sexual. Până la acest punct noi eram hibrizi între diferite specii, şi ca toți hibrizii, eram incapabili să ne reproducem. Sitchin interpretează textele sumeriene spunând că noi suntem o încrucişare între nefilimi şi Homo Erectus, predecesorul lui Homo Sapiens. Prin intermediul lui Thoth noi am primit informații suplimentare despre rolul ființelor de pe Sirius.

Nu este surprinzător că nefilimii nu doreau ca noi să ne reproducem. Ei doreau să mențină controlul experimentului lor. Cunoaşterea pe care noi am dobândit-o mâncând fructul nu a fost una ştiințifică cum ar fi cea prin care s-ar şti cum să procreezi, cum să ne transformăm dintr-o specie de hibrizi sterili într-o nouă specie capabilă de reproducere. Nefilimii au fost mânioşi când noi am căpătat abilitatea de a ne reproduce şi ne-au izgonit din grădină. Potrivit învățaților din textele antice, înregistrările sumeriene le preced pe cele biblice, iar istorisirea biblică a creației pare să reprezinte un rezumat al vechilor texte sumeriene.

Deşi a trebuit să părăsim grădina lor, nefilimii ne-au permis să cultivăm pentru a ne hrăni. Ne-au îndreptat către zona muntoasă de la est de grădinile din Mesopotamia. Potrivit lui Thoth, noi am rămas acolo pentru o lungă perioadă de timp. Dar apoi a avut loc o nouă transformare în conştiință şi o altă schimbare de poli şi acel continent s-a scufundat. Mulți supraviețuitori s-au îndreptat către Africa, dar cei mai mulți dintre cei evoluați au ajuns în Lemuria, un pământ care

s-a ridicai deasupra apei când vechiul continent s-a scufundat.

Cum a apărut viața

Conform teoriei evoluționiste a lui Darwin, prima celulă vie a apărut în mod spontan prin organizarea substanțelor ce o alcătuiesc. El consideră că la început Pământul a avut o atmosferă compusă din bioxid de carbon, metan, amoniac şi apă. Sub influența energiei solare, descărcărilor electrice şi erupțiilor vulcanice, aceşti compuşi simpli s-au descompus, pentru ca apoi să se recombine pentru a forma primii aminoacizi. Aceşti aminoacizi s-au acumulat în mare şi prin combinațiile dintre ei au apărut compuşi organici, s-a format un ocean, o supă organică, dar încă fără viață apoi în mod accidental s-a format o moleculă cu proprietăți remarcabile, o moleculă care avea proprietatea de a se reproduce. Aceste molecule s-ar fi adunat şi tot în mod accidental şi-au format un înveliş protector, format din alte molecule proteice cu care s-au înconjurat, acestea servind drept membrană, astfel se consideră că s-a format prima celulă vie.

Teoria evoluționistă susține următoarele etape în evoluția vieții:

• atmosfera primitivă propice;

• concentrare în ocean de „supe organice“ de molecule simple, necesare vieții;

• din această supă provin proteinele şi nucleotidele, compuşi chimici complecşi;

• apariția membranei celulare;

• dezvoltarea unui cod genetic prin care primele ființe vii încep să se copieze.

În 1953 Stanley Miller a reuşit printr-o descărcare electrică într-o atmosferă compusă din hidrogen, metan, amoniac şi vapori de apă să producă câțiva din aminoacizi, adică numai cinci aminoacizi din totalul de 100 ce intră în alcătuirea celulei vii.

Sinteza de compuşi organici are loc numai în condiții de reducere fără oxigen liber şi atmosferă, dar fără oxigen orice formă de proteină s-ar fi format, ar fi fost distrusă de razele ultraviolete din cosmos.

Dar s-ar fi putut produce o supă organică? Energia care ar fi descompus în atmosferă compuşi simpli ar fi descompus şi mai repede orice aminoacid complex care s-ar fi format. Cei patru aminoacizi obținuți de Miller au putut fi obținuți pentru că s-au îndepărtat din raza descărcării electrice. Dacă ar scăpa de acțiunea distrugătoare a razelor ultraviolete şi-ar fi ajuns în ocean, în apă nu ar fi existat suficientă energie pentru a activa în continuare reacțiile fizice, căci apa inhibă dezvoltarea moleculelor mai complexe, aminoacizii pentru a forma molecule mai mari ar fi trebuit să iasă din apă,

dar atunci ar fi fost distruse imediat de razele ultraviolete.

Descompunerea spontană este mai probabilă decât sinteza spontană. În afară de aceasta există peste 100 de aminoacizi ce intră în alcătuirea substanțelor organice, iar 20 sunt indispensabili vieții. Ei sunt de două feluri: **dexogiri şi levogiri.**

Dacă s-ar fi format din întâmplare într-o supă organică ar fi fost jumătate dexogiri şi jumătate levogiri. Dar cei 20 de aminoacizi esențiali necesari vieții sunt toți levogiri, cum s-au putut uni aceştia în mod accidental în supa organică?

Şansele ca aminoacizii să se unească şi să formeze o moleculă proteică este o şansă la 10 la puterea 113, dar orice eveniment ce s-ar produce cu o şansă de 1 la 10 la puterea 50 nu s-ar putea produce niciodată. Reacțiile chimice din celule se fac sub acțiunea unor proteine numite **enzime,** fiind necesare aproximativ 2000 de astfel de enzime unei celule. Şansa ca aceste enzime să se formeze este de 1 la 10 la puterea 40.000.

Celula mai trebuie să fie învelită într-o membrană cu canale şi pori, care controlează strict circulația dintre mediul extracelular şi intracelular, a substanțelor nutritive şi produşii lor de uzură, a ionilor metalici şi a altor substanțe.

Mai greu de obținut sunt nucleoproteinele ARN (acidul ribonucleic) şi ADN (acidul dezoxiribonucleic) care formează codul genetic. ADN este format din 5 **histone** care sunt implicate în dirijarea activității genelor. Şansa de a se forma numai o singură histonă este de 1 la 20 la puterea 100, număr mai mare decât atomii din toate stelele şi galaxiile vizibile.

Şi mai greu este de explicat originea codului genetic necesar reproducerii celulare. În formarea lor proteinele depind de ADN, dar acestea nu s-ar fi putut forma fără proteine preexistente. Răspunsul este unul singur, ambele s-au format în paralel.

Nu există nici un laborator care să permită simularea evoluției mecanismului genetic.

Codul genetic este universal

Dumnezeu a creat viața în tot Universul, folosindu-se de acelaşi cod genetic, indiferent pe ce planetă din Univers a creat viața aşa cum va rezulta din lectura acestei cărți. Celula primitivă trebuia să mai inventeze un fenomen fără de care nu ar fi existat viața. Acesta este fenomenul de fotosinteză. În acest proces plantele cu ajutorul luminii solare absorb bioxidul de carbon şi elimină oxigenul necesar animalelor şi omului, acest fenomen nu a putut fi reprodus în nici un laborator.

Oxigenul format prin fotosinteză creează o pătură de ozon care

protejează viața împotriva radiațiilor nocive ultraviolete. Ultimele cercetări au demonstrat că celula, cea mai mică unitate a vieții este o comunitate de indivizi, odinioară independenți care s-au integrat perfect, pentru o funcționare cu un scop permanent. Această asociere şi integrare a fost lot întâmplătoare?

Deşi celula vie este formată din milioane de organite celulare, acestea toate funcționează ca un tot unitar ca şi când ar fi conduse şi controlate de o conştiință unitară a celulei, această conştiință inconştientă a celulei cum s-a format?

Inconştientul primar al celulei vii este cel ce dă memoria de funcționare a celulei, a metabolismului ei şi a luptei împotrivă forțelor care tind s-o destabilizeze, tot acest inconştient conduce şi diviziunea celulei care asigură perpetuarea vieții. Inconştientul este cel ce dă inteligență materiei pentru ca aceasta să funcționeze pentru o finalitate biologică precisă şi pentru realizarea unui progres prestabilit. Nu materia în sine are acest progres prestabilit de funcționare. Această informație se află într-un „computer biologic“ creat de Dumnezeu, chiar înainte de crearea materiei.

Memoria de funcționare a celulei, deşi inconştientă nu are pauze, ea este activă toată Viața, orice pauză în funcționarea ei ar duce la instalarea morții.

Viața are un ansamblu coordonat de reacții comandat de un mecanism autoreglator iar aceste reacții chimice caracterizează viul.

Celula conține în lichidul intracelular potasiu şi fosfor iar în lichidul extracelular, sodiu şi clor. Aceste substanțe sunt într-un raport inegal, numai după instalarea morții aceste substanțe se găsesc în proporții egale în ambele lichide intracelulare şi extracelulare. Această inegalitate caracteristică vieții o menține în mod conştient membrana celulară printr-un proces activ. Membrana introduce în celulă potasiu şi scoate clorul şi sodiul. Acest schimb nu este controlat de voința omului.

Ce anume există în substanța vie care să determine această compoziție diferită în cele moarte. Fiecare componentă a celulei formată din organele minuscule conlucrează perfect pentru buna ei funcționare, existând o comunicare între ele. Informația ce deține memoria inconştientă se află în nucleul celulei. În nucleu se află cromozomii, nişte benzi lungi formate din acid dezoxiribonucleic care reprezintă zestrea ereditară. El este format ca o scară răsucită care în diviziunea celulară se clivează pe jumătate în lungimea ei. Cromozomii sunt formați din molecule şi acestea din carbon, hidrogen, oxigen, azot, fosfor şi sulf. Esența vieții se găseşte în aceşti atomi, care formează şi materie nevie iar aceste substanțe rămân când reparăm celulele corpului. Inteligența aflată în afara materiei

care organizează celula se transmite țesuturilor şi organelor ce alcătuiesc corpul omenesc. Fiecare țesut are informație de funcționare specifică organismului din care provine iar această funcție este independentă de conştiința noastră. Automatismul de funcționare al țesuturilor se desfăşoară sub acțiunea unor impulsuri care iau naştere chiar în aceste țesuturi, apariția vieții pe Pământ este o problemă încă nerezolvată.

În nici un laborator din lume nu s-a reuşit crearea unei celule vii.

Celula vie este un sistem deschis care comunică cu exteriorul, cu lichidul extracelular de unde îşi procură substanțele necesare funcționării ei, să-şi fabrice substanțele necesare vieții şi să lupte împotriva **entropiei,** care în permanență tinde s-o destabilizeze şi să o distrugă. Pentru această milioane de molecule care o alcătuiesc funcționează după un program de lucru foarte exact.

Celula vie acţionează ca o uzină

În această uzină se află un centru de comandă reprezentat de nucleul celular, mai mulți transmițători de ordine reprezentați de acidul ribonucleic mesager, există lucrători ai uzinei care fabrică proteinele, respectiv ribozomii şi generatorii de energie reprezentați de **mitocondrii.**

Produsele fabricate sunt transportate şi depozitate în aparatul vacuolar al lui Golgi, un fel de saci de depozitare. Toate aceste organite celulare se mişcă într-un mediu intracelular care se menține în parametri stabili necesari bunei funcționări a celulei, menținuți printr-un mecanism activ de membrana celulară. Traseele pe care circulă ARN mesager şi celelalte organite celulare nu sunt haotice, ele au un drum precis pe care îl urmează cu exactitate.

Membrana celulară este formată dintr-o varietate de molecule sintetizate în interiorul celulei prin procese active, operații foarte diversificate. Imediat ce sunt formate aceste blocuri moleculare sunt asamblate într-o textură regulată de rânduri orizontale şi verticale ce vor forma învelişul celulei aşa cum se întâmplă într-un ansamblu uzinal când maşina realizează în primul rând părțile componente din materia brută şi apoi le asamblează printr-un proces final funcțional.

Un alt exemplu al complexității funcționale a celulei îl reprezintă formarea unui acid gras numit acid palmitic care pentru a fi format are nevoie de 14 subunități moleculare, celula creează o adevărată maşină moleculară circulară foarte complexă formată din molecule proteice. În cadrul acestei maşini există un braț format de asemenea din molecule care se roteşte peste 7 stații de lucru, de fiecare dată când brațul se roteşte, două subunități de acid gras sunt adăugate prin acțiunea enzimelor de la stația de lucru. După 7 rotații se

realizează necesarul de 14 unități ce formează acidul gras eliberat.

În această mişcare a brațului la cele 7 stații, enzimele necesare în aceste stații trebuie să fie prezente într-o ordine precisă iar brațul trebuie să acționeze exact, această maşină moleculară nu putea să se formeze printr-o evoluție pas cu pas, în mod sigur ea a fost creată de o inteligență exterioară celulei.

Un alt exemplu îl reprezintă acțiunea enzimei numită ADN girator care acționează în reproducerea celulei. Molecula de ADN, având formă de arc, este alcătuită din două elicoidale care se clivează în timpul reproducerii celulare. Pe măsură ce porțiunea de sus a elicoidalei se desfăşoară, aceasta determină natural ca porțiunea de fire să se răsucească în jurul ei sau să se supraînfăşoare. În moment ce ADN-ul este deja înfăşurat de sute de ori pentru a se potrivi cu partea care îi lipseşte se produce o încâlcire a firelor. Aceasta ar întârzia reproducerea sau ar face-o nerealizabilă, dar celula acționează cu o enzimă numită ADN girator care desface nodul din firele ADN, după următoarea schemă: mai întâi taie una din firele de deasupra, apoi trage celălalt fir prin deschizătură iar în final uneşte cele două capete ale fibrei tăiate şi astfel acest ADN girator ordonează încărcătura în cromozomi. Cum a putut să apară acest ADN girator prin combinații hazardate de molecule în supa primordială?

Dacă s-ar admite ideea că acesta a fost făcut pas cu pas, fără ADN girator nu s-ar fi putut produce diviziunea celulară, iar fără diviziunea celulară nu ar fi existat nici un proces evolutiv care să producă ADN-ul girator. Acesta este cel mai mare mister pe care biologii nu au putut să-l explice.

Aceasta este o dovadă că procesul a fost creat de o inteligență care acționează din exterior sau după un proiect preconceput.

Francis Crick, coautor la descoperirea ADN-ului, spunea că un om onest înarmat cu toate cunoştințele disponibile astăzi nu poate decât să afirme că viața apare pe moment ca un miracol aşa de multe sunt condițiile care ar trebuie satisfăcute pentru a o crea.

Dar viața nu poate exista numai pe Pământ. În Univers există miliarde de stele de gaze şi alte materii cosmice care se rotesc în jurul unui nucleu, centrul acesteia formează galaxiile. Galaxia noastră se numeşte Calea Lactee. Soarele şi planetele sistemului solar fac parte din Calea Lactee.

Calea Lactee are peste 100 milioane de stele. Aceste galaxii au un diametru atât de mare că ne-ar trebui o sută de mii de ani pentru a o traversa cu viteza luminii de 300.000 de kilometri pe secundă.

Distanța medie dintre stele este de circa 6 ani lumină, adică 60.000 de miliarde de kilometri. Dar Galaxia noastră este numai o parte infimă a Universului şi se consideră că există 10 miliarde de galaxii

vizibile cu telescopul şi multe altele în afară de acestea. Aproape de galaxia noastră se află Galaxia Andromeda care ca şi galaxia noastră are o formă de spirală. Soarele este o stea de mărime mijlocie şi alcătuieşte nucleul în jurul căruia gravitează Pământul şi celelalte planete ale sistemului solar ca şi sateliții lor care merg pe orbite precise, ele îşi urmează orbitele lor de rotație cu o precizie matematică încât poate fi prevăzută cu precizie poziției lor în viitor. Întregul Univers, de la atomi la galaxii, este guvernat de legi foarte precise. Căldura, lumina, sunetul şi gravitatea ascultă de legi precise.

Formarea Universului a fost o extraordinară transformare a materiei şi energiei. Relația dintre materie şi energie a fost verificată de Einstein prin formula $E=mc^2$, energia este egală cu masa ori viteza luminii la pătrat.

Aceasta înseamnă că materia poate fi produsă de energie, aşa cum materia poate elibera energie extraordinară, cum s-a dovedit prin explozia bombei atomice. Forța spirituală a transformat de-a lungul a milioane de ani energia în materie.

Dumnezeu a creat Universul şi l-a creat pe om în tot Universul acolo unde există condiții de desfăşurare a vieții omului.

Prima celulă vie a fost creată de Dumnezeu pe actualul Pământ sau în altă parte a Universului şi viața a fost însămânțată pe Pământ de pe o altă planetă?

Tocmai această idee face subiectul acestei cărți, în care se descrie faptul că prima celulă vie a fost adusă pe Pământ de pe o altă planetă misterioasă denumită Nibiru care nu face parte din sistemul nostru solar, dar a fost atrasă de cele mai îndepărtate planete ale sistemului solar Saturn şi Neptun, traversând sistemul nostru solar o dată la 3600 de ani la trecerea printre planetele Marte şi Jupiter, acolo unde există cercul de asteroizi, meteoriți şi comete astăzi. Dar cum a fost însămânțată viața pe Pământ dacă această planetă nu vine în contact cu planetă noastră?

Aici trebuie să ne referim la ideea iudeo-creştină a războiului dintre zeii cerului şi la căderea luciferică.

În mitologie, planetele erau considerate a fi Zei. Pământul actual provine dintr-o altă planetă denumită Tiamat, sau „planeta de apă". Aceasta se găsea exact între planetele Marte şi Jupiter, şi a fost lovită de planeta Nibiru şi de sateliții ei şi secționată în două. Partea de sus a planetei a fost trimisă pe o altă traiectorie şi este actualul Pământ iar partea de jos a planetei a mai fost lovită de sateliții planetei Nibiru şi zdrobită, formând actuala centură de meteoriți, asteroizi şi comete. Atunci când Nibiru a tăiat în două planeta Tiamat, pe ea exista viața şi aceasta a fost însămânțată şi pe planeta Pământ.

Un desen antic descoperit în scrierile cuneiforme sumeriene,

acadiene, asiriene şi hitite, înfăţişează planeta necunoscută nouă, mult mai mare decât Pământul, dar mai mică decât Saturn sau Jupiter.

Acest desen descrie toate planetele cunoscute astăzi, plasându-le în ordinea lor exactă, arătându-le şi mărimea lor corectă. Pe acest desen se află şi planeta Tiamat precum şi planeta Nibiru. În *Cartea Facerii Enuma-Eliş,* care se traduce prin *Epopeea Creaţiei,* se scria că planeta Nibiru a intrat în sistemul nostru solar din direcţia opusă mişcării orbitale a planetelor sistemului solar. Epopeea facerii începe cu această bătălie cerească în urma căreia s-au format Cerul şi Pământul. Meteoriţii şi cometele mai sunt denumite „rebelii sistemului solar", orbitele lor sunt mult alungite încât apar în jurul Pământului la sute sau mii de ani. Planetele se mişcă în acelaşi plan, pe când cometele se mişcă pe mai multe planuri.

Toate planetele sistemului solar se rotesc în jurul Soarelui în sensul acelor de ceasornic, pe când cometele, asteroizii şi meteoriţii se rotesc în sens invers; explicaţia este că planeta Nibiru le-a aruncat în direcţie opusă.

De reţinut că babilonienii mai denumeau planeta Nibiru planeta Marduk. Ea trece mereu pe la locul bătăliei, o dată la 3600 de ani, având o eliptică mult turtită. Ciocnirea planetei Nibiru de planeta Tiamat ne explică şi de ce continentele noastre sunt concentrate pe o singură faţă a Pământului, pe cealaltă existând o cavitate care este ocupată de Oceanul Pacific. Se referea la apele lui Tiamat care era denumită „Monstrul apos"; este normal să deducem că Pământul a moştenit aceste ape. Pământul moşteneşte şi *planeta ocean,* pentru că este singura planetă din Sistemul Solar care are apă.

Vechiul Testament prin profeţii săi aminteşte de zilele de început când puterea lui Dumnezeu l-a tăiat pe cel semeţ, l-a răsucit şi i-a uscat apele lui Tehom-Raba.

Numindu-l pe Yahmeh împăratul meu, Isaia redă cosmogonia creştină.

„Prin puterea ta apele le-ai despărţit, pe căpetenia balaurului apelor tu ai zdrobit-o" şi iar aminteşte cum Dumnezeu a împrăştiat pe îngerii celui semeţ şi îl laudă pe Dumnezeu care a tras boltă pe faţa lui Tehom ca hotar între *lumină* şi *întuneric.* În ebraică, *Tehom* înseamnă *mare* şi se trage din cuvântul *Tiamat, Tehom-Raba* înseamnă *Marea Tiamat.*

Felul cum Biblia relatează evenimentele primordiale este identic celui sumerian descris în *Epopeea Facerii.* Biblia descrie cum brăţara spartă a fost numită de Dumnezeu „cer". Textele sumeriene descriu şi ele fâşia dintre Marte şi Jupiter, brăţara spartă, şi relatează cum Marduk (Nibiru) a întins partea de jos a lui Tiamat până aceasta s-a

spart şi a format apoi un cerc cu ea. Sumerienii numesc cercul de asteroizi „cer“. Când partea de sus a lui Tiamat a fost împinsă pe actuala orbită a Pământului a căpătat propria lui orbită în jurul Soarelui rezultând astfel anotimpurile iar prin mişcarea de rotaţie a rezultat succesiunea zi-noapte.

Textele sumeriene descriu că următoarea sarcină a lui Marduk a fost să dea Pământului lumina zilei de la Soare şi întunericul nopţii.

Biblia spune că s-a petrecut acelaşi lucru: „şi Dumnezeu a zis să fie nişte luminători în întinderea corului ca să despartă ziua de noapte, să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii“.

Şi Epopeea Creaţiei Enuma-Eliş descrie cum Pământul era la început o sferă fierbinte cu vulcani în erupţie care umpleau cerul cu aburi şi cu nori. După ce temperatura a început să scadă vaporii s-au transformat în apă rezultând oceanele şi uscatul. *Enuma-Eliş* numeşte lava vulcanică „saliva lui Tiamat“ şi plasează fenomenul înaintea creării atmosferei, oceanelor şi continentelor. După ce norii de apă s-au adunat au început să se formeze oceanele şi a fost ridicată fundaţia pământului, continentele, apoi după apariţia frigului au apărut şi ploile, saliva lui Tiamat continua să se reverse formând topografia Pământului.

Asemănarea cu textele Bibliei este clară: „şi Dumnezeu a zis să se strângă la un loc apele care sunt sub cer şi să se arate uscatul şi aşa a fost“.

În acord cu descoperirile moderne atât Biblia cât şi Enuma-Eliş plasează viaţa pe Pământ în apă, să mişune apele de vieţuitoare şi păsări să zboare în întinderea cerului, abia după aceea fiarele Pământului după soiul lor, vitele după soiul lor culminând cu apariţia omului – actul suprem al creaţiei.

Pământul este planeta Tiamat reîncărcată. Dacă Kingu era principalul satelit al lui Tiamat, Kingu a devenit Luna, principalul satelit al Pământului. Marduk (Nibiru) a rămas să traverseze cerul şi să supravegheze noul sistem solar. Sumerienii numeau planeta Nibiru planeta trecerii, apropierea de Pământ a acestei planete produce mari prefaceri atmosferice, terestre şi sociale..

Este de reţinut că Biblia îi atribuie acestei planete denumirea de „Dumnezeu ceresc“ care va fi judecătorul neamurilor, Zâna Judecăţii era descrisă în Vechiul Testament ca fiind însoţită de cataclisme, inundaţii şi cutremure.

Laureaţii premiilor Nobel, Francis Crick şi dr. Leslie Orgel, au lansat teoria că viaţa pe Pământ a fost adusă de mici organisme vii de pe o altă planetă îndepărtată. Dumnezeu a creat un singur cod genetic pentru toate formele de viaţă din tot Universul.

Dacă viaţa ar fi început în acea supă primordială ar fi trebuit să se

dezvolte organisme cu coduri genetice diferite. De ce molibdenul joacă un rol atât de important în reacțiile enzimatice esențiale pentru viață când molibdenul este un element foarte rar pe planeta noastră?

De ce elementele care se găsesc din abundență pe Pământ nu au nici un rol în reacțiile biochimice din organismul uman? Aceşti autori cred că sămânța vieții a fost plantată în mod deliberat de ființe inteligente de pe altă planetă. Ei ar fi însămânțat planeta cu viața dintr-o navă spațială în scopul de a începe lanțul vieții pe Pământ.

Ei cred că însămânțarea vieții pe Pământ a făcut-o o civilizație umană existentă pe planeta Nibiru. Dar în textele sumeriene, babiloniene, hitite şi asiriene se descriu chiar vizite pe Pământ ale astronauților de pe această planetă. Sunt descrişi şi conducători ai acestei planete care au venit pe *Pământ;* astfel se descrie cum zeul Enlil, care conducea o navă spațială, a aterizat pe Pământ în Sumer. Ei au ales teritoriul dintre Tigru şi Eufrat căci descoperiseră prin sonde spațiale că acest teritoriu era foarte bogat în zăcăminte de petrol, necesar călătoriilor spațiale. *Cartea Genezei* descrie lăcaşul lui Dumnezeu pe Pământ „Edenul" care după părerea unor savanți se localizează în nordul Mesopotamiei, locul de unde se nasc Tigru şi Eufrat, după alții în sudul Mesopotamiei, la locul de vărsare al celor două râuri.

Textele sumeriene denumesc aceşti extratereştri cu numele *Nefilimi,* ei ar fi aterizat pe mare în capsule ermetice în timpul celei de a doua ere glaciare. Prima aşezare a fost *Eridu,* unde au înființat prima stație. Un alt oraş construit de ei a fost *Nipur* şi apoi *Larsa.* Scopul aterizării nefilimilor pe Pământ era să procure aur pentru planeta lor a cărei atmosferă începuse să se deterioreze. Ei puteau să salveze viața pe planeta lor numai dacă suspendau aurul în atmosfera planetară. La început au extras aurul din apele Golfului Persic, dar mai târziu au exploatat minele de aur din Africa de Sud. Textele sumeriene denumesc pe extratereştrii care extrăgeau aurul *Anunnaki* care făceau toate muncile căci omul nu fusese creat. Încă.

Textele sumeriene descriu cum aceşti extratereştri au creat omul pe Pământ. Ele descriu cum la început o perioadă de timp pe Pământ erau numai aceşti Nefilimi (uriaşii din Biblie).

Biblia îi numea pe aceşti Nefilimi ca fiind nişte „uriaşi" în capitolul IV din Geneză când se referă la Potopul lui Noe, la facerea corăbiei: „În vremea aceea s-au ivit pe Pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii. Aceştia sunt vestiții viteji din vechime".

Evoluția darwinistă nu poate explica apariția lui Homo Sapiens care practic a apărut brusc, fără a fi o trecere gradată de la Homo Erectus la Homo Sapiens. Hominoizii sunt produsul evoluției, dar

Homo Sapiens este produsul unei schimbări revoluționare, oamenii de ştiință nu au nici o explicație cum a apărut atât de brusc acesta.

Explicația este următoarea: Homo Sapiens, strămoşul omului, a fost creat de Nefilimi. El trebuia să înlocuiască munca istovitoare din minele de aur ale Anunnakilor care s-au revoltat din cauza muncilor istovitoare.

În urmă cu 300.000 de mii de ani. Nefilimii au luat maimuța Homo Erectus şi au modelat-o genetic pentru a o transforma în Homo Sapiens.

Întâlnirea dintre Nefilimi şi Homo Erectus este descrisă în numeroase texte sumeriene. O asemenea întâlnire este povestită şi în epopeea lui Ghilgameş, omul maimuță fiind descris păros, nomad, care nu cunoaşte încă oamenii, adăpostindu-se în tufişuri ca animalele de stepă, hrănindu-se cu iarbă şi trăind în mijlocul animalelor sălbatice, dar are şi o oarecare inteligentă, căci ştiau să acopere capcanele şi să umple gropile săpate pentru prinderea animalelor.

Homo Sapiens a fost obținut prin manipulare genetică prin însămânțarea artificială, prin clonare. Clonarea omului a fost obținută şi în zilele noastre. Este posibil să se ia material genetic de la o persoană, nu neapărat din organele genitale şi introducându-se cromozomii într-un ovul anucleat şi să se nască indivizi predestinați, obținându-se o copie perfectă a individului de la care s-a luat setul de cromozomi. Se pot obține astfel copii exacte ale oricărei ființe umane. În afară de clonarea umană extratereştrii au obținut şi o „fuziune celulară“ prin fuziunea unor celule provenite din surse diferite obținându-se o supercelulă care posedă două nuclee şi două perechi de seturi de cromozomi diferiți dând naştere unor celule complet diferite de nucleul celulelor sursă. În textele antice după descrierea făcută de preotul babilonian Berosus, s-au putut produce diferite ființe hidoase, oameni cu două aripi, alții cu patru şi două fețe, un trup, dar cu două capete, unul de bărbat, altul de femeie, la fel şi părțile celelalte ale trupului, de bărbat şi de femeie, alții erau cu picioare şi coarne de țap, alții eu picioare de cal sau pe jumătate om şi jumătate cal, tauri cu cap de om, câini cu cozi de peşte.

Toate se păstrau în templul lui Berosus din Babilon, această înseamnă că Nefilimii au încercat mai multe tehnici pentru a crea un om după chipul şi asemănarea lor.

Textele sumeriene vorbeau de ființe umane deformate create de Enki şi zeița mamă Ninhursag, pentru a face pe muncitorul primitiv. Se consideră că Sfinxul din Egipt este opera extratereştrilor veniți pe Pământ pentru a arăta posterității ceea ce au reuşit să obțină prin fuziunea celulară. Marile Piramide din Egipt au fost construite tot de

extratereştri.

Până a obținut crearea omului, zeița mamă Ninhursag a făcut numeroase încercări. La început a făcut un om care urina tot timpul, o femeie care nu putea purta sarcina, ființe care nu aveau nici organe masculine, nici feminine. În cele din urmă a fost făcut şi omul perfect cel numit de Enki ADAPA, de Biblie ADAM, iar de oamenii de ştiință HOMO SAPIENS. Aceste ființe erau asemănătoare zeilor. Extratereştrii s-au căsătorit cu fiicele Pământului. Această relatare este confirmată de scrierile din textele sumeriene.

Omul, în concepția sumeriană ca şi a Bibliei, a fost făcut din amestecul unui element zeiesc, sângele sau esența unui zeu şi „țărâna terestră". Capitolul I din Geneză spune că Dumnezeu l-a făcut pe OM din țărâna Pământului, i-a suflat în nări suflare de viață şi omul are astfel un suflet viu.

Termenul ebraic tradus prin suflare este *Nefes,* acest spirit care animă o ființă vie şi care o părăseşte atunci când acesta moare.

În cărțile Vechiului Testament se interzicea vărsarea de sânge omenesc şi consumarea sângelui animalului. Se echivala *Nefes (spirit, duh* sau *suflet)* cu sângele.

Textele sumeriene descriu că sângele era neapărat necesar amestecului din care a fost creat omul, acesta trebuia să fie neapărat sânge de zeu, sânge divin.

Când Zeii s-au decis să facă omul, conducătorul lor a spus „sânge voi da, ce dă oaselor viață".

În primul capitol din Geneză se spune: „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu, l-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut" apoi în capitolul V se scrie când l-a făcut Dumnezeu pe Adam l-a făcut după chipul lui Dumnezeu, bărbat şi femeie a făcut, i-a binecuvântat şi le-a pus numele OM în ziua în care i-a făcut.

Contradicția este că se spune că Adam a fost o vreme singur până când Dumnezeu l-a adormit, i-a luat o coastă şi a creat-o pe Eva.

Textele sumeriene scriu că la început extratereştrii veniți pe Pământ au vrut să obțină un muncitor primitiv prin încrucişarea omului-maimuță cu diverse animale. Ei au decis că singurul amestec care corespunde scopului lor este încrucişarea omului-maimuță cu ei înşişi şi după diferite încercări au reuşit să aibă modelul lui Adam, astfel că la început a fost un singur Adam. El a fost folosit apoi pentru crearea celorlalți. Eva a fost creată din esența vieții lui Adam, când spunem sângele zeilor trebuie să înțelegem genele zeilor.

Pentru obținerea lui Homo Sapiens s-au folosit genele masculine ale nefilimilor şi genele feminine ale lui Homo Erectus. Sperma unui nefilim a fost introdusă în ovulul unei „femei-maimută", apoi ovulul

unei maimuțe Homo Erectus, fertilizat de genele unui nefilim, a fost implantat în pântecele unei femei nefilime. În textele sumeriene se scrie că a fost folosită soția lui Enki şi după ce s-a obținut „primul model“, copii ale acestuia au fost implantate în pântecele a 14 zeițe ale naşterii pentru a trece prin procesul normal biologic.

Din textele sumeriene rezultă următoarele perioade din istoria nefilimilor:

În jurul anului 445.000 înainte de Hristos, nefilimii conduşi de Enki sosesc pe Pământ de pe planeta Nibiru.

Ei întemeiază prima aşezare a lor în **Eridu,** în sudul Mesopotamiei formând prima stație de pe Pământ.

În jurul anului 415.000 ei se mută în interiorul ținuturilor şi întemeiază oraşul **Larsa.**

În jurul anului 400.000, când perioada inter-glaciară se întinde peste tot pe Pământ, soseşte fratele lui Enki, Enlil şi întemeiază oraşul **Nipur.** Enlil călătoreşte spre Africa şi începe exploatarea minelor de aur cu ajutorul nefilimilor (anunnaki). Ei întemeiază **Bad-Tibira,** centrul lor metalurgic pentru topirea şi prelucrarea metalelor. Se construieşte **Siparul –** spațioportul nefilimilor şi alte oraşe.

În jurul anului 300.000 î.C.H. are loc revolta anunnakilor care nu mai suportă munca istovitoare din minele de aur. Enki şi Ninhursag făuresc muncitorul primitiv.

În jurul anului 250.000 Homo Sapiens se înmulțeşte şi se împrăştie pe toată suprafața Pământului.

În jurul anului 200.000 viața pe Pământ se desfăşoară în timpul unei noi ere glaciare.

În jurul anului 100.000 clima se încălzeşte din nou, fiii zeilor iau de neveste fiicele Pământului şi fac copii cu ele.

În jurul anului 77.000 un nou născut dintr-un zeu şi o pământeancă, devine primul rege pământean cu numele de Ubartulu, Lameh în Surupak sub protecția zeității Ninhursag.

În jurul anului 75.000 începe o nouă eră glaciară; apar tipuri de om degenerate care rătăcesc pe suprafața Pământului.

În jurul anului 35.000 climatul se înrăutățeşte, omenirea se decimează şi în timpul celor 7 treceri ale planetei Marduk, omul de Neandherthal dispare din Europa, supraviețuind numai omul de Cromagnon din Orientul Apropiat.

În jurul anului 13.000, nefilimii sunt avertizați de pe planetă mamă de mareea uriaşă care va apare pe Pământ odată cu apropierea planetei Marduk de Pământ şi decid să se retragă lăsând omenirea să piară. Potopul care urmează mătură tot Pământul. Nefilimii se salvează pe nava lor de pe orbită.

După Potop, nefilimii aterizează din nou pe Pământ pe podişurile

din nordul Mesopotamiei, ei aduc metale şi semințe; începe agricultura şi domesticirea animalelor.

În jurul anului 10.500, urmaşii lui Noe primesc trei regiuni repartizate urmaşilor celor 3 fii ai lui Noe: Sem, Ham şi Jafet. Peninsula Sinai este reținută pentru anunnaki, unde se înființează un centru de control al misiunii extratereştrilor pe **Muntele Moriah, viitorul Ierusalim.**

În 9780, Ra Marduk, primul fiu născut al lui Enki, împarte dominația asupra Egiptului între Osiris şi Seth.

În 9330, Seth îl prinde şi îl dezmembrează pe Osiris, preluând domnia totală asupra Văii Nilului.

În 8970, Horus îl răzbună pe tatăl său, Osiris, declanşând primul *Război al Piramidelor.*

Seth fuge în Asia şi ocupă Peninsula Sinai şi Canaanul.

În anul 8670 are loc al doilea *Război al Piramidelor.* Ninurta iese victorios şi goleşte Marea Piramidă de toate echipamentele. Ninharsag, sora după tată a lui Enki şi Enlil, convoacă o *conferință de pace* care consfințeşte împărțirea Pământului. Domnia Egiptului este preluată de Thoth de la domnia lui Ra-Marduk. Este construit **Heliopolisul** ca înlocuitor al oraşului **Far.**

În 8500, anunnaki înființează Ierihonul ca poartă spre instalațiile spațiale din Peninsula Sinai.

În anul 7400, anunnakii acordă omenirii noi progrese, începe perioada neolitică, semizeii domnesc peste Egipt.

În 3800, apare civilizația urbană în Sumer. Se reconstruiesc oraşele antidiluviene **Eridu** şi **Nipur.** Anu, conducătorul planetei Nibiru, planeta nefilimilor, vine pe Pământ. În cinstea lui este construit oraşul Uruk.

În anul 3760, apare prima monarhie cu capitala la **Kish** sub egida lui Ninurta, se dezvoltă civilizația din Sumer.

În 3450, Marduk proclamă Babilonul „poarta zeilor". Se construieşte **Turnul Babel.** Anunnaki încurcă limbile omenirii. După ce lovitura de stat a lui Marduk eşuează, acesta revine în Egipt, îl detronează pe Thoth şi îl răpeşte pe fratele mai mic, Durmuzi, căsătorit cu Nana. Durmuzi este omorât accidental şi Marduk este închis în Marea Piramidă. Eliberat printr-un puț, pleacă în exil.

În anul 3100, apare primul faraon egiptean la **Memphis.**

În 2900, monarhia din Sumer este transferată la **Erech.** Începe civilizația în Valea Indusului.

În 2371, Inana se îndrăgosteşte de Sarru Kin (Sargon) care întemeiază o nouă capitală la Agade (Akkao) se înființează Imperiul Akadian.

În anul 2316 apare conflictul dintre Marduk şi Inana, Nergal

fratele lui Marduk vine din Africa de Sud la Babilon şi îl convinge pe Marduk să plece din Mesopotamia.

În 2193, la Nipur, într-o familie regală clericală se naşte **Teran,** tatăl lui **Avram,** patriarhul Biblic al evreilor.

În 2123 se naşte Avram la Nipur.

În 2113 Ur este declarată capitala sumerienilor. Tatăl lui Avram vine în Ur şi face legătura cu Curtea Regală.

În 2096, Terah, tatăl lui Avram, pleacă spre Haran cu familia, în Canaan.

În 2048 Avram trece în sudul Canaanului cu un corp de cavalerie.

După prăbuşirea Sumerului, în urma vântului radioactiv plecat din Peninsula Sinai şi cele 5 oraşe de pe malul Mării Moarte, bombardate atomic, evreii preiau moştenirea civilizației sumeriene.

Avram îşi trăgea genealogia din fiul lui Noe, Shem. Fraţii lui erau Haran şi Nahor. Când Haran a murit de tânăr, familia locuia în Ur. Acolo Avram s-a căsătorit cu Sarai, nume schimbat ulterior în Sarah-Sara.

După moartea fratelui său, Haran, Terah a luat pe Avram, fiul său, şi pe Sara, a plecat din Ur spre Canaan, dar ajungând la Haran s-au aşezat acolo. Arheologii au găsit vestigiile localității Haran, în nordul Mesopotamici la poalele Munților Taurus.

În Biblie se scrie că Avram avea 75 de ani când a părăsit Haranul în drumul său spre Canaan.

Dumnezeu i-a zis lui Avram: „Avram, ieşi din ţara ta şi din neamul tău şi din casa tatălui tău şi du-te în casa pe care ți-o voi arăta!“.

Şi a plecat Avram luând cu el şi pe nepotul său, Lot, fiul fratelui său Haran. Locul de origine al lui Avram era în Sumeria. Tânăra soție a lui Avram purta numele epitet de „Prințesă“. Ea îi e soră lui Avram după tată, dar nu şi după mamă. Se deduce că tatăl lui Avram sau mama lui Sara erau de viță regală. Şi fiica lui Haran, fratele lui Avram, purta un nume regesc Milkha care înseamnă „regească“, familia se trăgea direct din Noe. Tarah era preot oracular, însărcinat să abordeze „piatra care şopteşte“ pentru a asculta cuvintele zeității şi a le transmite populației. Această funcție a fost preluată ulterior de Marele Preot Israelit, singurul care avea permisiunea de a intra în Sfânta Sfintelor, de a se apropia de vorbitor şi a auzi vocea Domnului, vorbindu-i din învelitoarea aşternută peste chivotul Legământului dintre cei doi Heruvimi. În timpul exodului evreilor pe Muntele Sinai, Domnul a proclamat că legământul său cu descendenții lui Avram înseamnă că „Voi îmi veți fi mie împărăția preoțească şi neam sfânt“. Era o declarație care reflecta statutul regal al ascendenței lui Avram. Regii sumerieni îşi numeau fiicele şi fiii şi chiar şi pe ei înşişi în înalte funcții preoțeşti, ducând la unirea liniilor genealogice regale şi

preoţeşti. Inscripţiile găsite în Nipur confirmă că regii din Ur prețuiau titlul de „Pios păstor din Nipur“ şi efectuau funcţii preoţeşti.

În Haran, Avram aparţinea ierarhiei conducătoare, fiind implicat în afacerile externe ale Haranului. Avram era un iscusit conducător militar şi în acelaşi timp un renumit astronom.

Istoricul Berosus scria că printre Caldeeni este un om mare şi drept, care era bine văzut în astronomie. Avram a plecat din Haran la porunca Domnului continuându-şi drumul spre Canaan. Continuându-şi drumul spre sud, au făcut un popas la Sechem unde Domnul i-a vorbit lui Avram. De acolo a pornit către Munte spre răsărit de Betel. Acesta se afla în apropierea Ierusalimului şi a Muntelui său sfinţit, muntele Moriah care înseamnă „Muntele îndrumării“ pe a cărui stâncă a fost depus „Chivotul Legământului“ când Solomon a clădit Templul lui Dumnezeu în Ierusalim.

De acolo a pornit Avram spre miazăzi, destinaţia lui era Negevul, regiunea unde se întâlnea Canaanul cu Peninsula Sinai. Semnificaţia Muntelui Moriah era aceea că acesta împreună cu Muntele Zolphian şi Muntele Sion (muntele semnalului) serveau drept sediu centrului de control al Misiunii Călătoriilor Spaţiale ale anunnakilor. Negevul era poarta de acces spre spaţioportul din Sinai. El avea la dispoziţie un corp de cavalerie de elită cu câteva sute de luptători după toate probabilităţile pe cămile nu pe cai.

Misiunea lui Avram era de natură militară el trebuia să apere instalaţiile spaţiale ale anunnakilor, adică centrul de control al misiunii şi spaţioportul.

După o scurtă şedere în Negev, Avram a traversat Peninsula Sinai şi a ajuns în Egipt unde Avram şi Sara au fost duşi imediat la Palatul Regal, aceasta se întâmpla în anul 2047 înainte de Hristos. Când s-a întors în Negev după o perioadă de cinci ani, Avram era însoţit de o suită numeroasă de oameni, ai faraonului, aşa cum se scrie în Biblie, el era tare bogat, avea turme de oi şi vite, precum şi asini şi cămile pentru călăreţi. S-a dus din nou la Betel să se închine Domnului, apoi s-a despărţit de nepotul său Lot care s-a aşezat cu turmele lui în Câmpia Iordanului. Aceasta se întâmpla înainte ca cei doi îngeri să-l ia în zbor pentru a-l coborî în afara oraşului, ei l-au îndemnat pe Lot să fugă spre Munte: „Fugi ca să scapi cu viaţă, nu te uita în urmă şi nu te opri din drum în acest timp. Fugi la munte ca să nu pieri.“ Lot a cerut să-l lase să ajungă în oraşul Zoar, cel mai îndepărtat de Sodoma şi cei doi emisari au fost de acord. Prin urmare catastrofa putea fi prevăzută şi evitată ci şi amânată şi pentru a putea fi făcută să lovească oraşe diferite în momente diferite. Nici o calamitate naturală nu ar fi prezentat toate aceste trăsături.

Când Soarele a răsărit deasupra Pământului, a intrat şi Lot în

Zoar. Atunci Domnul a turnat asupra Sodomei şi asupra Gomorei ploaie de pucioasă şi foc, de la Domnul din cer şi a prăpădit cetăţile acelea şi tot ţinutul şi pe toţi locuitorii cetăţilor şi tot ce creştea pe câmpie, oraşele, oamenii şi vegetaţia, toate au fost distruse de arma zeilor. Căldura şi focul ei au ars totul în cale, au fost afectaţi şi oamenii aflaţi la distante. Soţia lui Lot ignorând sfatul de a nu se opri să privească în urmă pe când fugea din Sodoma s-a transformat într-o coloană de vapori. Fiind omorâţi toţi bărbaţii în afară de Lot, cele două fiice au hotărât să conceapă copii cu propriul lor tată. „Atunci fiica cea mare a zis către cea mică: tatăl nostru e bătrân şi nu e nici un bărbat în vecinătate care să vină cu noi, după obiceiul a tot Pământul. Haide să îmbătăm pe tatăl nostru şi să intrăm la el ca să avem de la tatăl nostru urmaşi şi a născut fata cea mare un fiu căruia i-a pus numele de Moab. Acesta este tatăl *moabiţilor* şi a născut şi cea mică un fiu căruia i-a pus numele Ben-Ami. Acesta este tatăl *amoniţilor.*

A doua zi, Avram s-a dus să vadă ce s-a întâmplat la Sodoma şi Gomora. El a văzut cum din cele două oraşe se ridica un fum gros ca fumul dintr-un cuptor.

Cu siguranţă, era martorul unui bombardament atomic. Aceasta se întâmpla în anul 2024 înainte de Hristos.

Cele cinci oraşe distruse de pe malul Mării Moarte, denumită apoi „Marea lui Lot“, şi în zilele noastre apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminate radioactiv suficient pentru a provoca sterilitatea şi alte boli radioactive pe care le sferă animalele şi oamenii dacă stau mai mult în această regiune. Avram a fost înspăimântat de cele văzute şi s-a refugiat la Gherar şi nu s-a mai aventurat să se ducă în Peninsula Sinai. Aceasta pentru că odată cu bombardarea Sodomei şi Gomorei a fost bombardat şi spaţioportul din Peninsula Sinai, lăsând şi acolo urme ale iradierii nucleare. Dezonoraţi de înfrângerea suferită, regii coaliţiei răsăritene au fost înlocuiţi.

„Răutatea“ oraşelor din Câmpia Iordanului era aceea că au părăsit Legământul Domnului Dumnezeu şi au început să cinstească pe alţi dumnezei şi să se închine lor. Ele trecuseră de partea regilor din apus în frunte cu Marduk şi Nabu, chiar Nabu era refugiat în aceste oraşe.

Din textele sumerienc reiese că conducătorii planetei Nibiru trimiseseră pe Pământ 7 arme nucleare, atunci când anunnakii au revenit pe Pământ după Potop, aceste arme erau depozitate şi ascunse sub pământ. Aceste arme au fost aruncate în Războiul Regilor la Sodoma şi Gomora. Dar ţinta atacului era spaţioportul din Peninsula Sinai unde era centrul de comandă al zborurilor cosmice. Această relatare se găseşte în *Epopeea lui Erra* care descrie toate cele trei aspecte ale atacului nuclear, anihilarea spaţioportului din Peninsula

Sinai, prefacerea în pustietate a oraşelor din Câmpia Iordanului şi breşa din Marea Moartă, ducând la prelungirea ei spre sud. Aceste date sunt relatate în mai multe texte sumeriene. Se relatează că anunnakii care păzeau spațioportul au fost preveniți dinainte şi au scăpat înălțându-se spre bolta cerească. Muntele în care erau ascunse centrele de comandă au fost distruse la fel şi platformele de lansare.

Urmele bombardamentului atomic din Peninsula Sinai se mai văd şi astăzi; este o cicatrice întinsă, dezvăluită în ultimii ani prin fotografierea locului din satelit, unde solul are o nuanță neagră, se văd milioane de frânturi de piatră înnegrită.

Nu s-a găsit nici o explicație a acestor regiuni din Peninsula Sinai unde cioburile şi aşchiile de stâncă înnegrită se risipesc peste câmpia centrală a Peninsulei Sinai. Aceasta se întâmpla pe vremea lui Avram.

Vântul radioactiv s-a deplasat spre est asupra Sumerului ducând la dispariția oraşului Ur şi a altor centre ale marii civilizații sumeriene, amintind de plângerile lui Ieremia din Biblie unde se deplânge distrugerea Ierusalimului de mâna babilonienilor au dispărut atunci şi oraşele Nipur, Uruk, Eridu şi tot sudul Mesopotamiei.

Textele sumeriene descriu de fapt pustiirea, nu simpla distrugere. Oraşele continuau să existe dar fără oameni, grajdurile erau la locul lor dar fără vite „stânele erau goale, râurile curgeau dar apa lor era amară, pe câmpii creşteau bălării care se ofileau imediat. Toate aceste relatări sunt descrise în *Lamentațiile oraşelor sumeriene.* Era o moarte nevăzută, stă lângă om dar nimeni nu o vede, un rău care a atacat țara ca un duh, nici o uşă nu-l poate ține afară ca să se adăpostească în case; acolo mureau cei ce se urcau pe acoperişuri, acolo tusea şi flegma, le slăbeau pieptul, gura era plină de scuipat şi spume, un blestem drăcesc, o durere de cap, sufletul le părăsea trupul. Moartea era din cele mai oribile.

Sursa morții nevăzute era un nor care apăruse pe cerul Sumerului acoperind pământul ca o mantie, întinsă peste el cu un cearşaf care acoperea Luna, cafeniu la culoare în timpul zilei, Soarele din zare îl ascundea cu întunecimea lui, noaptea lumina pe margini, plutind de la vest către est, norul morții învăluie în spaimă, împrăştiind frica peste tot, era dus peste Sumer de un vânt urlător, un mare vânt care gonea pe sus un vânt rău care copleşea țara. Lamentațiile identifică locul exploziei ca fiind în apus, lângă sânul mării, de pe Peninsula Sinai de pe o câmpie care a devenit locul neîndurării şi care mai înainte era „locul de lansare al zeilor spre cer“, spre planeta Nibiru.

Pornind de la acel munte, afirmă textul unei lamentații, norul de moarte al exploziei a fost dus de vânturile puternice spre est pe toată

distanța până la hotarul Anshanului, în Munții Zagros afectând întregul Sumer de la Ericu, în sud, până la Babilon, în nord. Moartea invizibilă a trecut încet peste Sumer, trecerea durând o zi şi o noapte comemorate în lamentații ca în următorul exemplu din Nipur: „În ziua aceea, în acea singură zi, în noaptea aceea, în acea singură noapte... furtună, într-un singur fulger de lumină stârnită, oamenii din Nipur i-a lăsat prosternați".

După acest bombardament atomic zeii (anunnakii) au părăsit planeta Pământ, aşa scrie în *Lamentația pentru nimicirea Urului* şi îi enumeră pe toți marii zei şi pe unii dintre cei mai importanți, fii şi fiice ale lor care părăsiseră oraşele şi marile temple din Sumer.

Plecând au văzut în jur moarte şi pustiire: „...oamenii precum cioburile de oameni zăceau peste tot pe străzi, în mărețele porți unde le plăcea să se plimbe, erau numai leşuri, trupuri neînsuflețite zăceau peste tot.

Morții nu erau duşi la înmormântare, hoiturile cu grăsime lăsați la soare, de la sine se topeau". Toată Mesopotamia de Sud zăcea la pământ.

Furtuna a strivit pământul, a şters totul, a mugit ca un mare vânt peste tară, nimeni nu i-a putut scăpa, pustiind oraşele, pustiind casele, nimeni nu mai bate drumurile, tinerii nu-şi mai caută calea.

Distrugerea Sumerului era completă. Au trebuit să treacă şapte ani pentru ca viața să pâlpâie din nou în țară. dar acum era o țară ocupată de trupele elamite în sud şi soldații gutieni în nord.

A trebuit să treacă o jumătate de secol ca situația să revină la normal şi după 70 de ani a fost reclădit Templul din Nipur.

Sumerul nu mai era, dar într-o tară îndepărtată ştafeta moştenirii sale a trecut din mâinile lui Avram şi ale fiului sau Isaac în mâna lui Jacob cel cu numele schimbat în Isra-El.

Evoluția strămoşilor omului

Strămoşii omului sunt plasați în urmă cu aproape 25 de milioane de ani. Trecerea de la maimuță la om s-a petrecut în urmă cu 14 milioane de ani. Peste alte 11 milioane de ani a apărut prima maimuță humanoidă care poate fi denumită Homo.

Prima ființă care poate fi considerată asemănătoare omului a fost Austrulopitecul care a trăit în estul Africii în urmă cu 2 milioane de ani. După încă 1 milion de ani, apare Homo Erectus, iar după încă 900.000 de ani a apărut primul om primitiv Omul de Neandherthal, după numele localității unde s-au găsit osemintele acestuia.

Deşi trecuseră 2 milioane de ani între australopitec şi omul de Neandherthal, ele cu greu puteau fi diferențiate, uneltele lor erau formate din pietre ascuțite. Apoi dintr-o dată în mod inexplicabil în urmă cu 35.000 de ani, apare ca din senin o nouă rasă de oameni Homo Sapiens. Ei au fost numiți Cro Magnon şi semănau foarte mult cu omul actual, el îşi confecționa arme din oase şi din lemn şi folosea piei de animale pentru a se îmbrăca. Trăiau organizați în ginți cu o hegemonie patriarhală. Ei adorau „Zeița Mamă“ care era asociată cu fazele Lunii, aveau o anumită filozofie despre viață şi moarte, îşi îngropau morții şi poate şi credeau în viața de apoi. Homo Sapiens a trăit în vestul Asiei şi în nordul Africii, el se deosebea de primate căci comunicau prin vorbire.

Această trecere de la Homo Erectus la Homo Sapiens s-a făcut în era glaciară, perioada neprielnică procesului evolutiv. Homo Sapiens se deosebea profund de tipurile anterioare cunoscute, neavând nici un strămoş direct, originea lui fiind „o enigmă“. Mai mult, odată cu apariția lui Homo Sapiens se dezvoltă şi prima civilizație. Cum a apărut ea şi de ce oamenii de ştiință nu au putut să o explice?

Timpul normal de dezvoltare al societății este cel al triburilor primitive amazonieni, nu al nostru. Am obținut noi cunoştințele actuale singuri, un singur lucru este precis: Homo Sapiens a apărut în Orientul Apropiat, pe podişurile şi lanțurile muntoase ale Munților Zagros, situați la granița dintre Iran şi Irak, apoi spre Muntele Ararat şi Muntele Taurus, pe dealurile Siriei, Libanului şi Israelului.

Mai trebuie răspuns la o întrebare: cum se explică inexistența rămăşițelor evoluției omului, care începând cu 27.000 î.H. şi până în urmă cu 11.000 generațiile au prezentat un regres clar cu micşorarea populației, omul dispărând din zonă aproape 16.000 de ani, apoi prin anul 11.000 î.H. omul a apărut plin de vigoare şi cu o cultură incredibil de evoluată.

Dezvoltarea agriculturii a apărut exact acolo unde a apărut şi

Homo Sapiens în Orientul Apropiat. Primele culturi agricole ale omenirii au fost de grâu şi orz, apoi meiul, secara, inul pentru ulei şi fibre şi o mare varietate de pomi fructiferi.

De fiecare dată, o plantă a fost mai întâi cultivată în Orientul Apropiat cu mii de ani înainte de a ajunge în Europa. Vița de vie a început să se cultive în munții din nordul Mesopotamiei, în Siria şi Palestina. În Biblie se scrie că Noe a plantat o viță de vie şi s-a îmbătat cu vinul ei când arca sa a ajuns pe Muntele Ararat.

Tot în Orientul Apropiat îşi au originea mărul, părul, măslinul, smochinul, migdalul, fisticul şi nucul.

Trebuie să amintim că Vechiul Testament a identificat locul unde a fost prima grădină a lumii: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit şi a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere şi buni la mâncare“. Aceasta înseamnă că Edenul se află la est de teritoriul Israelului.

Era udat de apele a patru râuri: Fison, Gibon, Tigru şi Eufrat, astfel Geneza localizează grădina Edenului în nord-estul Mesopotamiei. Tot în nord au fost domesticite şi primele animale: câinele pe la anul 9500 înainte de Hristos, fosile de câini au fost găsite în Irak, Iran şi Israel, apoi oaia, caprele, porcii şi vitele, apare şi prima unealtă agricolă, sapa care era făcută din piatră, începând cu anul 11.000 î.H. într-o perioadă de 3600 de ani omul devine agricultor şi toate acestea pe dealurile din Orientul Apropiat.

În jurul anului 5000 î.H. se dezvoltă ceramica producându-se obiecte de ceramică.

După o scurtă perioadă de regres al progresului, în mod brusc în Orientul Apropiat se dezvoltă cea mai mare civilizație din care ne tragem şi noi rădăcinile.

S-a stabilit că rădăcinile istorice, culturale şi religioase ale perşilor se află în Mesopotamia. Inscripțiile găsite pe monumentele şi sigiliile persane, fiind descrise mai întâi ca semne ce seamănă cu nişte cuie. De când aceste semne au fost descoperite de Engelbert Kamfir, acest scris a fost cunoscut ca scriere cuneiformă. Este acelaşi scris care s-a găsit şi în Mesopotamia pe monumente şi tăblițe de lut. Săpăturile arheologice făcute în nordul Mesopotamiei la Mosul, capitala regelui Sargon al II-lea, au descoperit palate, temple, hambare, grajduri, opere de artă.

Săpături arheologice au fost făcute şi la Ninive, capitala Imperiului Asirian, capitala ultimilor trei regi ai ei: Sanherib, Esarhadon şi Asurbanipal.

În timpul domniei lui Sanherib, se spune în *Vechiul Testament*, îngerul Domnului i-a ucis soldații, acesta şi-a ridicat tabăra, a plecat şi s-a întors în Ninive.

A existat un regat numit Acad, al cărui împărat pretindea că regatul său se întindea prin graţia zeului Enlil de la Marea de Jos (Golful Persic) până la Marea de Nord (Marea Mediterană).

Regii din Mesopotamia se autoproclamau rege al Sumerului şi al Acadului iar ţara lor Sumer.

Prima limbă scrisă a fost limba sumeriană. Scrisul sumerian a fost la început *pietrografia* – cioplitul în piatră pe coloane verticale – trecut ulterior pe orizontală, scris apoi pe tăbliţe de lut prin scriere cuneiformă, scriere adoptată de asirieni, acadieni şi babilonieni. S-a descoperit faptul că Sumerul a fost izvorul civilizaţiei acadiană, babiloniană şi asiriană şi anume sudul Mesopotamiei, aici se găsea vechiul oraş Lagas cu vestitul rege Gudea. Ei aduceau aur din Africa şi Anatolia, argint din Munţii Taurus, cedru din Liban, cupru din Zagros, dorit din Egipt.

Cu 1200 de ani înainte de Moise, Gudea pretinde că a avut o viziune: un om ce strălucea ca Soarele alături de care se afla o „pasăre divină“ mi-a poruncit să-i construiesc un templu, omul care după coroana ce-o avea pe cap era cu siguranţă un zeu. Pentru construcţia templului au fost angajaţi aproximativ 216.000 de oameni. Erau instrucţiuni pentru construirea unui zigurat cu şapte trepte. Sumerienii au fost inventatorii tiparului, ei au inventat sigiliul cilindric. De asemenea, ei au inventat smălţuirea şi arderea. Ei amestecau argila cu trestie sau cu paie pentru a creşte rezistenţa cărămizilor folosite în construcţii.

Primele produse de metal au fost descoperite în Munţii Zagros şi în Munţii Taurus.

Ei au aliat cuprul cu alte materiale realizând bronzul. În Sumer apare primul sistem bancar şi prima monedă: *şekel-ul de argint.*

Deşi în Mesopotamia nu se găseau minereuri, metalurgia începe aici, aceasta pentru că în Mesopotamia se găseau din belşug combustibili necesari pentru prelucrare: bitum şi asfalt, produse petroliere care se scurg în mod natural la suprafaţă în multe locuri. Mesopotamia reprezenta cea mai importantă resursă de combustibili a antichităţii.

Utilizarea tehnologică a produselor din petrol a început în Sumer în jurul anului 3500 î.H. Utilizarea produselor petroliere a condus la dezvoltarea chimiei. Ei puteau produce artificial pietre preţioase. Medicina era foarte dezvoltată: ea cuprindea terapie, chirurgie, descântece şi incantaţii. Legile sumeriene prevedeau plata ce trebuia făcută unui chirurg pentru o operaţie reuşită dar şi pedepsele pentru operaţii nereuşite dacă un doctor ce făcea o operaţie la tâmplă atingea din greşeală ochiul, i se tăia mâna chirurgului.

Doctorii sumerieni făceau operaţii pe creier, făceau operaţia de

cataractă şi efectuau, de asemenea, operaţii pe oase.

Simbolul medicinii reprezentat de şarpe pe un copac s-a descoperit pe un sigiliu cilindric la Lagaş.

Textele medicale fac referire la diagnostic şi prescripţii medicale. Medicamentele erau făcute din plante şi compuşi minerali şi se puteau administra pe cale orală sau erau introduse în rect. Alcoolul se folosea pentru dezinfecţie şi ca bază pentru diferite medicamente.

Se făceau disecţii pe animale, s-au descoperit mulaje ale ficatului.

Sumerienii erau foarte preocupaţi de problema vieţii şi a morţii. Ghilgameş căuta arborele vieţii sau o piatră care să asigure viaţa veşnică.

Erau încercări de a învia pe cei morţi.

Sumerienii aveau cunoştinţe despre materialele radioactive.

Dacă în timpurile moderne, maşina de tors a fost inventată în 1760, industria textilă la sumerieni era foarte dezvoltată. Industria textilă a început în Mesopotamia în jurul anului 3800 î.H.

Agricultura era dezvoltată prin construirea unui vast sistem de canale şi irigaţii. Se cultivau ceapa, usturoiul, castraveţii, varza, lăptucile. Pomii fructiferi, caisul, cireşul au ajuns în Europa din Mesopotamia. Alimentaţia sumerienilor era formată din pâinea dospită sau nedospită, terciuri, prăjituri, produse de patiserie, biscuiţi. Din orez se făcea berea, din struguri şi curmale se obţinea vin.

Erau crescute capre şi vaci pentru lapte din care se folosea iaurtul, untul, smântână şi brânza; se consuma carnea de berbec şi de porc iar gâştele şi raţele se foloseau pentru masa închinată zeilor.

Pe râurile din Mesopotamia navigau nave de diferite tipuri, fiind primele ambarcaţiuni din lume. Mesopotamienii au inventat roata pe care o foloseau la diferite vehicule, folosind pentru tracţiune boii şi caii. Toate acestea sunt relatate în cartea *Tăbliţele Sumerului* de Samuel Kramer, care cuprinde istoria Sumerului în 25 de capitole. În Sumer au fost primele şcoli, primul parlament bicameral, primul istoric, prima farmacopee, primul almanah, prima cosmogonie, primele proverbe şi primele zicători, prima bibliotecă şi primul catalog al unei biblioteci, prima „vârstă de aur a umanităţii“, primul cod de legi, primele reforme sociale, primele tratate de medicină, primele culturi agricole organizate.

În şcoli se preda botanica, zoologia, geografia şi teologia.

Problema războiului era discutată în parlament, primul din istoria omenirii, acum 5000 de ani.

Primul cod de legi a fost cel sumerian din anul 2350 î.H., cu aproape 1000 de ani înaintea codului de legi al lui Hamurabi.

Ideea de libertate, egalitate şi justiţia sunt introduse în Sumer cu

44.000 de ani, înainte de Marea Revoluție Franceză din 1789.

Se aplicau pedepse împotriva abuzurilor funcționarilor statului, împotriva prețurilor foarte mari. Se prevedeau drepturile orbilor, orfanilor şi văduvelor. Se asigura protecția unei femei divorțate. La procese se folosea Curtea de juraţi. Curtea de judecată era formată din trei sau patru judecători dintre care unul era judecător regal, iar ceilalți erau aleşi dintr-un grup de treizeci şi şase de persoane. Sumerienii credeau că regii au fost aleşi de zei pentru a asigura dreptatea pe Pământ.

Înainte de a avea regi şi evreii au avut judecătorii; ei erau judecați după numărul de fapte de dreptate.

Muzica şi cântecele au apărut în Sumer, unde exista o gamă şi o teorie muzicală coerentă. Exista o mare varietate de instrumente muzicale, cântăreți şi dansatoare. Zeul sumerian era Enki, aşa cum vom vedea pe parcursul cărții, acesta era conducătorul extratereştrilor veniți pe Pământ.

Cum se face că civilizația sumeriană a fost cu mult mai avansată decât alte civilizații care i-au urmat? Această civilizație îşi atinge apogeul în jurul anului 3800 î.H. în Sumer.

Dar nici până astăzi, istoricii nu ştiu cine au fost sumerienii, de unde au venit, cum a apărut civilizația lor şi cum a dispărut această civilizație într-o perioadă scurtă. A. Parot a comparat-o cu o flacără care izbucneşte dintr-o dată.

Cum se face că după sute de mii de ani şi chiar milioane de ani de paşi lenți în calea dezvoltării civilizației umane, totul s-a schimbat brusc în perioada 11.000-7400-3800 î.H. Din vânător nomad omul se transformă în agricultor, olar şi apoi constructori, ingineri, matematicieni, agronomi, prelucrător de unelte, muzicieni, judecători, medici, sanitari, bibliotecari sau preoți? De ce s-a petrecut această transformare? De ce există o atât de mare deosebire între viața triburilor din jungla amazoniană şi evoluția civilizației din Sumer?

La aceste întrebări răspund chiar sumerienii prin numeroasele texte scrise pe tăbliţele de lut. Ei spun că această transformare s-a făcut prin grația zeilor. Aceşti zei au venit din cer pe Pământ. O poveste hitită intitulată „Regatul din ceruri“ tratează viziunea celestă a acestor zei. Poemul spune că venirea pe Pământ a „Regelui din cer“ se datorează unei uzurpări de tron. Zeul pe nume Alalu a fost alungat cu forța de pe tronul său din cer şi pentru a scăpa cu viață, vine pe Pământ. Dar Panteonul hitit îşi are originea în Sumer.

Conform textelor sumeriene, zeii care au venit pe Pământ au fost conduşi de Enlil, aceasta se întâmpla înainte ca pe Pământ să fie oameni. Un imn închinat lui Enlil relatează că dezvoltarea culturii şi civilizației oamenilor nu ar fi fost posibilă fără instrucțiunile date de

Enlil de-a lungul şi de-a latul Pământului. Textele sumeriene descriu că Enlil a venit pe Pământ înainte ca „cei cu capete negre“ să fi fost creați. Centrul de comandă al lui Enlil a fost Nipurul, un oraş construit de el.

Cea de-a treia zeitate a sumerienilor era un fiu al lui Anu care avea două nume: Ea şi Enki; chiar el descrie că a venit pe Pământ înainte ca pe Pământ să fi existat vreo aşezare sau vreo civilizație. „Când m-am apropiat de Pământ era multă apă.“ Enlil şi Enki (Ea), conform textelor sumeriene, erau în conflict căci moştenitorul legal al tronului era Enlil ca primul născut al lui Anu, dar Enki îşi revendica el drept de prim născut al zeilor Tată. Anu renunțând la lupta dintre el şi Enki a dorit un fiu ca să moştenească el tronul ceresc. Pentru această a vrut să obțină un moştenitor de la sora sa vitregă Ninhursag, aceasta însă a făcut o fată ce nu putea fi moştenitor, atunci Enki s-a împreunat cu fiica lui, dar şi aceasta a născut tot o fată. Atunci Enki a dorit un fiu de le nepoata sa. Enlil, fratele şi rivalul lui Enki, a avut de la Ninhursag un fiu care a devenit moştenitorul legal, numele său fiind Ninurta.

În Capitolul 6 din *Geneză* se spune că Dumnezeu s-a supărat pe oameni, ceea ce a condus ulterior la Potop. În textul original al Bibliei se spune că, în vremea aceea, fiii lui Dumnezeu au văzut că fețele oamenilor erau frumoase şi din acestea şi-au luat neveste.

„Şi nefilimii erau pe Pământ în vremea aceea şi chiar după ce fiii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fiicele oamenilor şi le-au născut ele copii, aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oamenii cu semi“. Traducerea oficială a înlocuit „şi nefilimii erau pe Pământ“ cu expresia „şi uriaşii erau pe Pământ“ iar unele traduceri mai noi au renunțat să mai traducă termenul de *nefilimi,* lăsând expresia „oameni cu semi“, aceasta a fost tradusă apoi prin expresia „oameni cu nume“, *semi* înseamnă la origine *rachetă.*

Nefilimi, trăgându-se din rădăcina semitică NFL (cel trimis jos) înseamnă *cei trimişi pe Pământ.* Teologii şi cei ce au studiat Biblia au evitat aceste versete fie explicându-le alegoric, fie neglijându-le complet.

Scrierile evreieşti din vremea celui de Al Doilea Templu recunoşteau în aceste versete ecourile unei tradiții vechi despre „îngerii căzuți“. Unele interpretări dau şi nume acelor ființe divine care au căzut din cer şi erau pe Pământ în vremea aceea: Sam – Hazai (păzitorul semurilor), Uzza (puternicul) şi Uzi – El (putere de zeu).

Nefilimii erau *oameni cu semi,* oameni cu rachete de foc. Dacă Pământul a fost vizitat de oameni de pe altă planetă cu o civilizație mai avansată decât a noastră, unde se află această planetă? S-a crezut mult timp că aceşti vizitatori au venit de pe planetele

sistemului nostru solar, cele mai apropiate adică Marte şi Venus. Acum s-a descoperit că pe aceste planete nu există condiţii de viaţă. Oamenii s-au îndreptat să cerceteze alte galaxii.

Sumerienii acceptau existenţa unui lăcaş ceresc, de unde au venit pe Pământ Enlil, Enki şi Ninhursag, tatăl lor, rămânând în „lăcaşul ceresc“ el fiind chiar conducătorul acestei planete. Anu era tatăl lor. Anu avea o curte fastuoasă aşa cum relatează Ghilgameş regele Urukului luat la cer să caute nemurirea.

Vechiul Testament, în cartea lui Ezechiel, confirmă această relatare, acest lăcaş este păzit de arme divine. Ghilgameş a fost în cer, desigur cu o navă cosmică şi s-a întors în Uruk, acelaşi lucru l-a făcut Adapa şi regele din Tir.

Călătoriile se făceau în ambele sensuri, sosirea lor pe Pământ era în Sumer.

Unde se află această planetă? Noi ştiam că sistemul nostru solar este format din Soare, Pământ, Lună, Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun şi Pluto, adică Soare şi zece planete.

Dar sumerienii spun altceva. Ei pretind că sistemul nostru solar este compus din Soare şi unsprezece planete. inclusiv Luna. Aceasta a 12-a planetă era planeta de pe care au venit nefilimii.

Sumerienii considerau Luna ca fiind un corp ceresc cu drepturi depline. Ea ar fi fost demult o planetă vie. Luna este o planetă stratificată, ceea ce înseamnă că s-a stratificat singură. Ea generează căldură dar nu din centrul ei, ci din structurile radioactive, aflate aproape de scoarţa selenară, dar ele sunt prea grele pentru a ajunge singure la suprafaţă. Cum se explică aceasta?

Cercetătorii americani au constatat că rocile lunare au rezultat în urma spargerii unor minereuri solide şi apoi lipirea acestor fragmente cu ajutorul unei surse puternice de căldură dezvoltată instantaneu. Rocile de pe suprafaţa Lunii sunt bogate în potasiu şi fosfor radioactiv rar, aceste substanţe sunt pe Pământ situate adânc în scoarţa terestră, aceasta înseamnă că aceste două corpuri cereşti sunt independente. În acelaşi timp planetele se găsesc aşezate faţă de Soare după o lege precisă numită Legea lui Bode, după o progresie geometrică; conform acestei legi lipseşte o planetă care ar fi trebuit să existe între Marte şi Jupiter. Astronomii sunt convinşi că această planetă a existat. Cum a dispărut ea?

În acest loc se află centura de asteroizi şi meteoriţi care au o singură rotaţie axială ceea ce indică faptul că acestea provin dintr-un singur corp ceresc. Acesta a fost o planetă numită Tiamat. Aceasta a fost tăiată în două de planeta care lipseşte şi care ar fi trebuit să se afle între Marte şi Jupiter. Planeta care a zdrobit pe Tiamat a fost atrasă în Sistemul solar de cea mai îndepărtată planetă adică de

Neptun.

Când a ajuns aproape de Uranus, din ea s-au desprins patru sateliți, numiți în Epopeea Creației a sumerienilor „Vânturi“ ce se rotesc cu viteză mare în jurul planetei mamă denumită de babilonieni Marduk, iar de asirieni Nibiru. Această planetă a intrat în Sistemul Solar dintr-o direcție opusă mişcării orbitale, adică invers acelor de ceasornic, apropiindu-se de planeta Tiamat, bucăți mari s-au desprins. Tiamat avea un satelit pe care sumerienii l-au denumit Kingu care a fost atras în câmpul gravitațional al planetei invadatoare. Tiamat a fost lovită de unul dintre sateliții lui Marduk şi despicată în două. La o nouă revenire însăşi planeta Marduk loveşte pe Tiamat pe care o zdrobeşte în bucăți. Aceste bucăți formează brățara de asteroizi situată între Marte şi Jupiter. Partea de sus a planetei Tiamat a fost împinsă pe o nouă orbită, ea este Pământul actual. Kingu nu a fost distrus, i-a luat orbita proprie şi a devenit satelit al Pământului.

Întocmai ca şi astronomii Mesopotamiei şi profeții biblici considerau momentul în care planeta Marduk se apropia de Pământ şi devenea vizibilă pentru oameni ca momentul intrării într-o nouă eră.

Profeția lui Isaia: „...se va întâmpla în scurgerea vremurilor, el va fi conducătorul neamurilor şi el va hotărî între un mare număr de popoare, aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din sulițele lor cosoare, nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nici nu vor mai învăța războiul“. Ziua Judecății era descrisă în Vechiul Testament ca fiind însoțită de inundații şi cutremure. Aceasta se va întâmpla din cauza apropierii de Pământ a planetei Marduk cu un câmp gravitațional foarte puternic.

În Vechiul Testament se spune: „...de la capătul cerului vine urgia lui Dumnezeu să distrugă Pământul. Şi va mişca Cerul şi Pământul se va mişca din locul său când Dumnezeul oştirilor va trece în ziua prăpădeniei“.

În timp ce munții se vor nărui, văile vor fi acoperite, va fi afectată şi mişcarea de rotație a Pământului.

Profetul Amos prevede: „...şi va fi ziua aceea spune Domnul Dumnezeu când voi porunci Soarelui să se ducă la culcare la amiază şi Pământul se va întuneca în miezul zilei“.

Profetul Iohan spune că oprirea mişcării de rotație a Pământului va dura „o singură zi“ şi atunci va fi ziua în care nici o lumină nu va fi ca niciodată până acum şi va fi o zi ce de Dumnezeu e sortită, în care nici zi, nici noapte nu va fi şi Soarele va lumina în miez de noapte.

Profetul Ioel spune: „Soarele şi Luna se vor întuneca, stelele îşi vor ascunde strălucirea. Soarele se va întuneca, iar Luna va fi roşie ca

sângele“.

Toate aceste profeții se referă la apropierea de pământ a planetei Marduk (Nibiru) considerat ca Dumnezeul Cerului şi al Pământului, zeul care va face dreptate în Cer şi pe Pământ. Pasajele biblice ale lui Isaia, Amos şi Iov corelează mişcarea Dumnezeului Ceresc de constelațiile zodiacale: singur el depăşeşte pe întinderea cerului, la Carul Mare a ajuns în Orion şi în Sirius şi apoi în constelațiile din sud, din Taur urcă spre Săgetător. Se descrie astfel direcția de mers a acestei planete, ea vine dinspre sud şi se mişcă în direcția acelor de ceasornic, exact cum spun şi textele sumeriene.

Profetul Mabakkuk spune: „Domnul va veni din sud, slava Sa va umple Pământul şi Luceafărul va lumina ca Soarele căci de la Domnul el va primi lumină“. Aceasta înseamnă că locuitorii antici au fost martori la revenirea periodică a planetei, împărăției în vecinătatea Pământului.

Textele mesopotamiene ne arată că orbita planetei Marduk este de 3600 de ani. Ea era considerată conducătorul suprem. În textele sumeriene se spune că nefilimii au venit prima dată pe Pământ cu 432.000 de ani înainte de Potop.

Viața poate exista în Univers pe planetele cu resurse radioactive în mijlocul lor care ar genera căldură şi dacă planeta este suficient de mare cu un câmp gravitațional mare atunci atmosfera se poate păstra. Atmosfera ar putea crea un efect de seră să apere planeta de frigul spațiului şi ar împiedica propria căldură a planetei să se risipească în spațiu. Aceste elemente le are planeta Marduk denumită şi planeta radiantă „cel mai radiant dintre zei“, care are propria ei căldură pe care o poate reține datorită atmosferei ei. Pentru a se dezvolta viața, apa este esențială. Textele sumeriene descriu că planeta Marduk are apă, ea fiind descrisă cu titlu de *Apar* ceea ce înseamnă Regele Apelor sau Nobilul Rege al Apelor. Sumerienii o mai numeau Zeul care menține viața, cel care udă Cerul şi Pământul. Viața pe Pământ a apărut prin transferul vieții de pe planeta Marduk atunci când a avut loc coliziunea cu planeta Tiamat din care s-a formal ulterior Pământul. Dacă viața pe Marduk a apărut numai cu 1% mai devreme, aceasta ar da un avans de 45 de milioane de ani, ceea ce înseamnă că atunci când pe Pământ evoluția a ajuns la primele mamifere pe planeta Marduc erau deja oameni. Aceasta înseamnă că cu 500.000 de ani în urmă oamenii de pe acea planetă puteau face zboruri spațiale.

Când nefilimii au creat omul primitiv, acesta umbla gol şi avea relații anormale cu animalele, dar cu timpul oamenii au ajuns să recunoască faptul că a face sex cu animalele era ceva rău. Renunțând la practicarea sodomiei cu animalele şi făcând sex între ei, omul

primitiv a dobândit capacitatea de a avea copii.

Vechiul Testament referindu-se la termenul „a cunoaşte" este folosit pentru a denota împreunarea dintre bărbat şi femeie în scopul de a avea copii. Povestea lui Adam şi Eva în Grădina Edenului este un pas crucial în dezvoltarea omenirii, dobândirea capacităților de a procrea.

Primele exemplare ale lui Homo Sapiens nu se puteau reproduce, ei fiind un hibrid. Ele erau create fără organe sexuale sau incomplet dezvoltate.

Textele sumeriene descriu că modelul prezent al omului creat de nefilimi s-a obținut prin implantarea unor ovule tratate genetic în pântecele unei zeități destinate naşterilor, ei ştiau dinainte dacă se vor naşte bărbați sau femei.

Din cele 14 zeități destinate naşterii, şapte au născut femei şi celelalte şapte au născut bărbați, acest eveniment indică faptul ca primele exemplare de Homo Sapiens nu putea procrea, iar pe de altă parte faptul că posedau cunoştințe necesare ale clonării ființei umane, cunoştințe pe care oamenii de ştiință din societatea noastră au reuşit să le cunoască abia în ultimii ani.

Şarpele din Biblie nu are nimic comun cu ființa pe care o numim noi azi şarpe, el era o zeitate cu rang înalt, permițând să-l facă mincinos pe zeul care a creat oamenii. În toate tradițiile antice, zeitatea principală se luptă cu un şarpe, această tradiție îşi are rădăcina în Sumer. Şarpele era o zeitate care a contribuit la crearea organelor sexuale normale ale omului primitiv.

Alungați din lăcaşul zeilor, capabili să se reproducă, primul Adam a cunoscut-o pe Eva şi a născut un fiu **Cain,** care era plugar, apoi Eva l-a născut pe **Abel** care a fost păstor, sugerând ca posibilă homosexualitatea.

Biblia relatează că atunci Cain s-a ridicat împotriva fratelui său şi l-a omorât. Cain s-a refugiat în Tara Nod la răsărit de Eden, acolo el a avut un fiu pe care l-a numit **Enoh** şi a întemeiat un oraş pe care l-a numit ca pe fiul său Enoh. În generația a şasea după Cain s-a născut Lameh iar fiii acestuia au fost numiți întemeietorii de popoare şi Abel a fost „tatăl celor care locuiesc în corturi şi păzesc vitele. Iubal a fost tatăl celor care cântă cu lăuta şi cu cavalul. Tuban-Cain a fost făuritorul tuturor uneltelor de aramă şi de fier".

Lameh a ucis un om şi un copil. El a mărturisii crima celor două soții şi cei trei fii declarând: „Cain va fi răzbunat de şapte ori iar Lameh de şaptezeci de ori câte şapte."

Următorul fiu al lui Adam a fost Set iar acesta a avut ca fiu pe Enos al cărui al zecelea urmaş a fost Noe, eroul Potopului. Noe trăia în oraşul Suruppak, al şaptelea oraş întemeiat de nefilimi de la

venirea lor pe Pământ.

Oamenilor alungați din Eden li s-a permis întoarcerea în Mesopotamia pentru a locui alături de „zeu“ pe care l-au slujit, aceasta s-a întâmplat pe timpul lui Enos.

Fiul lui Enos a fost Cainan, fiul lui a fost Mahalalei. El a fost urmat de Iared. Fiul său a fost Enoh care a fost luat de Dumnezeu, dar înainte de aceasta el născuse pe Metusela, semnificația ebraică a numelui este „omul din rachetă“.

Fiul lui Metusela s-a numit Lameh şi acesta l-a născut pe Noe, în timpul său Pământul a fost blestemat de zei.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe Pământ şi că toate gândurile din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

I-a părut rău lui Dumnezeu că a făcut *om* pe Pământ şi s-a mâniat în inima lui, şi Domnul a zis: „am să şterg de pe fața Pământului pe omul pe care l-am făcut“. Se pare că omul devenise un adevărat maniac sexual. Dar excesul sexual se referea şi la împreunarea fiilor zeilor cu pământencele.

Atunci Dumnezeu a zis: „Duhul meu nu va mai rămâne pururea în om căci omul nu este decât carne păcătoasă“. Se pare că genele umane începuseră să degenereze prin amestecul genetic al zeilor cu oamenii, zeii înşişi se aflau în pericol ca specie.

Din *Epopeea lui Ghilgameş* care a fost dus în lăcaşul zeilor, se relatează că înainte de Potop zeii au ținut un consiliu şi au hotărât distrugerea vieții pe Pământ. Populația Pământului se înmulțise foarte mult, iar condițiile de alimentație scăzuseră, oamenii se omorau şi se mâncau între ei, întorcându-se la instinctele animalelor.

Omenirea era în agonie, degenerată prin înfometare astfel încât părinții îşi mâncau proprii copii. Omenirea trebuia să dispară într-un uriaş potop.

Pe Pământ era însă un slujitor credincios zeilor, aceştia l-au sfătuit să-şi construiască o „arcă“. Vasul pe care trebuia să-l construiască Noe trebuia să fie cu acoperiş sus şi jos „închisă ermetic cu smoală întărită care ar urma să aibă punți şi mici deschizături astfel ca Soarele să nu se uite înăuntru“ să fie ca un „şulili“ este termenul pe care îl utilizează astăzi în ebraică pentru a indica un submarin „selelan“, o corabie care să se poată răsuci şi răsturna.

Potopul a putut fi prevăzut de nefilimi şi atunci au luat hotărârea să plece de pe Pământ, astfel când au început furtunile care prevesteau Potopul s-au urcat în navele lor spațiale şi au rămas acolo până s-au retras apele.

Semnul după care urma să se orienteze Noe că se apropie Potopul era lansarea rachetelor de la spațio-portul din Sippar, locul unde se afla Noe fiind la o distantă de 180 km sud de Sippar. În versiunea

asiriană a descrierii acestor evenimente, epopeea numită *Atra-Hasis,* se spune că zeii au plecat cu Rukub-Ilam care se traduce „carele zeilor“ acelaşi înțeles reiese şi din *Epopeea lui Ghilgameş.* Era perioada în care planeta Nibiru, „a 12-a planetă“, se apropie de Pământ. Textele mesopotamiene relatează faptul că Noe şi-a luat cu el un navigator Puzur-Amuri, care înseamnă „cel din vest ce cunoaşte secretele“ care a condus „corabia“ când a început furtuna. El a fost instruit să conducă nava spre Muntele Ararat care fusese reperat pentru prima debarcare a nefilimilor fiind cel mai înalt vârf, era şi primul care va apărea după retragerea apelor. Munții Ararat se află în Armenia, aceeaşi descriere a faptelor se găseşte şi în relatarea lui Berosus.

După încetarea Potopului, nefilimii aveau nevoie din nou de oameni pentru a putea trăi. Potopul a fost urmat de începutul civilizației sumeriene. Potopul a fost datorat ultimei ere glaciare care a început cu 75.000 de ani în urmă, ea a urmat cu o relativă încălzire în urmă cu 40.000 de ani, perioada glaciară s-a încheiat în urmă cu 13.000 de ani, pe Pământ instalându-se clima pe care o avem astăzi.

Istoricii consideră că cei 10 patriarhi biblici de la Adam la Noe sunt identici cu cei zece regi mesopotamieni prediluvieni de pe listele de regi sumerieni, ultimii doi sunt Noe şi tatăl său Lameh.

Perioadele glaciare se datoresc desprinderii periodice de bucăți uriaşe din calota glaciară a Antarcticii care creează o maree uriaşă, prin alunecarea lor în Oceanul Planetar adică în Oceanul Atlantic, Pacific şi Indian. Ghilgameş descrie în epopeea sa direcția din care au venit furtunile, anume din sud. Textele sumeriene şi Biblia descriu cum era zguduit Pământul la apropierea Domnului ceresc (planeta Nibiru). Textele sumeriene descriu cum trecerea acestei planete pe la locul „bătăliei“ cu Tiamat a determinat Potopul. Ea trecea pe lângă Jupiter şi se apropia de Pământ. Ca şi Biblia, textele sumeriene ne arată cum „corabia“ s-a oprit pe vârfurile gemene ale Muntelui Ararat. Aceasta după ce planeta Nibiru s-a îndepărtat de Pământ, împreună cu sateliții săi.

În Psalmul 77 din Biblie se scrie: „La Domnul eu mă plâng“ se referă la zilele de demult când Domnul a apărut şi a dispărut: „Când le-au văzut, apele s-au cutremurat şi adâncurile s-au mişcat, norii au turnat apă cu găleata...“

Pământul s-a mişcat şi s-a cutremurat.

Psalmul 104 laudă faptele Domnului amintind despre vremurile când oceanele acopereau continentul şi au fost făcute să se întoarcă.

Profetul Amos spune mai clar: „Necazul vine de la tine în ziua lui Dumnezeu, la ce bun sfârşitul acesta? Căci în ziua Domnului nu este nici lumină, nici întuneric, El preface întunericul în zori, iar ziua în

noapte. El cheamă apele mării şi le revarsă pe suprafeţele Pământului“.

Acestea au fost evenimentele din zilele de demult, ziua Domnului, fusese ziua Potopului.

Conform textelor sumeriene, Potopul a avut loc între 10860 şi 8700 î.H.

Reîntorşi pe Pământ după încetarea Potopului, nefilimii au dezvoltat agricultura cu semințele pe care le-au adus, grâul, orzul şi cânepa au fost aduse pe Pământ de pe planeta Nibiru. Ei au pus oamenii să reconstruiască oraşele de dinainte de Potop pe locurile originale. Eridu a fost primul oraş reconstruit.

Primul oraş-regat al oamenilor, după cum se scrie în textele sumeriene, a fost Cus. Oraşele de reşedință ale regilor au fost apoi Uruk, Ur, Awam, Hamazi, Acsac, Acad, Asur şi Babilon.

În *Cartea Neamurilor* din Biblie, Nimirud, patriarhul regatelor Uruk, Acad, Babilon şi Asiria era din Cus.

În Biblie se spune cum pământurile şi neamurile au fost împărțite fiilor lui Noe: Sem locuia în Mesopotamia, Ham în Africa şi Peninsula Arabică, iar Iafet, indo-europenii din Asia Mică, Iran, India şi Europa.

Fiecare din cele trei regiuni au fost încredințate unui zeu principal. Sumerul era una din aceste regiuni, regiunea popoarelor semitice, regiunea unde s-a dezvoltat civilizația sumeriană.

După civilizația sumeriană, după aproape jumătate de mileniu s-a dezvoltat civilizația egipteană în Valea Nilului, apoi cu 1000 de ani după civilizația sumeriană s-a dezvoltat civilizația din Valea Indului, civilizația indo-europeană.

Toate limbile pământului se trag din limba sumeriană. Nefilimii au repartizat cele trei regiuni Mesopotamia, Valea Nilului şi Valea Indului oamenilor, iar a patra regiune considerată „sfântă“, considerându-se o „zonă interzisă“. Acesta era teritoriul Cannanului.

În această zonă se găseau arme înspăimântătoare. Această regiune a fost numită în textele sumeriene Tilmun, adică ținutul în care sunt rachetele. În această zonă au instalat nefilimii baza spațială după cea din Sippar care fusese distrusă de Potop. Această regiune a fost reținută pentru nefilimi şi ea corespunde Israelului de azi şi Peninsula Sinai din timpul nostru era țara care făcea legătura cu Cerul. Acolo era Cosmodromul de unde plecau şi soseau navele spațiale.

După retragerea apelor, Pământul a fost împărțit de nefilimi celor trei fii ai lui Noe: Shem, Ham şi Japhet.

În *Facerea* din capitolul 10, „Izvodul neamului“ se arată urmaşii celor trei fii ai lui Noe.

Japhet a avut următorii fii: Gomer, Magog şi Madai, Javan şi Tubal, Meshech şi Tiras.

Fiii lui Gomer au fost: Ashkenaz şi Ripnat şi Togarmah. Fiii lui Javan: Elishah, Tarshism, Kittim şi Dodanim.

Regiunile repartizate neamului lui Japhet au fost Podişurile Asiei Mici, din regiunile Mării Negre şi Mării Caspice.

Urmaşii lui Ham (în traducere cel de culoare închisă) au fost Cush, Mizraim şi Canaan regiunile din Nubia, Etiopia, Egipt şi Libia. Shem era fratele mai mare al lui Japhet.

Primii copii ai lui Shem au fost Elam şi Asur, Arpakad, Lud şi Aram; ei au luat podişurile din Golful Persic, sudul Mării Mediterane, Mesopotamia, unde se afla spațioportul antediluvian.

Muntele Cedrilor unde era centrul de aterizare, Țara lui Shalem, unde urma să se înființeze centrul de control al Misiunii postdiluviene Peninsula Sinai (locul viitorului spațioport).

A patra regiunea fost reținută de Anunaki pentru propria lor folosință, ea a primit numele de Țara Rachetelor – Tilmun. Acest loc era Peninsula Sinai.

Pepinsula Sinai este un ținut arid având piscuri de granit în sud, cu un platou montan în centru şi o câmpie în nordul peninsulei înconjurată de coline şi munți tociți, în câteva oaze cresc curmali, legume şi fructe, cu turme de oi şi capre.

Peninsula Sinai era bogată în cupru, turcoază şi alte minerale. Acolo se află Muntele Sinai, Muntele Moise din *Cartea Ieşirii.* Vârfurile gemene ale Muntelui Sinai au fost declarate sacre din antichitate, aceasta pentru că au avut un rol central în planificarea spațioportului postdiluvian şi culoarul de aterizare care ducea la el.

Ca şi în timpul antidiluvian şi după Potop, anunnakii au ales ca loc de aterizare vârfurile gemene ale Munților Ararat, calea de aterizare urma Balbek şi se oprea pe Peninsula Sinai şi pentru orientarea zborului au construit cele două mari piramide din Giseh. Aceasta înseamnă că Marile Piramide de la Giseh nu au fost construite de faraoni, ci de extratereştrii care au aterizat pe Pământ (anunnaki).

Întreg complexul de la Giseh, piramidele şi Sfinxul existau deja când a început domnia regilor în Egipt. Marea Piramidă şi Sfinxul indicau drumul către spațioportul din Peninsula Sinai.

Vechiul Testament numeşte Canaan, țara unde urma construit Ierusalimul, după al patrulea şi cel mai mic fiu al lui Ham, fiind condamnați să fie subordonați descendenților lui Shem. Pretextul era că Ham văzuse involuntar organele genitale ale tatălui său Noe, din această cauză Domnul l-a blestemat pe Canaan: „Blestemat să fie Canaan, să fie robul robilor fraților săi. Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Shem şi Canaan să fie robul lui“.

Adevărata cauză a blestemului lui Canaan nu era ceea ce relatează Biblia, căci nu Canaan văzuse organele sexuale ale lui Noe, ci tatăl

său Ham, cauza era următoarea: Canaan ocupase teritoriile repartizate lui Shem.

Țara Făgăduinței, Canaanul, pe care Domnul a făgăduit-o evreilor a fost de fapt făgăduită strămoşilor evreilor de către extratereştri (anunnaki).

Ham şi fiii săi, călătorind din locul unde se salvase Noe spre ținutul repartizat în Africa, Canaan, au văzut Țara Libanului care era foarte bună şi s-au răzgândit, nu s-au mai dus în Țara de la Apus de Marea Roşie şi au rămas în Țara Libanului, la apus şi răsărit de râul Iordan. Deşi Canaan a fost amenințat cu blestem dacă nu pleacă din Țara Libanului el s-a aşezat în această țară de la Hamath până la intrarea în Egipt, şi din acest motiv se numeşte țara aceea Canaan. În acest teritoriu se afla spațioportul din Peninsula Sinai şi locul de aterizare de la Baal Bek.

După revenirea pe Pământ a anunnakilor, Ierusalimul a devenit „punctul central" care făcea posibile transporturile între Pământ şi Nibiru. Constructorii din Peninsula Sinai care lucrau la spațioport aveau nevoie de drumuri de aprovizionare şi de avanposturi de pază. Pe mare s-a construit oraşul Tilmun pe malul estic al Mării Roşii şi apare şi primul oraş din lume Ierihonul. El a fost construit în jurul anului 8500 î.H. În această aşezare erau silozurile pentru grâne şi orz.

Către Peninsula Sinai a fost construit un drum care o lega de Mesopotamia, acest drum avea un centru de escală în oraşul Haran, în regiunea râului Balikh. Şi aurul transportat din Africa de Sud spre spatioportul din Peninsula Sinai trecea prin malul vestic al Iordanului. Cea mai vitală cale care ducea direct la centrul de control al misiunii din Ierusalim era cea care trecea prin Ierihon pe acolo au traversat evreii Iordanul spre Pământul Făgăduinței. Ierihonul a fost construit de anunnaki. Pe la Ierihon a traversat râul Iordan şi profetul Ilie pentru a fi luat în zbor cu un car de foc aşa cum scrie în Vechiul Testament.

Traversarea sub conducerea lui Iosua a evreilor s-a făcut tot pe la Ierihon atunci când apele Iordanului s-au retras sub influenta Sfântului Chivot, atunci i-a dezvăluit planul Domnului pentru cucerirea Ierihonului: „...nu încerca să iei zidurile cu asalt. În schimb poartă Chivotul Legământului în jurul zidurilor de şapte ori. „Iar în cea de a şaptea zi preoții au sunat din trâmbițe şi oamenii au scos un mare strigăt ca la poruncă" iar zidurile s-au prăbuşit îndată. Acest plan i-a fost dezvăluit de un „trimis al Domnului". Iacob, traversând Iordanul în noaptea întoarcerii sale în Canaan din Haran, a întâlnii un bărbat şi s-au luptat amândoi până în zori, abia atunci şi-a dat seama Iacob că se luptase cu o zeitate şi Iacob a numit locul acela

Peni-El (fata lui Dumnezeu) căci am văzut un zeu în față şi am supraviețuit. Aceşti zei erau anunnaki care păzeau drumul spre Peninsula Sinai şi Ierusalim. Hebronul păzea drumul din Ierusalim şi Peninsula Sinai.

Rolul istoric al evreilor începe cu Avram, el se trăgea dintr-o familie care îşi avea genealogia până la spița lui Shem. Avram era fiul lui Teran, frații săi se numeau Haran şi Nabor. Haran a murit de tânăr pe când familia locuia în cetatea Ur a Caldeilor, acolo Avram s-a căsătorit cu Sarai, nume care s-a schimbat apoi în Sara, apoi Teran a luat pe Avram fiul său şi pe Lot nepotul lui, fiul lui Haran şi a plecat cu ei din Ur spre Canaan, dar ajungând la Haran s-a aşezat acolo; arheologii au găsit vestigiile localității Haran, situată în nord-vestul Mesopotamiei la poalele Munților Taurus. Era un nod de drumuri, pe acolo treceau drumurile spre pământul Asiei de Vest.

Ştim din Biblie că Avram avea 75 de ani când şi-a continuat drumul de la Haran spre Canaan. La Haran Avram a stat mai mult timp.

Avram s-a născut în anul 2123 î.H. Avram era sumerian cu rădăcini din cele mai vechi timpuri. Familia lui era implicată în conducerea de stat a Sumerului. Sara purta numele epitet de „Prințesă“, ea era pe jumătate sora lui Avram, chiar el spunea „este într-adevăr sora mea, fiica tatălui meu dar nu şi fiica mamei mele“, aceasta înseamnă că fie Avram, fie Sara erau de viță regală.

Familia lui Avram îşi revendica descendența din Shem dar şi faptul că îşi trăgea genealogia de-a lungul generațiilor de fii născuți dintâi „Arpakhshad-Schelah, Eber, Peleg, Reu-Serug, Nahor, Teram şi Abraham (Avram).

Sensul numelui Eber este termenul biblic de evreu cu care se identifică Avram şi familia lui. Rădăcina cuvântului Ibri este cuvântul „a traversa“. „Traversare“ era numele sumerian al Nipurului. Aceasta înseamnă că Avram era un Ni-ib-ri adică era de origine sumeriană.

Nipurul era vechiul centru de control al Misiunii Zborurilor spațiale, dinaintea Potopului. În Nipur, marilor preoți li se predau cunoştințe de astronomie, în Nipur îşi are originea calendarul nipurian original care este legat de relația dintre Soare, Pământ, Lună şi orbitele lor.

Evreii numără anii începând cu 3760 adică de la introducerea calendarului nipurian.

În neamul lui Avram găsim un neam preoțesc de sânge regal, condus de un mare preot nipurian care era singurul primit în camera din centrul Templului (Sfânta Sfintelor, pentru a primi cuvântul zeității şi a-l transmite regelui şi poporului.

Avram a părăsit Haranul împreună cu Marduk, îndreptându-se

spre Canaan la porunca zeilor anunnakilor. Marduk fusese exilat din Babilon. Avram a făcut un popas la Sechem unde Domnul i-a vorbit lui Avram. De acolo Avram a plecat spre Betel în apropiere de Ierusalim şi a Muntelui Sfânt. Muntele Moriah, pe a cărui stâncă a fost depus *Chivotul Legământului* când Solomon a clădit Templul lui Iahve din Ierusalim. De acolo Avram a plecat spre Neger, locul unde se întâlneau Canaanul cu Peninsula Sinai. Muntele Moriah împreună cu Muntele Zophim (Muntele Observatorilor) şi Muntele Sion (Muntele Semnalului) aceşti munți constituiau centrul de control al misiunii extraterestre, Negerul era poarta de intrare în Peninsula Sinai unde se găsea spatioportul. Avram era însoțit de un corp de cavalerie rapid, format din călăreții războinici, *Hitiții.*

Misiunea lui Avram era de natură militară, el trebuia să apere instalațiile spațiale ale anunnakilor (nefilimilor). Din Neger, Avram şi soția sa Sara au trecut în Egipt şi au fost duşi la palatul regal. Aceasta se întâmpla în anul 1047 î.H. Acolo a stat o perioadă de cinci ani (Cartea Jubileurilor). Din Egipt Avram împreună cu Sara şi nepotul său Lot s-au reîntors în Neger, a urmat despărțirea de Lot. Nepotul său a rămas în câmpia iordanului. Avram şi-a continuat drumul spre Hebron.

Urmează atacul militar al regilor din Orient, care au venit să înăbuşe revolta militară a canaaniților împotrivă regelui. Chedarlaomer care supusese Canaanul. Alianța regilor din Răsărit a pătruns în Canaan. Ei au intrat pe drumul sudic din Mesopotamia spre Canaan şi au înaintat spre Transiordania pe Şoseaua Regilor.

Invadatorii urmau să ajungă la El-Paran, dar au fost învinşi la Ein-Mishpat (Kadesh). Atunci regele Sodomei şi al Gomorei, regele Admeii, regele Tebeimului şi regele din Toar au venit ca aliați la Marea Moartă.

Destinația regilor din Răsărit era Peninsula Sinai unde se afla spatioportul. Blocarea lor la Kadesh a fost făcută de Avram care după oprirea invadatorilor s-a întors la Hebron. Între timp coaliția răsăriteană au ocupat Sodoma şi Gomora şi l-au luat prizonier şi pe Lot, nepotul lui Avram. Acesta a plecat după invadatori şi i-a ajuns lângă Damasc, învingându-i şi eliberându-l pe Lot. Urmează bombardarea oraşelor de pe malul Mării Moarte de către coaliția răsăriteană.

Răutatea oraşelor din Câmpia Iordanului era descrisă că au părăsit Legământul cu Dumnezeu şi începuseră să se închine la alți zei. Ele trecuseră de partea lui Marduk şi a fiului său Nabu care se refugiase acolo. Regii din Răsărit au declanşat şapte arme nucleare asupra oraşelor canaanite. Aceste arme au fost aduse de anunnaki la reîntoarcerea lor după Potop şi ele au fost adăpostite sub pământ în munți. Prima țintă era de fapt Peninsula Sinai unde se găsea

spatioportul. Anunnakii, care păzeau spatioportul, au fost preveniți şi s-au înălțat spre bolta cerească. Muntele în care erau instalate echipamentele de comandă a fost distrus, platformele de lansare a navetelor cosmice au fost distruse.

După acest cataclism nuclear, anunnakii au părăsit definitiv Pământul. Aceasta se întâmpla în anul 2024. Vântul radioactiv a distrus apoi toate oraşele din Sumer: Ur, Uruk, Nipur, Eridu care au fost pustiite.

Din cuprinsul cărții se remarcă relația deosebită pe care strămoşii poporului evreu au avut-o cu anunnakii, adică cu nefilimii care au venit pe Pământ. Aceştia s-au căsătorit cu fete ale strămoşilor evreilor după revenirea lor pe Pământ după ce l-au protejat pe Noe, strămoşul evreilor anuntându-l de venirea Potopului pentru care au construit în mod special „o navă specială“, probabil un „submarin“. Evreii îşi au originea în Țara Sumerului, acolo unde anunnakii au contribuit la apariția primei civilizații umane.

După împărțirea pământului făcută de ei copiilor lui Noe şi descendenților acestora, teritoriul Canaanului, „Țara Făgăduinței“, a fost reținut pentru folosința anunnakilor unde au conviețuit o bună perioadă de timp cu strămoşii evreilor.

În Biblie se spune cum Dumnezeu a luat parte la războiul evreilor cu filistenii. Acest Dumnezeu a fost anunnaki, aşa s-ar putea explica şi de ce poporul evreu a fost „poporul ales al lui Dumnezeu“.

Explicația este foarte probabilă căci Dumnezeu din cer care este „duh“ nu putea lua parte efectivă la războiul evreilor, mult mai plauzibil este ajutorul dat de extratereştrii de pe Pământ, adică de anunnaki.

Clonarea umană

Am descris pe parcursul cărții că extratereştrii veniți pe Pământ au clonat primul om; plecând de la Homo Erectus ei l-au creat pe Homo Sapiens, strămoşul omului pe Pământ. Deşi am mai scris o carte intitulată „Clonarea omului – începutul sfârşitului“ am găsit de cuviință să mai descriu încă o dată tehnica clonării umane care se face în momentul actual de către cercetători din Anglia şi Coreea de Sud. Această realizare actuală ne face să acceptăm că o civilizație care acum zeci de mii de ani a făcut zboruri interplanetare era capabilă să facă clonarea umană. Deşi tehnica pământenilor face explorări spațiale ea nu a reuşit să facă călătorii interplanetare, cu excepția călătoriei pe Lună. Decalajul tehnic între pământeni şi extratereştri este evident.

Cu toate că genetica a apărut ca ştiință la începutul secolului al XX-lea, primele observații privind ereditatea sunt mult mai vechi. În antichitate, în Mesopotamia, oamenii au reuşit să creeze soiuri de plante şi rase de animale. Pe o tăbliță de piatră veche de 5000 de ani găsită în localitatea Elam, lângă oraşul Ur din Caldeea, este reprezentat pedigriul a cinci generații de cai cu indicații referitoare la modul cum se transmit la urmaşi forma capului şi a copitei.

În tăbliţele sumeriene, asiriene şi hitite se găsesc indicații practice referitoare la analizarea plantelor şi animalelor. În Babilon şi Asiria în timpul regelui Hamurabi, se făceau polenizări artificiale şi hibridări la palmieri.

Din Mesopotamia şi Asiria ne-au rămas scrieri cuneiforme privind ereditatea umană.

În mitologia hindusă se arată că unele calități omeneşti ca forța, robustețea şi înțelepciunea sunt ereditare.

Fecundarea normală a ovulului se produce când un spermatozoid şi un ovul se unesc, devenind o nouă celulă în locul celor două celule care au existat anterior.

Există proprietăți care diferențiază celulele germinative adică spermatozoizii şi ovulele şi toate celelalte celule ale organismului numite celule somatice dar şi aceste celule poartă acelaşi material genetic distribuit în 23 de perechi de cromozomi adică molecule de ADN. Un membru al fiecărei perechi de cromozomi vine de la mamă, iar celălalt de la tată. Cei doi membri ai fiecărei perechi de cromozomi sunt echivalenți unul cu celălalt 99,9%, dar fiecare spermatozoid şi fiecare ovul poartă o compoziție diferită a materialului genetic, a genomului uman, din această cauză părinții nu au doi copiii identici genetic.

După ce are loc ovulația, ovulul părăseşte ovarul şi se angajează să parcurgă trompa uterină, unde rămâne receptiv pentru spermatoziod 20 de ore. Dacă nu se întâlneşte cu spermatozoidul, ovulul degenerează, el va trece din trompă în uter şi apoi va fi eliminat în afara organismului împreună cu mucoasa uterină odată cu menstruala.

Dacă raportul sexual se produce în intervalul de o zi înainte sau după ovulație, spermatozoizii îşi vor croi drum către ovulul din trompa uterină.

Din milioanele de spermatozoizi, prin şansă unul va ajunge primul la ovul.

Ovulul este înconjurat de un înveliş numit zona pelucidă, ovulul este ca o minge care pluteşte în interiorul zonei. După ce spermatozoidul şi ovulul se ating, începe procesul de fuziune. În acest scop, membrana ovulului înconjoară spermatozoidul şi îl înglobează, la început intact, după aceea spermatozoidul se dezintegrează. După aceea, această zonă pelucidă se îngroaşă şi nu mai permite intrarea altui spermatozoid. Dacă din întâmplare a reuşit să mai pătrundă un spermatozoid, ovulul supraîncărcat cu material genetic va muri în câteva zile. Una dintre primele sarcini ale ovulului fertilizat este aceea de a reduce la jumătate materialul genetic al mamei, proces început în ovar dar nefinalizat.

Nucleul spermatozoidului se măreşte pentru a ajunge la dimensiunile nucleului ovulului, fiecare are câte o jumătate din materialul genetic pe care îl au nucleii normali din celulele somatice. De aceea ei au fost numiți *pronuclei*.

Cromozomii din cei doi pronuclei se duplică separat iar apoi copii ale fiecărui se unesc în adevărații nuclei formați după prima diviziune celulară. După aceea, în fiecare dintre cei doi *nuclei* prezenți în embrionul bicelular, se amestecă pentru prima dată setul complet de 46 de cromozomi umani. De aici înainte începe dezvoltarea embrionului.

Acest embrion este viu, este uman dar nu reprezintă încă viața umană.

Identitatea biologică a unui individ uman nu este constituită în momentul formării zigotului. Trebuie să treacă câteva ore până când zigotul îşi eliberează jumătate din ADN-ul matern.

Pentru o perioadă de două săptămâni, este posibil ca embrionul în dezvoltare să se separe în două, trei sau chiar patru fragmente, fiecare să se transforme într-o ființă umană, diferită de cealaltă. De unde apar aceste vieți suplimentare?

În clonare nu există concepție, noul embrion este format prin adăugarea la materialul genetic complet al unei celule adulte, numai a

citoplasmei unui ovul nefertilizat. Viața umană poate începe în absența concepției, atunci din punct de vedere ştiinţific nu putem spune că concepția marchează începutul vieții umane.

Embrionul nu este echivalent moral cu o ființă umană, dar merită respect. Dar embrionul nu are sentimente căci acestea nu pot avea loc fără să se formeze sistemul nervos, cu toate acestea embrionul are potențialul de a forma o ființă umană.

Fiecare celulă din corpul nostru are potențialul de a forma o nouă viață umană.

La începutul celei de a doua zi după fuziunea ovulului cu spermatozoidul, embrionul are două celule, fiecare se divide dând patru şi fiecare dintre acestea se divide din nou pentru a produce un total de opt celule până la mijlocul zilei a treia. Fiecare dintre cele opt celule are potențialul de a deveni un embrion şi de a da naştere unei vieți umane distincte.

În stadiu de 16 celule dispare uniformitatea. Din acest moment celulele exterioare se diferențiază în celule ce vor forma placenta.

Diferențierea produce o reducere a potențialului celular în sensul că celulele din exterior care urmează să formeze placenta nu se mai pot dezvolta către alte țesuturi.

Odată ce o celulă s-a diferențiat, toate celulele ce derivă din ea şi la fel urmaşele acestora vor rămâne diferențiate.

Până la formarea unui țesut adult celulele suferă multiple diferențieri, de fiecare dată ele suferă o reducere a potențialului lor şi nu mai pot produce o altă evoluție celulară. Majoritatea celulelor din organism sunt diferențiate terminal. Dar întotdeauna vor exista celule chiar la un adult matur care rămân într-un stadiu incipient de diferențiere, ele sunt denumite „celule stem“. Acestea reprezintă o sursă pentru ca prin diferențiere să formeze diferite țesuturi ale organismelor pentru a asigura viața.

O celulă diferențiată nu îşi pierde nici o informație genetică. Fiecare celulă somatică din organism are un set complet de 46 de cromozomi cu tot ADN-uI care a fost prezent în nucleul embrionului cu două celule din care au luat naştere.

Fiecare celulă este programată să utilizeze numai o mică parte din informația totală pentru a se menține în viață şi pentru a îndeplini sarcinile pentru care a fost proiectată prin evoluție. Celulele funcționează diferit pentru că sunt programate să utilizeze părți diferite ale aceleiaşi informații genetice totale.

Celulele se diferențiază ca răspuns la variate tipuri de semnale. Semnalele pot fi transmise între celulele care se ating sau între celulele aflate la distanță.

Toate aceste semnale sunt molecule specializate. Fiecare celulă este

acordată pentru a prelua semnalele care îi sunt destinate. Semnalele produc modificări în programul genelor pe care le utilizează.

În zilele a 7-a, a 8-a după fertilizarea în peretele zonei pelucide apare o ruptură prin care embrionul alunecă afară, producându-se fenomenul de eclozare şi începe fenomenul de invadare. Embrionul invadează peretele uterin şi-şi formează placenta.

Începând cu ziua a 14-a sau a 15-a, după fertilizare începe dezvoltarea fătului dar nu întregul embrion devine făt, căci o parte devine placentă şi alte structuri auxiliare.

În regiunea embrionară care va deveni făt, o linie de celule se diferențiază într-o structură numită „linia primitivă“, precursor al măduvei spinării şi al coloanei vertebrale, odată cu acest eveniment nu mai pot apărea gemeni. Din a 15-a zi se formează o singură ființă umană sau nici una. Din acest moment organele corpului încep să se dezvolte rapid. În ziua a 28-a, inima începe să bată iar celulele sanguine primitive se mişcă prin arterele şi venele embrionare şi începe dezvoltarea creierului. Embrionul are o lungime de 6 cm, între 6 şi 8 săptămâni embrionul se transformă într-o ființă umană miniaturală, putem spune de acum că embrionul s-a transformat în făt.

Până la 3 luni, organele interne ale fătului sunt identice cu ale adultului, iar cortexul şi-a început dezvoltarea, fătul nu percepe durerea în acest stadiu.

Dar când are fătul un suflet?

Toma d'Aquino spunea că acest moment este la 6 săptămâni pentru băieți şi 13 săptămâni pentru fete.

Biserica catolică privea până în acest moment fătul ca o parte din corpul mamei, iar moartea sau eliminarea lui nu prezenta nici un interes.

La 6 luni şi jumătate, fătul devine viabil şi creierul este conectat. Fătul îşi dezvoltă capacitatea de a supraviețui în afara uterului, plămânii încep să funcționeze pentru prima dată iar cortexul cerebral devine funcțional şi totodată conştiința umană, apare gândirea umană. Conştiința apare devreme dar nimeni nu ştie exact când.

În 1990 numărul de naşteri prin fertilizarea in vitro au fost de 2345 şi în 1993 a crescut la 6870.

Programe asemănătoare au apărut în SUA, Australia, Franța, Belgia, Olanda şi Marea Brilanie, apoi în alte 38 de țări cum ar fi Malaezia, Pakistan, Thailanda, Egipt, Venezuela şi Turcia. Numărul total de copii născuți prin fertilizare *in vitro* este estimat la 150.000 la sfârşitul anului 1994, la sfârşitul anului 2005, numărul total este de 500.000 de copii, născuți astfel.

Clonarea

„Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră"

Geneza 1-26.

În ultima zi a lunii februarie 1997 lumea a fost înştiinţată de un progres tehnologic care a zguduit biologia şi filozofia. În acea zi s-a anunţat naşterea mielului Dolly, clonat direct dintr-o singură celulă prelevată din ţesutul mamar al unui donator adult. Acest fapt a schimbat concepţia despre viaţă.

S-a deschis posibilitatea tehnică a clonării umane. Teoretic, cel mai simplu mod de a rezolva problema ar fi extragerea materialului genetic dintr-o singură celulă cutanată, îndepărtarea semnalelor proteice şi plasarea materialului genetic în citoplasma unui ovul din care a fost îndepărtat materialul genetic. Citoplasma ovulului conţine toate semnalele proteice particulare necesare pentru începerea programului embrionar al expresiei genetice, aceste semnale s-ar ataşa de ADN şi ar fi iniţiată dezvoltarea către o clonă a individului care a donat genele adulte.

În 1993, Jerry Hali şi Robert Stilman au clonat embrionii umani.

Este sau nu este clonarea omului împotriva dorinţei lui Dumnezeu sau incorectă moral?

O echipă de geneticieni britanici au anunţat în 1997 naşterea mai multor miei purtând o genă umană. Este o combinaţie între clonare cu ingineria genetică.

Dezvoltarea tehnică şi realizarea clonării omului ne convinge că descrierile din textele sumeriene, asiriene şi mesopotamiene privind clonarea mai întâi a lui Homo Erectus pentru realizarea lui Homo Sapiens de către extratereştrii veniţi pe Pământ este cu totul credibilă.

Esenţa vieţii umane nu se poate totuşi găsi în moleculele inerte de ADN ci în mintea umană, în sufletul omului, iar acest suflet vine de la Dumnezeu.

Sufletul este însăşi esenţa vieţii, aşa cum a fost creată de Dumnezeu. El este o entitate de energie a luminii, vie şi indestructibilă. Sufletul poate avea un corp material fizic, un corp eteric sau un corp astral sau poate să existe numai ca spirit liber. Sufletul este expresia dragostei lui Dumnezeu, el conţine însăşi esenţa lui Dumnezeu.

Sufletul este forţa ce stă în spatele a tot ce există pe Pământ, este forţa vieţii tuturor creaţiilor lui Dumnezeu. El este dotat cu inteligenţă, opţiuni şi idealuri.

Conştiința sufletului are capacitatea de a atinge toată cunoaşterea care există în Creație.

Sufletul este cel ce ne dă conştiința minții şi care face parte dintr-un câmp mental universal, dintr-o minte universală.

Trupul este numai un vehicul trecător pe care îl foloseşte sufletul. Nu trupul formează sufletul, sufletul formează trupul pe care îl reține pentru a-l utiliza, numai prin suflet putem imagina ceea ce gândim, căci prin gând dumnezeiesc s-a creat lumea.

După moarte sufletul pleacă în planul astral pe o treaptă corespunzătoare formelor de gândire pe care le-am trăit pe Pământ; sufletele oamenilor care au trăit la cele mai joase nivele de energie, obsedați de avere şi de putere cu însuşiri intens negative, sunt duse în planul astral cu energia cea mai densă, adică aproape de Pământ, prin liberul arbitru pe care l-au avut, ele singure şi-au ales acest nivel de energie astrală.

Sufletele care pe Pământ au avut o energie de lumină pot ascensiona în planurile înalte ale lumii invizibile din planul astral. Acesta este destinul sufletului oamenilor care se nasc în mod normal pe Pământ.

Clona va avea un suflet? Creşterea şi dezvoltarea organismului unei clone se desfăşoară pe baza unor informații inconştiente pe care le are substanța vie, comună tuturor ființelor vii celule sau țesuturi.

Organismul clonei se dezvoltă preluând vârsta pe care o are informația genetică în momentul prelevării ADN-ului din celula ce trebuie clonată. Din vârsta pe care trebuia să o aibă ADN-ul preluat de la donator trebuie să scădem timpul care a trecut de la naşterea sa până în momentul clonării. Timpul rămas este cel pe care îl are de parcurs viața clonei, astfel se deduce că viața clonei va fi mai lungă dacă se clonează un copil sau un tânăr şi mai scurtă dacă se clonează un adult sau un bătrân. Dacă clona nu are suflet, ea nu poate avea nici emoții, ea este obligată să preia şi să manifeste emoții adecvate mediului în care se află, conformându-se cerințelor acestuia.

Legătura cu Dumnezeu nu există pentru că clona nu are spirit, îi lipseşte scânteia divină.

Acest spirit este arhitectul dezvoltării corpului fizic al embrionului.

Prin regresie în timp sub hipnoză s-a reuşit să se contacteze acest spirit şi conştiința lui şi s-a constatat că spiritul ştie în permanență ce se întâmplă cu dezvoltarea embrionului uman şi ştie totul despre viața lui interioară, este conştient de sine, ştie ce se întâmplă în afara corpului mamei şi îi cunoaşte gândurile.

Cercetătorul german Torvald Defletson din München, în cartea sa *Viața ca o şansă,* constată aceleaşi fapte prin altă metodă, prin meditație.

Spre deosebire de hipnoză care suprimă conştientul, prin meditaţie conştientul nu este suprimat, individul nu reacţionează la excitaţia externă, dar se ascultă pe sine însuşi cu o conştiinţă deplină.

Spiritul îşi aminteşte toate evenimentele din viaţa actuală, dar şi din alte vieţi anterioare.

Se poate ajunge la momentul propriei sale concepţii. La început vede dormitorul părinţilor săi şi retrăieşte cu ei legătura lor intimă. El simte apoi cum este atras într-un vârtej energetic ce se roteşte de la stânga la dreapta şi cum pătrunde într-un loc întunecos şi limitat.

Clarvăzătorii văd deasupra capului viitoarei femei gravide o „gogoaşă" energetică la circa doi metri care are dimensiunea unui copii la naştere.

Conştiinţa omului este prezentă la crearea corpului său, aşa cum asistă şi la înmormântarea lui. Conştiinţa astrală a omului cu care putem vorbi prin meditaţie ştie în orice moment ce se întâmplă în interiorul corpului embrionului uman. El ştie înaintea mamei că aceasta a rămas gravidă şi ştie ce sex are copilul. El ne comunică momentul când inima embrionului începe să bată şi ne comunică când începe să se formeze fiecare parte din organismul său.

Spiritul care se reîncarnează aduce cu sine întreaga maturitate şi cunoştinţele acumulate în nenumăratele sale reîncarnări. Este posibil ca conştiinţa nou-născutului să fie mai în vârstă şi mai înţeleaptă decât a propriilor părinţi.

Conştiinţa copilului percepe gândurile părinţilor şi ale anturajului. Deşi scoarţa cerebrală nu s-a format la un embrion de 2-3 luni, conştiinţa spiritului realizează dacă mama sa a pus în gând să-l scoată afară printr-un chiuretaj. El face ca embrionul să intre într-o agitaţie. Deşi el nu simte încă dureri până la vârsta de 5 luni, în momentul când medicul pătrunde în cavitatea uterină el simulează un strigăt de ajutor; este „strigătul mut al embrionului".

Spiritul controlează ceasul biologic de dezvoltare al embrionului. El ştie locul şi timpul când trebuie să se formeze fiecare organ al corpului.

Proorocul Ieremia (Ieremia 1.5) spune cuvintele lui Dumnezeu: „Înainte de a te fi zămislit, în pântece te-am cunoscut şi încă înainte de a ieşi din pântece te-am sfinţit şi te-am numit prooroc pentru popoare".

Apostolul Pavel spune: „Dumnezeu m-a ales din pântecele mamei mele şi m-a chemat prin harul său să descopere pe fiul său întru mine pentru ca să-l bine-vestesc la neamuri" *(Galateni* 1, 15-16). Respectul pentru viaţă era sacru pentru primii creştini.

Dreptul roman prevedea dreptul la viaţă al fiecărei fiinţe umane din însăşi obârşia ei. Fiinţa omenească începe să existe din momentul

fecundării ovulului de către spermatozoid.

Din acel moment ea este desăvârşită şi unică. Este unică pentru că este absolut întotdeauna în toate părţile ei, pentru că nu se poate înlocui sub nici o formă cu nimic altceva.

Spiritul şi conştiinţa sa conduc dezvoltarea copilului în viaţa intrauterină. În comunicarea cu conştiinţa spiritului el va spune: „Eu sunt mic cât o sămânţă de măr, dar eu deja sunt eu, cu toate că nu m-am format, eu ştiu deja sexul meu“.

El îşi vede toate organele care se formează. Dezvoltarea organelor embrionului şi specificitatea ţesuturilor respective are loc în urma recepţionării de către celule a unor semnale specifice dezvoltării fiecărui ţesut în parte.

În mod normal, când un embrion creşte prin producerea de noi celule, el se şi dezvoltă, acesta fiind procesul prin care celulele se diferenţiază în diferite tipuri de ţesuturi.

Calea dezvoltării este destul de strictă.

Problema critică este că creşterea şi dezvoltarea sunt cuplate, nu se poate obţine una fără alta. Dar în 1981, embriologi din SUA şi din Anglia au reuşit să obţină creşterea fără dezvoltare în vase de laborator. Ei au reuşit să facă celulele embrionare să creadă că fac parte încă dintr-un embrion foarte tânăr, într-un stadiu în care ar trebui ca diviziunea să se producă fără diferenţiere. În acest mediu un embrion va continua să se dividă producând milioane peste milioane de celule identice care sunt îngheţate în sensul dezvoltării în acelaşi stadiu embrionar, timpuriu.

Savanţii numesc aceste celule ***Stem*** sau celule ***Es.*** Tehnologia celulelor Es este un mod de a extinde embrionul până la o masă de ţesut nediferenţiat de orice mărime este nevoie. După aceea devine posibilă transformarea acestei mase nediferenţiate în ţesutul dorit, acest lucru se obţine prin utilizarea unor semnale moleculare particulare.

Aceste semnale pot fi utilizate pentru a le împinge în mod controlat pe anumite căi de diferenţiere. De exemplu, unele semnale pot fi utilizate pentru a le transforma în celule ale măduvei osoase şi altele pentru transformarea în celule nervoase primitive.

Savanţii vor descoperi ce semnale sunt necesare pentru a converti celelalte embrioane în orice ţesut care există în organismul uman adult, astfel se pot trata diferite boli cardiace, hepatice, arterioscleroza, Parkinson şi alte boli.

Clonarea nu este inginerie genetică, aceasta este procesul prin care se modifică sau se adaugă anumite gene la materialul genetic prezent în embrion producând alte caracteristici, pe care altfel nu le-ar fi avut.

Deocamdată, ingineria genetică nu se aplică la om fiind riscul de

producere a mutației cauzate de boli sau monstruozități. Tehnica actuală nu a ajuns în acest stadiu dar cu mii de ani în urmă nefilimii veniți pe Pământ în Mesopotamia au folosit inginerii genetice obținând fuziunea celulelor. Ei au reuşit să obțină un cap de animal sau trup de animale cu cap de om. Sfinxul din Egipt care reprezintă un cap de om cu trup de taur, ghiare de leu şi aripi de vultur, a fost făcut pentru a transmite posterității stadiul în care au ajuns nefilimii în creațiile lor de inginerie genetică.

După cinci luni, de la anunțarea naşterii oiței Dolly pe 25 iulie 1997, s-a anunțat că s-a reuşit producerea de miei purtând o genă umană.

Fenomenul clonării se bazează pe proprietățile speciale pe care le are ovulul, în special citoplasma ovulului.

Ovulul este singura celulă din organism care are în citoplasma sa, ceva ce nu există în alte celule. Acesta este ADN-ul mitocondrial, deci un ADN care există în protoplasma şi nu numai în nucleu.

Sunt indicații că în ovulele enucleate, cantitatea de ADN citoplasmatic se dublează în câteva ore, având deci o replicare independentă de nucleu. ADN-ul mitocondrial din ovul s-a numit „Eva mitocondrială".

Nici o celulă somatică din organismul uman sau din spermatozoid nu are ADN mitocondrial.

De reținut că evreii, care se consideră a fi poporul ales al lui Dumnezeu, nu se consideră evrei, decât dacă mama lor este evreică, chiar dacă tatăl lor este evreu.

Cine le-a dat lor aceste cunoştințe foarte avansate despre structura ovulului? Poporul evreu, strămoşii lui care au plecat din Sumer, au fost în contact cu civilizația extraterestră care a venit pe Pământ şi care a clonat omul primitiv şi a făcut şi fuziunea celulei. În mod sigur, ajungându-se la acest nivel de dezvoltare a cunoştințelor genetice, cunoşteau structura ovulului şi prezența ADN-ului mitocondrial în citoplasma ovulului.

În procesul de inginerie genetică extratereştrii veniți pe Pământ au reuşit să facă fuziunea celulară.

Aceasta a fost descrisă de eruditul preot-cronicar babilonian Berosus în secolul al III-lea înaintea erei noastre, el l-a descris pe Oannes, binefăcătorul civilizației populației vechiului Sumer, ca având trup de peşte şi picioare de om, sub capul de peşte ar fi avut însă cap de om. A fost Oannes un Celest îmbrăcat în costum de astronaut, întrucât venise de la o altă atmosferă? Această reprezentare se găseşte la Nimrud şi este după un basorelief antic asirian.

Din Cartea lui Enoh rezultă că extratereştrii i-au învățat pe oameni să facă arme, săbii, cuțite, scuturi, platoşe, oglinzi, cum să-şi

vopsească sprâncenele şi să folosească pietrele preţioase.

Amazarek i-a învăţat vrăjitoria, magia neagră şi magia albă.

Armes i-a învăţat cum să dezlege vrăjitoriile. Tamiel i-a învăţat astronomia, Asaradel – mişcările Lunii, iar Kasyde i-a învăţat pe oameni cum să omoare un copil în pântecele mamei.

Extratereştrii i-au învăţat pe oameni că există un Dumnezeu care a creat lumea şi că există o ierarhie cerească a îngerilor: *Serafimi, Heruvimi, Ophamini* care nu dorm niciodată şi păzesc tronul gloriei. Apoi, în afară de aceştia există nenumăraţi îngeri, mii şi mii de miliarde.

Mihail, Rafael, Gabriel şi Phaniel şi îngerii sfinţi se află în cerurile superioare.

Extratereştrii i-au învăţat pe oameni să facă arme şi podoabe, doctoriile, ghicitul, mineritul dar şi felul cum să producă moartea oamenilor şi avortul.

Ei i-au învăţat pe pământenii cum să folosească scrisul, hârtia, cerneala, i-au învăţat pe oameni că există şi o lume a spiritelor. Spiritele rele pot produce moartea şi diverse boli prin acţiunea vrăjitoriei.

Principalul mijloc de a scăpa de acţiunea lor este descântecul şi vrăjile de dezlegare care trebuie făcute noaptea la lumina torţelor. Aceste descântece erau cunoscute mai ales în oraşul Eridu, primul oraş pământean construit de nefilimi.

Descântecele se adresau demonilor, cerându-le să fugă din trupul bolnavului. Se făceau adevărate exorcizări, practici pe care le-au preluat asiro-babilonienii.

O mare putere în producerea actului de vrăjitorie o avea saliva omului pe care i-o furau. Cu aceasta se produceau certuri în familie, divorţuri şi diverse boli. Era folosită tămâia pentru alungarea demonilor şi, de asemenea, în descântecul la dezlegare se folosea ceapa: *aşa cum se desfac foile cepii să se desfacă şi vrăjile omului.* Se făceau chipuri de oameni pe care vrăjitorul le ardea în foc ca să-l omoare pe omul căruia i se adresa vraja. Toate aceste date s-au găsit pe mii de tăbliţe sumeriene, fiind cunoscute în Sumer, Akadia, Hitiţia şi Babilon, de unde le-au împrumutat şi strămoşii evreilor. Foarte activă era vrăjitoria cu „păpuşa magică“. Se modela din argilă un mic chip de om pe care îl închipuiau că este al omului ce urma să fie vrăjit. Păpuşa se ardea în foc sau era străpunsă cu un cuţit sau cu alt instrument tăios provocând boala sau chiar moartea omului.

Tălmăcirea viselor pe care o cunoşteau sumerienii o învăţaseră de la nefilimi. Aceste vise erau uneori dirijate. Acestea erau practicate în temple, lângă oracole sau lângă morminte cu intenţia ca spiritele mortului să-i aducă în vis ceea ce se dorea. Ei spuneau că visul este o

comunicare făcută de zei. În Babilon, această tehnică numită a „incubației“ se practica în Templul lui Marduk; se citează faptul că atunci când Alexandru Macedon s-a îmbolnăvit în Babilon, mai mulți generali ai lui au dormit în templu cu intenția de a visa leacul pe care trebuiau să-l primească în vis.

Cea mai importantă comunicare făcută de nefilimi pământenilor a fost aceea care se referă la existența unei lumi spirituale paralelă cu lumea materială; această lume spirituală este formată din ierarhiile cereşti ale îngerilor şi de spiritele oamenilor morți care nu dispar odată cu moartea fizică. Există o influență reciprocă între lumea spirituală şi oameni, prin puterea gândului. Spiritele angelice şi cele malefice pot influenta viața oamenilor. Această idee a fost preluată la toate popoarele din Mesopotamia dar şi de alte popoare, fenicienii, canaanienii, evreii şi egiptenii.

În Biblie sunt citate cazuri referitoare la chemarea spiritelor morții pentru a afla date prezente sau viitoare. Cu acestea se ocupau în special magicienii şi vrăjitorii. Astfel se semnalează că regele Saul s-a dus la Endor să consulte o femeie ce chema morții, el i-a cerut femeii canaaniene să-l cheme pe Samuel.

Un prezicător canaanian, Balan, primea mesaje orale din partea Divinității, el avea aceste viziuni în stare de veghe cu ochii deschişi, la fel cum procedau şi magicienii în comunitatea eseniană de la Qumran.

Proorocii canaanieni şi evrei preziceau viitorul pretinzând că au comunicări de la Dumnezeu, ei prezicând în stare de extaz. Mulți profeți trăiau în peşteri izolați de unde făceau călătorii astrale cu conştiința lor. Sunt citate cazurile lui Pitagora care a trăit 27 de zile într-o grotă din Muntele Ida din Insula Creta, alte cazuri celebre sunt Apolonius din Tiane, Mani, fondatorul Maniheismului şi Mitra.

În *Cartea Formării,* Sefer Yetira, atribuită patriarhului Abraham, se arată învățăturile date de Dumnezeu lui Adam în timpul somnului pentru a-i permite să numească Creația.

Aceste date se găsesc în *Cartea Cabalei* care descrie cele 32 de căi ale înțelepciunii pentru a permite o mai bună înțelegere a construirii Universului şi a *Misiunii Omului.*

Dumnezeu este inaccesibil, En-Sof infinitul, când acesta se revelează omului, el este Sechina. Uniunea dintre En-Sof cu Seehina este concepută de cabalişti ca o unire sexuală, alții fac din această unire Primul Gând. Talmudul spune că a coborât de 10 ori pe Pământ, iar atunci când se manifestă se aşază pe capul omului, de aceea un credincios va evita să aibă capul descoperit.

Între Dumnezeu şi om se află 10 inteligențe intermediare: *coroana, înțelepciunea, inteligența, compasiunea sau măreția, justiția sau*

dreptatea, frumusețea, victoria sau eternitatea, gloria, temelia şi regatul.

Acestea formează inteligența lui Dumnezeu, fiecare dintre aceste inteligenta primeşte inteligența celui de deasupra şi o comunică celei ce se află dedesubt, ultima primeşte influxul tuturor şi le transmite lumii.

Unirea dintre *frumusețe* şi *regat* produc sufletul omului. Cabala admite diviziunea tripartită a omului. Sufletul omenesc este desemnat prin trei nume: *spirit vital* (Nefes), *spirit intelectual* (Ruah) şi *sufletul* (Nesama).

Toate alcătuiesc un tot, deşi fiecare se găseşte într-o regiune diferită a trupului.

Spiritul vital se găseşte lângă corp până când acesta se descompune în pământ.

Spiritul intelectual ia înfățişarea pe care trupul o are pe Pământ formându-i un înveliş, el percepe fericirea.

Sufletul (Neşama) urcă la Cer, de unde a venit, fiind în legătură cu Divinitatea.

Cabala admite transmigrația sufletului. Sufletul unui mort se poate asocia cu sufletul unui om viu, sufletul se poate reîncarna în bărbat sau femeie.

De remarcat, că toate religiile descriu în partea ezoterică a lor aceeaşi alcătuire a ființei umane şi creştine şi budiste şi islamice. De unde au primit toate aceste cunoştințe comune? Sursa lor este în Sumer, acolo unde au aterizat pentru prima dată extratereştrii (nefilimii).

O particularizare a învățăturii din Cabala evreilor este aceea că sufletul unui mort poate coabita cu sufletul unui om viu în acelaşi timp. Aceasta este o descriere numai a Cabalei. Cabala descrie slujitorii lui Dumnezeu ca fiind Metatron şi Sinoalfon, care îi conduc pe îngeri, iar Samuel conduce ordinul demonilor, în Cabala se descrie că onanismul este provocat de un demon numit Tas-Tupa.

După un calcul bazat pe Psalmul 90,7, fiecare om are 1000 de demoni la dreapta sa şi 10.000 la stânga. Dar sunt şi îngeri care pot fi invocați în apărarea omului: Gabriel, îngerul fericirii, Haraziel, îngerul farmecelor, Iehoel, îngerul cunoaşterii, Negraniel, îngerul fanteziei.

Susținătorii Cabalei descoperiseră cu multe secole înaintea astronomilor că Pământul este rotund şi că se învârteşte în jurul Soarelui. Tot aceştia constată că fizionomia omului este cartea în care sunt înscrise faptele şi stările lui de suflet.

Bărbatul care seamănă cu o femeie este lipsit de calități virile, iar femeia care seamănă cu un bărbat este lipsită de calități feminine. Însuşi chipul anunță conformația sexului.

Părțile corpului au între ele o reciprocă corespondentă. De exemplu, deschiderea gurii şi grosimea buzelor sau micimea lor arată care este deschiderea părților ruşinoase ale femeii şi mărimea sau micimea buzelor lor, cum de altfel nasul arată cum este membrul viril. Dacă părul pubian nu este des, este fin şi drept, bărbatul nu este nici senzual, nici fecund. Se zice că membrul viril îndreptat spre stânga zămisleşte copii de parte bărbătească, pentru că aruncă sămânța în matricea femeii pe partea dreaptă, dacă se îndreaptă spre partea dreaptă, zămisleşte copii de sex femeiesc.

Referitor la acest aspect, Piedro Pompanazi din Padova spune că un cuplu poate să predetermine sexul copilului, dacă doresc un băiat soții trebuie să se gândească la un băiat, atunci când fac dragoste sau la o fată dacă părinții doresc fată.

Considerându-se mult timp că prin sex Eva a adus păcatul strămoşesc, au fost la începutul Creştinismului, păreri care au văzut sexul ca un păcat de origine satanică.

Astfel Marcion era un moralist extrem de auster, el nu acordă botezul decât celor care jurau să nu se căsătorească sau tinerilor căsătoriți care jurau să renunțe la actul sexual.

În tratatul său despre botez, Tertulian o ocărăşte pe creştina Quintila care avea dreptul de a predica şi de a boteza.

Cultul persan al lui Mitra practicat public la Roma în timpul domniei lui Traian avea şapte grade de inițiere pentru bărbați, dar nici unul pentru femei care erau excluse.

Erotismul creştin ezoteric animă o dialectică a înfrânării şi neînfrânării mergând de la o extremă la alta. Astfel Encratiții, sectă întemeiată în 172 de Tatran, propovăduiau desprinderea de materie până într-acolo încât să decreteze căsătoria o invenție diabolică.

Mesalienii din sec. al IV-lea, cu inițiatorii Adolf şi Sampes, îşi permiteau toate dereglările sexuale cu condiția de a fi ajuns mai înainte la apa theia, adică insensibilitate după trei ani de asceză. Ei credeau că nu păcătuiesc dacă fac dragoste fără să simtă nimic.

De unde au venit extratereştrii pe Pământ

Planetele Sistemului solar

Soarele este la o distantă de 149 de milioane de km de Pământ. Este o masă incandescentă de materie, de 1 milion de ori mai mare decât Pământul, într-o continuă activitate termo-nucleră. În fiecare secundă se dezintegrează 4 milioane de tone de hidrogen.

În apropierea nucleului său temperatura este de 13 milioane de grade Celsius.

Flăcările exploziilor solare sunt aruncate la mii de km în spațiu, aruncând electroni şi fotoni, ca un vânt solar care se îndreaptă către toate planetele sistemului solar.

Exploziile solare se produc la un ciclu de 11 ani şi acestea au o influentă mare asupra activității psihosociale ale oamenilor.

În apogeele exploziilor solare de 11 ani are loc o mai mare frecvență a diferitelor boli, cum ar fi tuberculoza pulmonară, trombozele arteriale şi venoase, infarcte de miocard, accidente rutiere şi accidente miniere.

Modificările terestre se observă la 2 zile după furtuna magnetică.

Planeta Mercur

Este planeta cea mai apropiată de Soare.

Masa planetei este mică, din această cauză forța ei gravitațională este de 4 ori mai mică decât cea a Pământului. Planeta este lipsită de atmosferă. Rotația axială este lentă de 58,7 zile. Variația de temperatură este cuprinsă între +350° ziua şi -173° noaptea.

Distanța planetei Mercur față de Soare este de 57 milioane 850 mii km, perioada de revoluție este de 87,97 zile.

Masa planetei este de 4,4 ori mai mare decât masa Lunii având un diametru de 4800 km adică de 1,4 ori mai mare decât al Lunii.

Forța gravitațională pe suprafața planetei Mercur este de 2,2 ori mai mare decât pe Lună.

Planeta Mercur este la 91 milioane km de Pământ.

Planeta Marte

Această planetă are diametrul de 6.790 km. Masa planetei este de 1,107 din cea a Pământului, de 8,6 ori mai mare decât cea a Lunii şi de 3 ori mai mare decât masa planetei Mercur.

Atracția gravitațională este de 2,27 ori mai mare decât pe Lună, egală cu cea de pe Mercur. Planeta Marte este de 4 ori mai îndepărtată decât planeta Mercur.

Are atmosferă dar foarte rarefiată.

Temperatura este în jur de +272 grade ziua şi -200 grade noaptea.

Perioada de rotație în jurul axei sale este de 24 ore, 37 minute şi 23 secunde, iar perioada de revoluție este de 687 de zile față de 365 zile şi 6 ore cât are Pământul.

Planeta Marte are sateliții Phobos şi Domos. Distanța de la planeta Marte până la Pământ este de 78 milioane de km.

Planeta Jupiter

Este cea mai mare dintre planetele Sistemului solar având masa egală cu 318,36 masa terestră.

Depărtarea de Soare este de 778 milioane km.

Depărtarea de Pământ este de 628 milioane km.

Rotația în jurul Soarelui este de 11,86 ani tereştri. Raza planetei este de 71.000 km.

Rotația axială este de 10 ore.

Atmosfera este compusă din hidrogen, heliu, metan şi amoniac. Temperatura este – 130°C.

Planeta are peste 15 sateliți, primii patru au fost descoperiți de Galileo Galilei în anul 1610.

Planeta Jupiter emană mai multă căldură decât primeşte de la Soare, ceea ce denotă că centrul ei este metalic şi în activitate termonucleară.

Lumina planetei este albă strălucitoare.

Planeta Saturn

Planeta se află la o distanță de Soare de 427 milioane km.

Mişcarea de rotație este de 10 ore şi 14 minute.

Mişcarea de revoluție în jurul Soarelui este de 29,5 ani tereştri.

Raza planetei este de 60.000 km.

Este de 95 de ori mai mare decât Pământul, are foarte mulți sateliți care formează patru inele separate între ele prin mici spații libere.

Temperatura este de -113°C iar pe suprafața satelitului său Titan temperatura este de -150°C. Planeta are atmosfera formată din amoniac înghețat, argon, heliu şi hidrogen.

Distanța față de Pământ este de 127,5 milioane de km.

Planeta Uranus

Planeta este la o distanță de 2715 milioane de km față de Pământ.

Planeta a fost descoperită prin telescop în 1781 de către Wiliam Herschel.

Mişcarea de revoluție în jurul Soarelui este de 84 de ani tereştri.

Mişcarea de rotație în jurul axei sale este de 10 ore şi 49 de minute.

Diametrul planetei este de 50.800 km.

Masa este de 14,5 ori mai mare decât masa Pământului.
Atmosfera este formată din amoniac, metan şi hidrogen molecular.
Planeta are 5 sateliți.

Planeta Neptun

Planeta a fost descoperită de francezul Le Verrier în anul 1846.
Distanța față de Soare este de 4 miliarde şi jumătate de km.
Mişcarea de revoluție este de 165 de ani tereştri.
Rotația axială este de 15 ore şi 40 minute.
Raza planetei este de 24.300 km şi de 17 ori mai mare decât a Pământului.
În atmosferă predomină amoniacul.
Distanta fată de Pământ este de 4338 de milioane de km.

Satelitul Pământului – Luna

Ciclul lunar este de 29 de zile. O zi într-o noapte pe Lună este de 14 zile terestre, datorită vitezei foarte mici de rotație a Lunii în jurul axei sale.
Luna este de 4 ori mai mică decât Pământul. Distanța Pământ-Lună este de 381.000 km, adică de 60 de ori mai mare decât distanța de pe suprafața Pământului şi centrul lui.
Viteza de rotație este egală cu cea de revoluție.
Diametrul Lunii este de 3470 km.
Luna nu are atmosferă. Pe suprafața ei nu se găseşte nici apă, nici aer.

Planeta Pământ

Distanța față de Soare este de 149.700.000 de km.
Perioada de revoluție este de 365,5 zile.
Perioada de rotație este de 23 de ore, 56 minute şi 4 secunde.
Rotația se face de la vest la est.
Planul Ecuatorului terestru este înclinat pe eliptică cu 23°27'.
Masa Pământului este de 5,974...
Densitatea medie este de 5,5g/cm^3.
Suprafața uscatului reprezintă 28, 7%.
Suprafața mărilor este de 71,3%.
Scoarța terestră are o grosime de 5-15 km sub domeniul oceanic şi 50-80 km sub cel continental.
În centrul Pământului se află predominant fierul şi nichelul.
Pământul s-a format din materia preexistentă în Univers în urmă cu 5 miliarde de ani.

Planeta Pluto

Planeta Pluto a fost descoperită în 1930, a fost numită *enigma,* are cea mai mare deviație a orbitei, fiind planeta cu cea mai eliptică orbită.

Dacă celelalte planele rămân în acelaşi plan, cea a planetei Pluto este deviată cu 17 grade. Pluto este singura planetă a cărei orbită se intersectează cu a alteia, Neptun.

Diametrul său este de doar 3600 de mile, cu puțin mai mare decât al satelitului Triton al lui Neptun sau Titan, unul din cei 10 sateliți ai planetei Saturn. Se pare că şi-a început viața ca satelit dar a părăsit orbita stelei în jurul căreia se rotea fiind atrasă în Sistemul solar când a început o orbită proprie în jurul Soarelui.

Pe toate planetele Sistemului solar nu s-a constatat viață, cu atât mai puțin o civilizație omenească. Extratereştrii au venit de pe o planetă atrasă în Sistemul solar. Ea a fost numită Nibiru de către asirieni şi Marduk de către babilonieni. Ea traversează Sistemul solar o dală la 3600 de ani trecând printre planetele Marte şi Jupiter.

Legătura lui Abraham şi Moise cu nefilimii

Chivotul Legii a fost construit după indicații date de nefilimi. El era format din două plăci de aur, una pozitivă, alta negativă. Unul din Heruvimii montați pe capac trebuie să fi ținut loc de magnet. Chivotul devenea astfel un megafon, poate chiar o instalație de recepție-emisie, care-i permitea lui Moise să țină legătura cu nava cosmică. Detaliile construirii chivotului legii se găsesc descrise cu lux de amănunte în Biblie. Chivotul era adesea înconjurat de scântei, iar Moise îl folosea când avea nevoie de un ajutor sau de un sfat. Profetul auzea vocea Domnului dar fața nu i-a putut-o vedea niciodată. Atunci când i s-a adresat Domnului să i se arate, Domnul îi răspunde „Iată aici la mine un loc, şezi pe stânca aceasta. Când va trece slava mea te vei ascunde în scobitura stâncii şi voi pune mâna mea pe tine până voi trece, iar când voi ridica mâna tu vei vedea spatele meu, iar fața mea nu o vei putea vedea“ *(Ieşirea* XXX III, 20, 25, 22, 23).

David a avut de luptat cu nişte uriaşi, care aveau câte 6 degete la mână şi picioare *(Cartea a II-a a regilor* XXX 18-22).

În manuscrisele de la Marea Moartă se găsesc relații despre „vehicule cereşti“, de fii ai cerului, de roți şi de fumul pe care-l împrăştiau în jurul lor aparițiile zburătoare.

În Apocalipsul lui Moise (cap. XXXIII) Eva priveşte spre cer şi vede trecând o navă luminoasă, trasă de patru vulturi strălucitori. Moise afirmă că nici o ființă pământeană nu ar fi putut să descrie splendoarea acestei apariții.

În cele din urmă aparatul se îndreaptă spre Adam în timp ce dintre roțile sale se împrăştie fum.

Pentru prima dată se povesteşte de Adam şi Eva şi despre care luminoase, roți şi fum în chip de apariții divine.

În manuscrisele de la Marea Moartă se pomeneşte de texte apocrife atribuite lui Abraham şi Moise despre „care cereşti cu roți şi care scuipă foc“.

„În spatele ființei am văzut un car cu roți de foc şi fiecare roată era jur împrejur plină cu ochi iar pe roti era un tron învăluit în flăcări care curgeau în jurul lui Abraham“, XVIII 11/12 text apocrif.

În Ierihon, oraş construit de Nefilimi, s-au găsit morminte vechi de 10.000 de ani şi capete modelate în ghips vechi de 8.600 de ani, în timpul acela populația locală nu cunoştea olăritul.

Chivotul Legii a fost construit pe indicații foarte precise date de Dumnezeu lui Moise *(Ieşirea* XXV-10).

Dimensiunile chivotului precizate până la centimetru, aliajul metalelor, amplasamentul şi felul pârghiilor şi verigilor le-a făcut

Moise după indicațiile date de „Dumnezeu“ şi „să bagi de seamă să nu faci nici o greşeală!“

„Vezi să facă toate după modelul care ți s-a arătat în minte“ *(Ieşirea* XXV, 40). Dumnezeu îi spune lui Moise că-l va orbi el însuşi şi anume prin capacul chivotului. El îl avertizase că nimeni nu trebuie să se apropie de acesta iar pentru transportarea lui dă indicații precise privind veşmintele şi încălțările ce urmează a fi purtate de cei ce-l transportă.

Cu toate acestea se va produce un accident atunci când David a ordonat transportul chivotului *(Cartea a II-a a regilor)* şi însărcinându-l pe Uza să meargă alături asemenea unui stejar. Dar pe drum Uza a pus mâna pe ladă şi ca lovit de trăsnet a căzut pe loc şi a murit. Chivotul era încărcat cu electricitate fiind un conducător electric cu o tensiune de sute de volți.

Condensatorul era făcut din două plăci de aur, una pozitivă şi alta negativă. Chivotul îi permitea lui Moise să țină o legătură permanentă cu nava spațială.

Nu trebuie să uităm că Moise a primit tablele legii ca şi instrucțiunile pentru construirea chivotului pe muntele Sinai care a fost locația cosmodronului creat de anunnaki. Chivotul a fost dus de David în Templul său din Ierusalim, oraş construit de anunnaki. Ierusalimul fiind centrul de control al călătoriilor spațiale.

Chivotul era un sipet din lemn lung de patru picioare şi adânc de 2, 6 picioare, purtat pe drugi petrecuți prin nişte inele de o parte şi de alta. Înăuntru se aflau *Tablele Legilor.*

În credința strict israeliană, era depozitarul poruncilor lui Dumnezeu, ei îi atribuiau puteri divine, şi credeau că divinitatea sălăşluia în chivot. Când se ridică chivotul care să plece la drum, Moise zicea: „Scoală Doamne şi să se risipească vrăjmaşii tăi şi să fugă de la fața ta cei ce te urăsc pe tine“. Iar când se oprea chivotul el zicea „întoarce-te Doamne la miile şi zecile de mii ale lui Israel“.

Comentarii la relatarea din Biblie în Facerea, cum că Dumnezeu a spus „să facem omul după chipul şi asemănarea noastră“.

De ce vorbeşte Dumnezeu la plural? De ce spune el „noi“ şi nu „eu“, de ce „noastre“ şi nu „meu“. Singurul Dumnezeu ar fi trebuit să vorbească oamenilor despre el la singular şi nu la plural.

„Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ şi s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase şi-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit“ *(Facerea* VI 1-2).

Cine poate răspunde la întrebarea care fii ai lui Dumnezeu le-au luat de soții pe fiicele oamenilor? Vechiul Israel nu cunoştea doar un singur şi sfânt Dumnezeu. De unde apar aceşti fii ai lui Dumnezeu?

„În vremea aceea se iviră pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începură a le naşte fii, aceştia sunt vestiții viteji din vechime“ *(Facerea* VI.4). Uriaşii apar pretutindenea în mitologiile din răsărit şi din apus.

De ce este poporul evreu, poporul ales al lui Dumnezeu?

Poporul evreu a conviețuit alături de extratereştrii veniți pe pământ o lungă perioadă de timp. Atestarea acestui fapt se găseşte în textele sumeriene, asiriene, babiloniene hitite şi canaaniene în *Geneza* din Biblie şi în *Cartea lui Enoh,* carte care a fost declarată apocrifă şi scoasă din cărțile canonice ale Bibliei deşi a fost scrisă cu 3-400 de ani înainte de Hristos. Toate aceste surse de informare descriu cum pe pământ au venit extratereştrii care au întemeiat marea civilizație sumeriană din Mesopotamia, regiune de unde a plecat spre țara Canaanului poporul evreu cu primul lui patriarh Abraham.

Extratereştrii veniți pe pământ au fost numiți „uriaşi, nefilimi", de la cuvântul ebraic Nephal care semnifică „a cădea", deci „cei care au coborât din cer".

Ei mai sunt denumiți şi anunnaki, denumire care se trage din cuvântul Anu, conducătorul Planetei Nibiru de pe care au venit pe pământ extratereştrii.

Raymond Fawler observă că după exod, cei trimişi de Moise să exploreze țara promisă au găsit acolo uriaşi, copiii lui Anac care se trag din neamul uriaşilor *(Numeri 13, 33).*

Atât în *Geneză* cât şi *Numeri* aceşti uriaşi sunt numiți în acelaşi fel *nefilimi.* Aceştia s-au împreunat cu fiicele pământului, le-au luat de neveste şi au făcut copii.

În *Cartea lui Enoh* în capitolul CL se scrie că însuşi Noe nu era un descendent natural al tatălui său şi al mamei sale.

„Lui Lameh, fiul lui Matusalem, se naşte băiatul pe care îl va numi Noe dar spre surpriza generală el avea pielea albă ca zăpada şi roză ca un trandafir" aceasta înseamnă că pielea părinților lui Noe avea o altă culoare. Se mai scrie că părul său era lung şi alb ca lâna, iar când a deschis ochii, aceştia au iradiat o lumină strălucitoare, ca strălucirea Soarelui şi cel mai semnificativ fenomen Noe „vorbea", se deduce că Noe era primul din specia umană obținuți de nefilimi prin inginerie genetică.

Tatăl său este nedumerit şi cere ajutorul lui Matusalem care merge şi se sfătuieşte cu Enoh spunându-i că s-a întâmplat o minune greu de înțeles, că Lameh are un fiu ce pare a nu fi din neamul pământesc şi că Lameh crede că acest copil este născut dintr-un înger din cer. Enoh îi spunea „Dumnezeu este pe cale să facă o nouă lucrare pe pământ". Această lucrare se referă la Potopul ce urma să apară ca pedeapsă pentru îngerii nelegiuiți, iar o altă interpretare ar fi chiar naşterea lui Noe şi a descendenților săi. Zaharia Sitchin scrie în *Genesis Revisted* în 1990 că într-un text sumerian mai vechi cu 1000

de ani decât *Biblia* se vorbeşte de anunnaki, ceea ce în sumeriană înseamnă cei care au venit din cer, aceştia ar fi venit de pe planeta Nibiru, o planetă îndepărtată care ar fi creat omul prin amestecul unor elemente divine cu altele pământeşti. Aceasta s-a întâmplat cu 35.000 de ani în urmă. Sitchin crede că Adam ar fi fost primul „copil eprubetă". În cartea sa *A 12-a planetă* el reproduce un desen de pe un sigiliu sumerian în care apar nişte zeităţi, un copil şi mai multe vase, el crede că acest desen se referă la primul copil născut „in vitro".

În multe cărţi care descriu istoria poporului evreu se repetă afirmaţia „Dumnezeul lui Israel", ce să înţelegem că Dumnezeul lui Israel nu este unicul Dumnezeu care a creat universul „Dumnezeul creştinilor"?

Se poate deduce că acest Dumnezeu al Israelului se referă la extratereştrii care au creat omul pe pământ în Mesopotamia, acolo unde erau şi ei? De ce religia iudaică nu crede în Hristos ca fiu al unicului Dumnezeu?

În Biblie se spune că poporul evreu a fost ajutat în cucerirea Canaanului chiar de prezenta în luptă a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu este spirit, este „Duh" cum putea el să participe la luptă împotriva Filistenilor pentru ocuparea Canaanului. Se poate înţelege că evreii au fost ajutaţi în luptă de anunnaki, extratereştii veniţi pe pământ. Când aceştia împart Pământul fiilor lui Noe, regiunea Canaanului nu a fost repartizată la nici un fiu al lui Noe fiind reţinută pentru folosinţa anunnakilor. În această regiune ei vor construi baza de plecare a navelor lor cosmice în Peninsula Sinai şi centrul de control din Ierusalim.

Geneza din Biblie este o copie a *Epopeii Facerii Enuma-Elis* din scrierile sumeriene, babiloniene, asiriene, cannanite şi hitite.

Această regiune a Cannaaniţilor a fost încredinţată poporului evreu.

Avram a părăsit o ţară bogată cu o civilizaţie foarte avansată şi s-a dus în „Ţara Făgăduinţei", o zonă care nu avea nici o bogăţie deosebită. De ce a plecat într-o astfel de regiune?

În cartea lui Paul Johnson, *O istorie a evreilor,* se scrie că Avram conducea o armată de mercenari. Atunci este posibil ca el să fi fost angajat de anunnaki pentru a apăra instalaţiile lor din Canaan. Când a venit în Canaan, Avram s-a instalat la Hebron, o localitate la 20 km sud de Ierusalim. În acest loc şi-a cumpărat o bucată de pământ, fapt consemnat în Biblie *(Cartea Facerii*, capitolul 2.23). Acest loc se numeşte Peştera Mac Pela, preţul a fost de 400 de şekeli, cumpărat de la Efron Hititul, un semit de origine hitită. În acest loc a fost înmormântată soţia lui Sara şi apoi şi el şi alţi patriarhi, Iacob, Lea, Laban şi Ismael.

În oraşul antic Mari situat pe Eufrat la granița dintre Irak şi Iran s-au găsit 20.000 de tăbliţe de lut cu scriere cuneiformă, apoi în apropiere de Kirkuk în Irak, alte 14.000 de piese şi altele descoperite la Elba (Tell Mardik) în Siria, s-au găsit referiri la persoane având denumirea de Patriarhi.

În aceste texte se scrie că Avram era descendent din populația Habiru, o populație isemită, care înaintau din Mesopotamia spre Marea Mediterană.

În „Facerea 14“ Avram şi oamenii lui servesc drept mercenari regelui Bora al Sodomei, oraş de pe malul sudic al Mării Moarte.

Să ştie că regele Bora al Sodomei, regele Bârşa al Gomorei, regele Sinab al Admei, regele Semeber al Teboinului şi regele din Țoab, toate oraşe de la Marea Moartă, s-au unit împotriva regilor din răsărit care doreau să cucerească Canaanul. Aceşti regi erau ai Babilonului, ai Asiriei, ai Hitiților şi ai Elamului. Atunci în anul 2024 se pare că anunnakii au făcut uz de 7 bombe nucleare cu care au bombardat cele cinci oraşe de la Marea Moartă. Avram, cu un corp de cavalerie, a ajutat în luptă regii Canaanieni, aceasta pentru că el avea misiunea de a apăra spațioportul din Peninsula Sinai şi centrul de control al zborului din Ierusalim. Denumirea inițială a Ierusalimului a fost de Shem, care înseamnă în sumeriană „Oamenii din rachetă“, astronauți.

S-a săvârşit păcatul original prin sex?

S-a emis ipoteza că femeia, prin Eva, stă la baza păcatului original, ea fiind cea care l-a influenţat pe Adam la sex ca şi când Biserica ar condamna sau ar fi împotriva sexului.

Comportamentul sexual a constituit una din dificultăţile majore pe care le-au întâmpinat bisericile creştine.. Dar a fost biserica de-a lungul timpului împotriva sexului? Sexul era şi mai este încă considerat acceptabil doar între aceia a căror unire presupunea procreaţia.

Din această cauză nu există un concept creştin care să definească sexul exclusiv ca plăcere şi cu atât mai puţin precum se întâmplă în tantrism, ca pe o cale de iluminare spirituală. Plecând de la concepţia că prin sex a intrat păcatul în lume, unii creştini fac exces de zel şi acordă o importanţă exagerată ascentismului, făcând apel la un drastic sacrificiu de sine. Unii dintre părinţii bisericii creştine primare au susţinut virginitatea şi celibatul în detrimentul căsătoriei.

Abătându-se de la învăţătura biblică unele biserici ale începuturilor creştine au propovăduit ideea abstinenţei în căsătorie şi necesitatea înfrânării sexuale chiar şi între soţi. Altele au afirmat că sexul între soţ şi soţie trebuie să aibă un singur scop, acela al procreerii. Ideea biblică este că relaţia sexuală între soţ şi soţie este îndreptăţită. Părinţii timpurii ai bisericii au văzut în căsătorie o virtute care se aliază lui Dumnezeu în actul de creaţie, interacţiunea dintre soţ şi soţie ar fi prin însăşi natura ei bună de vreme ce ea a fost creată de Dumnezeu.

Dumnezeu a creat femeia, Eva, pentru ca bărbatul, Adam, să nu fie singur. Pentru ce ar fi creat bărbat şi femeie cu organe sexuale distincte, dacă nu pentru ca prin sex să se înmulţească. Sexul este ideea lui Dumnezeu.

Totuşi, considerând femeia ca purtătoare a păcatului original de-a lungul istoriei această idee a fost afirmată de filozofii timpului.

Aristolel afirma că o femeie se situează ca valoare umană undeva între un bărbat şi un sclav, iar Platon era de părere că bărbatul care trăieşte în laşitate îi este sortită reîncarnarea într-o femeie.

Femeia Greciei antice avea statutul social al unui sclav. Singura ei virtute era tăcerea. Creştinismul a impus respectul faţă de femei, cu toate acestea femeile nu au fost promovate în preoţie. Ele nu au voie să intre în altar. Nici fetele care se botează nu sunt introduse în altar. Au fost şi femei proslăvite în Vechiul Testament.

Estera l-a înfruntat pe rege, iar curajul său a salvat întreaga naţiune iudaică. Debora a fost mamă, soţie şi judecător în Israel. În

anturajul lui Iisus se găseau şi femei care îl însoțeau în călătoriile sale.

Pavel declară categoric că ambele sexe sunt egale înaintea lui Hristos. El spune Bărbaților: „iubiți-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi s-a dat pe sine pentru ea“ *(Efeseni* 5:25).

Pe de altă parte primul martor al învierii lui Hristos a fost o femeie: Maria Magdalena *(Matei* 28.1, *Marcu* 16.1, *Luca* 24:10).

Cu toate acestea Simon Petru a spus apostolilor „Maria să plece din rândurile noastre căci femeile nu sunt demne de a trăi“ dar Iisus a zis: „Eu însumi o voi îndruma pentru a face din ea bărbat, ca şi ea să se prefacă într-un spirit viu asemeni bărbaților voştri, căci orice femeie ce se va preface în bărbat va intra în împărăția cerurilor“ *(Evanghelia după Toma).* Maria Magdalena l-a urmat pe Iisus şi i-a fost martor la înmormântarea lui şi s-a dus împreună cu alte femei să ungă trupul lui Iisus *(Marcu* 16.1).

Dacă sexul a fost lăsat de Dumnezeu, de ce au fost alungați din Rai Adam şi Eva? Un răspuns la această întrebare îl dă Zaharia Sitchin în cartea sa *A 12-a planetă.* El crede, conform scrierilor sumeriene pe care le-a descoperit, că, l-a început, extratereştrii care au venit pe pământ în Mesopotamia, au creat omul primitiv pentru a-l folosi la muncile fizice în locul lor şi că deşi aveau organe sexuale nu puteau procrea.

Când, după alte inginerii genetice, au făcut omul să poată avea descendenți, extratereştrii i-au alungat din locul unde îl crease, Edenul. Atunci intervine blestemul lui Dumnezeu adresat lui Adam şi Eva.

Adresându-se Evei i-a zis: „Voi înmulți mereu necazurile tale mai ales în vremea sarcinii tale, în dureri vei naşte copii, atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni“. Adresându-se lui Adam, Domnul i-a zis: „blestemat va fi pământul pentru tine, cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieții tale. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care eşti luat, căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce“.

Cartea lui Enoh

În *Cartea lui Enoh* este descrisă călătoria lui la cer într-o navă cosmică „M-am văzut înconjurat de nori şi de ceaţă densă, am ajuns până în cer“. Interioarele descrise de Enoh se aseamănă cu interiorul dintr-o navă cosmică „am pătruns într-o vastă locuinţă care era dintr-un perete de cristal şi la fel şi temeliile. Tavanul era format din stele rătăcitoare şi fulgere de lumină. Flăcări tremurau împrejurul zidurilor şi poarta era de foc“. Această locuinţă era în acelaşi timp arzătoare ca focul şi rece ca gheaţa, după care trece într-o altă locuinţă mai largă decât prima, porţile căreia erau toate deschise în faţa mea în mijlocul unei flăcări tremurătoare... Am văzut în mijlocul luminii un palat construit din pietre de cristal şi în mijlocul acestor pietre strălucitoare limbi de foc. După călătoria astrală Enoh a fost readus pe pământ de trei „sfinţi“ şi lăsat în faţa casei lui, el vede cum întunericul s-a dat înapoi din faţa Pământului şi s-a făcut lumină, aşa cum descriu şi astronauţii reîntoarcerea pe pământ. Pentru a confirma faptul că Enoh făcuse o călătorie reală şi că nu a fost un vis el scrie „vă jur că eu am căpătat cunoştinţă de aceste mistere, căci mi-a fost dat să citesc înscrisurile cerului, am văzut înscrisurile sfinţilor“. De ce *Cartea lui Enoh* a fost declarată apocrifă şi scoasă din cărţile canonice ale bisericii? Răspunsul este acela că vizitarea pământului de extratereştrii nu era pe placul bisericii.

Dar nu numai Enoh a fost luat la ceruri de vizitatorii veniţi din ceruri. Sfântul prooroc Ilie Tesviteanu a fost şi el înălţat la cer, astfel în Biblie este scris. „Când a voit Domnul să ridice pe Ilie la cer, într-un vârtej de vânt“ Ilie a zis „Elisee rămâi aici căci Domnul mă trimite la Ierihon“.

Din cuprinsul cărţii am văzut că oraşul Ierihon a fost construit de extratereştri, de anunnaki şi Ilie a fost înălţat la cer într-un vârtej de vânt. Elisei se uită şi striga şi nu l-a mai văzut.

Proorocul Isaia a făcut zboruri spaţiale. Dar ca şi *Cartea lui Enoh* au fost scoase din cărţile canonice ale Bibliei şi s-au păstrat numai într-o versiune slavonă. *Vedenia lui Isaia.* El istoriceşte că într-o noapte a fost vizitat de doi bărbaţi înalţi trimişi să-l ia la cer, unde i s-au arătat, o serie de taine divine după care a fost readus pe pământ. El are impresia că a petrecut în cer două ore, dar va constata că pe pământ trecuse 32 de ani. Aşa cum am mai arătat Proorocul Ezechiel a mai descris o navă cosmică. Pe când era în al cincilea an de robie în Babilon, împreună cu regele Ioachin, a văzut venind din miază-noapte un vânt năprasnic, un nor gros şi un snop de foc care răspândea în jur o lumină strălucitoare în mijlocul căreia lucea ca o aramă

lustruită care ieşea din mijlocul focului. Tot în mijloc se mai vedeau 4 făpturi vii a căror înfăţişare avea o asemănare omenească *(Ezechiel* 1, 4-5). Se ajunge într-o încăpere mare, boltită văzând deasupra o întindere a cerului care semăna cu cristalul strălucitor, în acest loc aude un glas care îi transmite un mesaj poporului evreu.

Ezechiel a mai fost transportat şi cu o altă ocazie când a fost răpit de ceva care de la coapse în jos era de foc şi de la coapse în sus era ceva strălucitor ca nişte aramă lustruită. El a întins ceva ca o mână şi m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între Pământ şi cer şi m-a dus în vedenii dumnezeieşti la Ierusalim. Ierusalimul era centrul de comandă al zborurilor spaţiale ale anunnakilor, care exploatau aurul din Africa de sud şi îl transportau în Peninsula Sinai de unde îl ducea cu nave cosmice pe planeta Nibiru, de unde veniseră acei anunnaki.

De altfel, Enoh descrie călătoria lui cosmică plecând de pe Muntele Sinai *(Capitolul 1*, 4-5).

Pe tăbliţele de lut sumeriene mai este descrisă călătoria astrală a regelui Etana din Mesopotamia.

În Mesopotamia au aterizat prima dată extratereştrii, el descrie cum a fost luat în spaţiu cu ajutorul unui „vultur“ până într-un loc de unde Pământul nu se mai zărea deloc.

O altă călătorie cosmică era cea descrisă de Mahomed care a fost transportat la cer într-o noapte de arhanghelul Gabriel. Profetul vizitează opt ceruri, în primul cer îl întâlneşte pe Adam, iar în al doilea pe Iisus şi pe Ioan Evanghelistul, în al treilea pe Iosif iar în patrulea pe Idris-Enoh şi în al cincilea pe Aron, în al şaselea pe Moise, în al şaptelea pe Avram. Aceştia toţi îl conduc la Dumnezeu în al optulea cer, unde Dumnezeu însuşi îi încredinţează lui Mahomed, misiunea de a răspândi Islamul (I. P. Culianu).

Enoh descrie în călătoria lui cosmică că a văzut Luna pe ambele ei feţe. El spune că Luna când nu este vizibilă, ocoleşte Pământul cumva pe dedesubt, de la apus la răsărit. El spune că Soarele ca şi Luna, ies prin poarta de la apus după ce au luminat în miazănoapte şi revin pe cer prin poarta de la răsărit. El ajunge într-un loc care nu are nici boltă deasupra, nici pământ dedesubt şi nu era nici un pic de apă şi nimic la stânga şi nimic la dreapta, un loc cu desăvârşire pustiu, este o închisoare a stelelor (XIII, 13-15).

În *Cartea lui Enoh* se scrie despre îngerii care au venit pe pământ într-un grup de 300 pe care îi descrie ca fii ai cerurilor (în Biblie scrie fii ai lui Dumnezeu deci fiinţe de natură nepământeană). „Fiicele pământurilor erau graţioase şi frumoase, iar îngerii s-au îndrăgostit de ele şi au făcut cu ele copii drept rezultat se nasc uriaşii pomeniţi în Biblie. Pentru aceasta se scrie în cartea lui Enoh, Dumnezeu i-a

pedepsit cu potopul.

În Biblie se scrie: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales. Uriaşii erau pe Pământ în vremurile acelea şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor şi le-au născut ele copii“ (*Geneza*, 6, 2, 4).

Raymond Fawler scrie că după exod cei trimişi de Moise să exploreze țara promisă au găsit acolo, uriaşi, copiii lui Anac care se trag din neamul uriaşilor *(Numeri* 13, 33). Atât în *Geneză* cât şi în *Numeri* versurile Bibliei folosesc pentru creaturile hibride uriaşe acelaşi termen *Nephilim*, provenit din cuvântul ebraic *Nephal* care înseamnă „a cădea“. Aceasta înseamnă că experimentul îngerilor căzuți nu a fost singurul ci au existat şi alte experiențe de hibridare ulterioare.

Chiar Noe este descris în *Cartea lui Enoh* un hibrid blond: lui Lameh, fiul lui Matusalem se naşte băiatul pe care îl va numi Noe care spre surprinderea generală avea pielea albă ca zăpada şi roză ca un trandafir. Atunci ne întrebăm care era culoarea părinților şi strămoşilor lui. El avea părul alb şi lung ca lâna, iar ochii când i-a deschis au inundat de lumină toată casa, ca strălucirea Soarelui. În plus Noe vorbea. Tatăl său este nedumerit, cere ajutorul lui Matusalem care merge să se sfătuiască cu Enoh spunându-i că s-a petrecut o minune greu de înțeles, că Lameh are un copil care pare să nu țină de neamul omenesc şi că Lameh crede că acest copil nu este al lui şi că este născut dintr-un înger din cer.

Enoh îi spune că Domnul este pe cale să facă o nouă lucrare pe Pământ, apoi vorbeşte despre Potopul care urma să vină, adăugând că acest copil va fi singurul supraviețuitor al acestui mare dezastru, împreună cu fiii săi.

Enoh vorbeşte despre noua lucrare pe care Domnul o va face pe pământ. Noua lucrare este Noe însuşi cu descendenții lui. Prin potop urmau să dispară toate creaturile hibride ale îngerilor căzuți în păcat şi chiar toate celelalte ființe omeneşti create până atunci.

Se poate deduce că îngerii căzuți asexuați au efectuat asupra pământenilor experimente genetice de hibridare nepermise şi aspru pedepsite de Dumnezeu.

Se spune că înainte de potop a fost o secetă mare, oamenii nu mai aveau ce mânca, au devenit canibali, părinții îşi mâncau copiii, iar oamenii practicau sodomia între ei şi între ei şi animale. Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a distrus toată omenirea de pe pământ.

Un alt motiv descris de Enoh pentru care Dumnezeu a pedepsit „îngerii“ dezonorați a fost „Cunoaşterea“ pe care aceştia au transmis-o

oamenilor, fără aprobarea lui Dumnezeu. „îngerii“ i-au învățat pe oameni să facă arme, şi podoabe, vrăjile, doctoriile, astronomia şi ghicitul, mineritul, amărăciunea şi desfătarea, căile de a da moartea. Scrierea, folosirea hârtiei şi a cernelei, avortul etc. Îngerii au dezvăluit oamenilor taine pe care ei nu trebuie să le cunoască.

Biblia se referă la aceasta când scrie despre „Pomul cunoaşterii binelui şi răului din grădina Eden din care Adam şi Eva nu avea voie să se atingă“.

Enoh este al şaptelea patriarh după Adam, tatăl lui Matusalem şi străbunicul lui Noe.

Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut pentru că l-a luat Dumnezeu (*Geneza*, 5,22, 24).

Cartea lui Enoh era cunoscută de autorii Noului Testament, ea este menționată în *Zohar,* cartea fundamentală a „Cabalei ebraice“.

Scrierile din cartea lui Enoh se regăsesc pe tăblițele de lut dezgropate la Sumer sau Babilon.

Scrierea inițială a fost scrisă în ebraică veche adică în aramaică. Referiri la *Cartea lui Enoh* se găsesc şi în *Cartea Jubileelor.* Se acceptă ideea că această carte a fost scrisă la sfârşitul secolului al IV-lea sau începutul secolului al III-lea, înainte de Hristos.

Epopeea lui Ghilgameş

Scrisă cu 1500 de ani înaintea erei noastre, ea cuprinde referiri la vizitarea Pământului de către extratereştrii veniţi de pe planeta Nibiru, al cărui conducător era ANU. *Epopeea lui Ghilgameş* este povestea regelui din Uruk care a fost născut din unirea unui muritor cu o zeiță. Ghilgameş era considerat din această cauză două treimi zeu şi o treime uman, lucru care l-a făcut să caute depăşirea destinului său de muritor.

El a aflat din legendele sumeriene că unul din strămoşii săi a devenit nemuritor fiind luat la cer de către zei.

Împreună cu soția lui Ghilgameş l-a căutat pe acest strămoş al său Utnapistim pentru a obține secretul nemuririi.

Lucrul care l-a determinat să plece în căutarea sa a fost ceea ce el a crezut a fi un semn de la Anu.

Versurile sună însă mai mult ca descriere a căderii pe Pământ a unei rachete. Ghilgameş i-a descris apariția mamei sale, zeița Nin Sun. Această legendă s-a găsit pe o tăbliță sumeriană.

Călătoria la mari depărtări pe care a făcut-o Ghilgameş era desigur spre lăcaşul zeilor, era însoțit de prietenul său Enkidu. Scopul lor era să ajungă în Ținutul lui Tilmun, deoarece acolo putea să ridice un „Şem", adică un vehicul zburător. Din descrierea epopeii se vede că el asistase la o lansare de rachetă. Mai întâi tunetul foarte puternic când au fost pornite motoarele rachetei (cerurile au scârțâit) însoțit de un cutremur (pământul a pălit, întunericul a devenit stăpân, apoi pe măsură ce racheta urca, flăcările motoarelor devin vizibile (trăsnetele scânteiau, apoi o „flacără țâşneşte". Norii de praf şi de moloz se risipesc pe măsură ce începeau să cadă pe pământ şi «a început să plouă cu moarte» acum racheta era departe în cer (strălucirea a dispărut, focul s-a stins). Racheta nu se mai vedea, iar molozul ce cădea din cer, cenuşă era acum".

Uimit de ce văzuse, dar la fel de determinat să facă ceea ce-şi propusese, depăşind un „paznic monstruos" a ajuns pe Muntele Moşu, locul de unde se ridicau şemurile, care părea tăiat în stâncă şi păzit de nişte paznici monstruoşi care măturau zona cu reflectoare şi lansau raze ucigaşe.

Textul sumerian este destul de deteriorat, dar se înțelege că Ghilgameş, ajunge într-o grădină magnifică unde fructele şi copacii erau din pietre prețioase. Acolo locuia Utnapistim, strămoşul său. Punându-i întrebarea care îl chinuia, răspunsul primit de la strămoşul său a fost unul descurajant, omul nu poate scăpa de destinul său de muritor. Totuşi, aceştia i-au dat lui Ghilgameş un

mod de a amâna moartea, dezvăluindu-i locul unde se găseşte *Planta Tinereții*, cea care dă tinerețe celui bătrân. Ghilgameş reuşeşte să găsească planta, dar o pierde din imprudență pe drumul de întoarcere, revenind în Uruk cu mâna goală.

Ce se poate reține din descrierea epopeii, este că în aceasta se descrie o rachetă şi că el asistase la lansarea ei.

Numeroase versiuni biblice îi descriu pe zei ca fiind ființe înaripate.

Textele sumeriene descriu rachetele ca având trei trepte şi cu camera de comandă în vârf şi motorul în partea de jos. Lăsând la o parte valorile artistice, literare şi filozofice ale poemului, *Epopeea lui Ghilgameş* interesează prin aspectele sale aero-spațiale. Şem-ul pe care îl solicitase pentru a ajunge în lăcaşul zeilor erau cu siguranță o rachetă ca aceia la a cărei lansare asistase atunci când se apropiase la locul de coborâre pe pământ, se pare că aceste rachete erau adăpostite în interiorul unui munte într-o zonă interzisă, foarte bine păzită.

Până acum nu s-a găsit nici un desen care să ne înfățişeze ce anume a văzut Ghilgameş. Dar un desen descoperit în mormântul unui guvernant egiptean ne arată un vârf de rachetă la suprafața Pământului într-un loc în care cresc curmalii.

Restul rachetei se află sub pământ într-un siloz construit de mâna omului realizat din segmente tubulare şi decorat cu piei de leopard. Desenul făcut într-o secțiune transversală arată că racheta are mai multe compartimente. Partea de jos înfățişează doi oameni înconjurați de tuburi curbate, deasupra lor aflându-se trei panouri de comandă circulare.

Numele ținutului spre care se îndreaptă Ghilgameş este Tilmun care înseamnă ținutul rachetelor, era ținutul în care se găsesc şem-urile, aflat sub autoritatea lui Utu-Samaş, un loc în care zeul putea fi văzut ridicându-se pe bolta cerului. Numele sumerian Utu înseamnă cel care merge cu strălucire.

Lista regilor sumerieni ne informează că al 13-lea rege din Cus a fost Etana, „cel care la ceruri s-a urcat".

Etana fusese desemnat de zei să aducă omenirii securitatea şi prosperitatea pe care regatul trebuie să le aducă.

Etana nu avea un copil care să-i urmeze la tron, singurul remediu era *Planta Naşterii* care însă trebuia adusă din cer. El s-a adresat ca şi Ghilgameş conducătorului rachetelor să-i pună la dispoziție un şem, o rachetă sosind la muntele unde se găseau rachetele. Conducătorul rachetei i-a spus lui Etana „Prietene până sus în cerul lui Anu te voi duce". Anu era conducătorul Planetei Nibiru, de pe care au aterizat extratereştrii pe Pământ. Urcându-se în rachetă şi plecând în spațiu, el descrie cum Pământul se face din ce în ce mai mic. Doar

o cabină parcă e Pământul, iar marea cât un lac apare, urcându-se mai sus, pământul arăta numai cât o arătură, iar marea cât un coş de pâine, ridicându-se în sus Pământul, arăta ca rigola unui grădinar după care pământul dispare. Ajuns în lăcaşul zeilor lui Etana i s-a făcut frică şi a cerut să se întoarcă pe pământ.

Racheta este descrisă ca un vultur. Dar interesant este faptul că în cartea exodului din vechiul Testament Dumnezeu le-a amintit copiilor lui Israel că v-am purtat pe aripile Vulturilor şi v-am adus la mine confirmând că modul în care se putea ajunge la Sfântul Lăcaş, era pe aripile îngerilor, la fel ca în povestea lui Etana.

Zeii sumerieni posedau nu numai „camera zburătoare" pentru a colinda prin atmosfera Pământului ci şi o rachetă spațială multietajată aşa cum reiese din textele sumeriene.

Epopeea lui Ghilgameş ne arată că oamenii din Sumeria credeau în supraviețuirea spiritului după moarte, astfel deşi Ghilgameş nu ajunge în lumea de dincolo, a putut vorbi cu spiritul prietenului său Enkidu, care îi răspunde la întrebări, făcând astfel o descriere a lumii morților.

„Pe cel mort de sabie l-ai văzut? L-am văzut, pe un pat se odihneşte şi apă proaspătă bea. Pe cel căzut în luptă l-ai văzut? L-am văzut. Părinții îi țin capul în poala lor şi soția lui îl ține strâns în brațe.

Pe cel al cărui trup zace părăsit pe câmpie l-ai văzut? L-am văzut, sufletul său nu va odihni în lumea de dincolo.

Pe cel pentru al cărui suflet nu se roagă nimeni, l-ai văzut? L-am văzut, mănâncă ce mai găseşte prin oale şi resturile de mâncare aruncate în drum".

Cu această descriere deprimantă poemul se întrerupe brusc. Poemul are un fond umanist proclamă valoarea omului, ataşamentul de viață şi cultul prieteniei.

Subiectul *Epopeei lui Ghilgameş* este regele din Uruk în prima jumătate a mileniului IV înaintea erei noastre. Regele îşi asupreşte supuşii care se plâng zeului Anu (conducătorul planetei Nibiru), acesta îl creează pe Enkidu şi îl trimite să-l înfrunte dar este învins, după care devin prieteni şi pornesc împreună împotriva uriaşului Humbaba pe care îl răpun. Frumusețea şi vitejia lui Ghilgameş o fac pe Istar să se îndrăgostească de el, dar regele o refuză pe zeiță şi o insultă.

„Ca o ruină eşti ce nu dă adăpost omului pe vremea rea.
Ca o uşă dosnică ce nu poate împiedica să intre vântul şi furtuna.
Ca un palat eşti despuiat şi jefuit de tâlhari.
Ca o cursă eşti ascunsă mişeleşte vederii.
Ca o smoală aprinsă eşti care arde cumplit pe cel ce o atinge.

Ca un burduf spart eşti ce udă pe cel care-l duce.
Ca o bucată de var eşti ce macină zidurile
Ca o amuletă eşti ce nu e în stare să-l apere pe om.
Ca o sandală eşti ce roade piciorul drumeţiilor".

Înfuriată, zeiţa trimite în Uruk un taur ceresc să o răzbune şi să-l omoare pe Ghilgameş, dar Enkidu ucide taurul, după care jignind-o şi el pe zeiţa Enkidu va trebui să moară. În faţa trupului neînsufleţit al prietenului său Ghilgameş este cuprins de o groază cumplită şi porneşte în căutarea vieţii veşnice; el porneşte pentru a ajunge la Utnapistim singurul om care a supravieţuit Potopului şi care astfel a dobândit nemurirea. După ce Utnapistim îi dă răspunsurile şi după ce îi descrie Potopul cu 15 secole înainte de descrierea din Biblie, Ghilgameş este sfătuit să pornească în căutarea „ierbii tinereţii şi nemuririi", o găseşte, porneşte cu ea spre Uruk dar pe drum un şarpe i-o fură, el coboară în ţara din care nu este întoarcere pentru a afla taina vieţii şi a morţii. Nu poate ajunge în lumea de dincolo, dar poate vorbi cu spiritul prietenului său Enkidu făcând o descriere a lumii morţilor.

Cuvânt de încheiere

Cercetările istoricului şi arheologului Zaharia Sitchin timp de 30 de ani pe teritoriul actualului Irak, i-au permis să descifreze zeci de mii de tăbliţe de lut cu scriere cuneiformă din vechea Mesopotamie.

Pe baza acestui studiu s-a convins că planeta noastră a fost vizitată de oamenii de pe altă planetă cu o civilizaţie mult mai avansată decât cea pământeană.

Venirea extratereştrilor numiţi *nefilimi,* a avut scopul să transporte pe planeta lor aurul de pe Pământ fiindu-le necesar pentru supravieţuire, căci atmosfera de pe planeta lor se deteriorase, singurul mijloc pentru a se salva fiind suspendarea în atmosfera lor a unor structuri de aur.

Planeta de pe care au venit aceşti nefilimi era numită de asirieni *Nibiru,* iar de babilonieni *Marduk,* ea nu face parte din Sistemul nostru solar, dar a fost atrasă de cele mai îndepărtate planete Saturn şi Neptun. Ea are o eliptică foarte largă şi ajunge în vecinătatea Pământului o dată la 3600 de ani, trecând printre Marte şi Jupiter, acolo unde a existat o altă planetă *Tiamat,* pe care a lovit-o şi a despicat-o în două: partea de sus a fost împinsă pe o altă traiectorie şi este actualul *Pământ, iar* partea de jos a mai fost lovită la o altă întoarcere a planetei Nibiru, formând centura de asteroizi, meteoriţi şi comete aflată între Marte şi Jupiter.

Veniţi pe Pământ, nefilimii au clonat mai întâi *Homo Erectus* şi au creat pe *Homo Sapiens,* strămoşul omului actual. Această clonare au făcut-o în vechea Mesopotamie, adică locul unde a fost Grădina Eden, descrisă în Biblie.

Prima celulă pe Pământ a fost însămânţată de pe planeta Nibiru, planeta extratereştrilor. Staţionarea pe Pământ a nefilimilor a fost împărţită în două perioade de Potopul descris în Biblie. După retragerea apelor, ei au revenit pe planeta noastră folosind un tren de aterizare plecat din actuala Armenie de pe Muntele Ararat, trecând peste Baalbek şi aterizând în Peninsula Sinai, unde au înfiinţat spaţioportul, înainte de Potop acest centru fusese creat în Sipar, oraş construit de ei în vechiul Sumer.

Centrul de control al zborurilor l-au construit în Ierusalim.

Teritoriul actual al Israelului, vechiul Canaan a fost ocupat de nefilimi, denumiţi şi *anunnaki,* convieţuind o lungă perioadă de timp cu strămoşii evreilor.

Ţara Făgăduinţei, adică teritoriul Canaanului, le-a fost dată evreilor de aceşti extratereştri.

Strămoşul evreilor, Abraham, a fost trimis din Sumer în Canaan

pentru a apăra instalațiile lor cosmice din Peninsula Sinai şi centrul de comandă al zborului din Ierusalim.

După anul 2024 î.e.n., când are loc Războiul regilor din Răsărit cu regii canaanieni ai Sodomei, Gomorei, Admei, Țeboimului şi Țoarului, extratereştrii bombardează oraşele canaaniene şi Peninsula Sinai cu 7 bombe atomice pe care le aduseseră pe Pământ la a doua venire, adică după Potop, oraşele sunt distruse, spațioportul din Peninsula Sinai este de asemenea distrus şi norul radioactiv anihilează toată viața din vechiul Sumer. Odată cu acest moment, extratereştrii părăsesc definitiv Pământul.

Existenta extratereştrilor pe Pământ este descrisă de Zaharia Sitchin în cărțile sale *A 12-a planetă* şi *Războiul zeilor cu oamenii* dar şi în *Cartea lui Enoh* scrisă cu câteva secole î.H., carte pe care Biblia a eliminat-o din cărțile canonice pentru un motiv pe care nu ştim să-l explicăm. Crearea omului de către extratereştri nu este admisă în Biblie, dar Dumnezeu l-a creat pe om în tot Universul unde sunt condiții de viață şi pe extratereştri tot Dumnezeu i-a creat.

Existența astronauților pe Pământ este descrisă şi în *Epopeea lui Ghilgameş,* regele sumerian care s-a înălțat la cer pentru a afla leacul nemuririi. Ea a fost scrisă cu 1500 de ani î.H., dar şi aceasta a fost considerată apocrifă şi exclusă din cărțile zise canonice ale Bisericii; referiri la astronauți se găsesc şi în *Manuscrisele de la Marea Moartă*, de la Qumran.

Modul cum a apărut civilizația sumeriană cu 5000 de ani î.e.n. a constituit un mister pe care oamenii de ştiință nu au putut să-l explice.

Descifrând textele sumeriene, hitite, asiriene şi canaanite înțelegem că această înaltă civilizație a fost dezvoltată prin contribuția extratereştrilor, ei au dezvoltat agricultura prin inginerie genetică botanică, au domesticit animalele, au construit oraşele din Sumer. Ceea ce geneticienii din timpurile noastre au reuşit să facă clonarea animalelor şi în ultimul timp clonarea omului, extratereştrii au făcut aceasta cu mii de ani î.H. Dar în afară de clonare, ei au făcut şi fuziunea celulară reuşind să introducă capital genetic de le specii diferite în aceeaşi celulă, reuşind să creeze om cu trup de animal sau oameni cu corp de peşte, cu două capete, cu mai multe membre inferioare sau superioare.

Piramidele egiptene au fost construite de extratereştri, iar Sfinxul de le Giseh care întruchipează un cap de om cu trup de taur, ghiare de leu şi aripi de vultur a fost construit pentru a arăta posterității ceea ce au reuşit să facă prin fuziunea celulară.

Cercetătorii geneticieni din timpurile noastre au reuşit să introducă în genomul uman o genă de miel, dar civilizația noastră este cu sute

de mii de ani în urma unei civilizații care a făcut călătorii astrale cu sute de mii de ani î.e.n.

Energia nucleară dezvoltată de dezintegrarea atomului şi construirea unei bombe atomice a fost cunoscută de oamenii de ştiință în urmă cu mai puțin de 100 de ani iar primele bombardamente atomice au fost făcute de americani împotriva oraşelor japoneze Hiroşima şi Nagasaki în anul 1945. Extratereştrii au adus pe Pământ 7 arme atomice pe care le-au folosit în anul 2024 î.H. când au fost bombardate oraşele de la Marea Moartă şi spațioportul din Peninsula Sinai.

Problema vieții şi a morții i-a preocupat şi pe extratereştri, aceasta se vede din *Cartea lui Enoh* şi din *Epopeea lui Ghilgameş,* regele sumerian din Uruk care a urcat la zeii din cer pentru a afla leacul nemuririi.

Din punct de vedere spiritual, extratereştrii credeau că omul este prezent pe mai multe planete din Univers, el fiind creat de o forță spirituală divină aşa cum rezultă din *Cartea lui Enoh* putem deduce că ei credeau în existenta vieții de după moarte, această credință rămânând întipărită mai ales în religia Egiptului antic, credința preluată de la extratereştrii care au locuit şi pe teritoriul Egiptului.

Cunoştințele ezoterice referitoare la alcătuirea ființei umane ca fiind formată din cele trei corpuri de energie eterică, astrală şi spirituală le găsim în ezoterismul tuturor credințelor monoteiste.

Toate acestea au fost preluate de la extratereştri şi ele sunt descrise bine în *Cabala,* care reprezintă ezoterismul religiei iudaice. Abraham şi apoi Moise au preluat aceste cunoştințe de la nefilimii veniți pe Pământ cu care o vreme au convieţuit pe teritoriul vechiului Canaan, actualul Israel, locul unde s-au născut două din cele patru religii monoteiste, iudaică şi creştină.

Scanarea mumiei faraonului Tutankamon a pus în evidență că acesta avea pielea albă.

Este o descoperire extraordinară care zdruncină din temelie concepția că faraonii erau egipteni.

Tenul lui ar semăna mai mult cu tenul unui caucazian. Din descrierea cărții s-a desprins faptul că extratereştrii au aterizat pe vârfurile gemene ale Muntelui Ararat din Caucaz, se poate atunci interpreta faptul că faraonii au fost extratereştri?

Piramidele din Egipt nu se puteau construi decât cu o tehnică care nu era în timpul acela pe Pământ, cu siguranță ele au fost construite de extratereştri, anunnaki sau uriaşi, de care aminteşte *Geneza* din **Biblie.**